

AUTOR ROMANA
DREMĻIVI DENON DEKSTER
DOMIŠĻATI DOBRICA DEKSTER

DŽEF LINDSI

DEKSTER

U MRAKU

ROMAN

ROMANI DŽEFA LINDSIJA

Dremljivi demon Dekster
Domišljati dobrica Dekster

DŽEF LINDSI

DEKSTER
U MRAKU

ROMAN

Prevod:

Gordana Zarić

PORTALIBRIS

Naslov originala

Jeff Lindsay
Dexter in the Dark

Copyright © 2007 by by Jeff Lindsay

Copyright © 2009 za srpsko izdanje, portaLibris.

Sva prava zadržana uključujući pravo na reprodukciju u bilo kom obliku u celosti ili delimično.

Ova knjiga je plod mašte. Imena, likovi, preduzeća, organizacije, mesta, događaji i slučajevi su ili proizvod piščeve imaginacije, ili su pak upotrebljeni u izmišljenim situacijama. Svaka sličnost sa stvarnim osobama, živim ili mrtvim, događajima ili lokalitetima u potpunosti je slučajna.

Za Hilari, kao i obično

ZAHVALNICA

Sasvim je nemoguće stvarati u vakuumu. Ovoj knjizi život su udahnule Ber, Puki i Tink. Zahvaljujem se i Džejsonu Kaufmanu i njegovom ađutantu Kalebu na njihovoj svesrdnoj pomoći u oblikovanju rukopisa.

Kao i uvek, posebno sam zahvalan Niku Elisonu, bez koga ničeg ne bi bilo.

NA POČETKU

Ono se sećalo samo iznenađenja i padanja. Posle toga, ono je čekalo.

Čekalo je dugo, ali moglo je da čeka jer nije bilo sećanja i ništa se još nije krikom oglasilo. Zbog toga ONO nije ni znalo da čeka, niti je u tom trenutku imalo bilo kakva saznanja. ONO je samo postojalo bez bilo kakvog načina da izmeri vreme i bez bilo kakve predstave o vremenu.

ONO je samo čekalo i posmatralo. Isprva, nije bilo mnogo toga ni da se vidi: vatra, stene, voda i konačno neka mala stvorenja koja puze i vremenom bivaju sve veća. Nisu radili ništa osim što su jeli i razmnožavali se. Pošto nije bilo ničeg s čim bi se mogli uporediti, i oni su privremeni bili sasvim dovoljni.

Vreme je prolazilo. ONO je gledalo kako se velika stvorenja i mala stvorenja međusobno besciljno proždiru. Nije nalazilo nikakvo zadovoljstvo u posmatranju jer nije imalo šta da radi, a stvorenja je bivalo sve više. Ipak, izgleda da je ONO moglo samo da ih posmatra. Zbog toga je ONO počelo da se pita: Zašto sve to posmatram?

ONO nije videlo nikakvu svrhu u svemu što se dešavalo, ali nije moglo ništa da preduzme, već je samo postojalo i posmatralo. Dugo je o tome razmišljalo, ali nije došlo ni do kakvog zaključka. Ništa nije moglo da shvati jer sâm pojam svrhe još nije postojao. Postojalo je samo ONO i oni.

Bilo ih je mnogo i sve više. Užurbano su se ubijali, jeli i parili se. ONO je bilo samo jedno i pošto nije radilo ništa, počelo je da se pita zašto je to tako. Zašto je ONO drugačije? Zašto se ONO razlikuje od svega? Šta je ONO, i ako je ONO nešto, da li i ONO treba nešto da radi?

Vreme je prolazilo. Bezbrojna puzeća stvorenja polako su bivala sve veća i sve bolja u ubijanju. Isprva je bilo zanimljivo, ali samo zbog toga što su se videle fine razlike. Puzala su, skakutala i gmizala da bi se međusobno ubijala – jedno je čak i poletelo da bi ubilo. Zanimljivo – pa šta?

ONO je počelo sve neprijatnije da se oseća. Šta je svrha svega? Da li je ONO trebalo da učestvuje u onome što je posmatralo? Ako nije, zašto je bilo tu i sve posmatralo?

ONO je čvrsto odlučilo da mora da pronađe svrhu svog postojanja, ma kakva ona bila. Kad je počelo da proučava velika stvorenja i mala stvorenja, proučavalo je razlike između njih i sebe. Sva ostala stvorenja morala su da jedu i piju da bi živela. Čak i kad su jela i pila, na kraju bi, ipak, umrla. ONO nije umiralo. Samo je trajalo. Nije moralo ni da jede ni da pije. Postepeno, ONO je shvatilo da mu je potrebno... nešto – ali šta? ONO je osećalo da negde postoji potreba, i da ta potreba raste, ali nije moglo da shvati kakva potreba. Osećalo je samo da nešto nedostaje.

Odgovora nije bilo dok su naraštaji ljuskara i legla jaja paradirali pred ONIM, ubijali i jeli, ubijali i jeli. Kakva je svrha svega toga? Zašto moram sve to da gledam ako ne mogu ništa da preduzmem? TO je počelo da biva ogorčeno zbog svega.

Iznenada, jednog dana pojavila se potpuno nova misao: Odakle potičem?

Odavno je ONO shvatilo da jaja, iz kojih se ostali izležu, nastaju parenjem, ali ONO se nije izleglo iz jaja. Ništa se nije parilo da bi ONO nastalo. Kad je ONO prvi put postalo svesno, ništa se nije parilo. Osim nejasnog i uznemirujućeg sećanja na padanje, ONO je prvo postalo i izgleda da će zauvek postojati. Sve ostalo se ili izleglo ili rodilo, ali ONO nije. Čim je na to pomislilo, zid između njega i njih postao je znatno viši, dizao se do neslućenih visina, odvajajući ONO od njih potpuno i zauvek. ONO je bilo samo, potpuno samo zauvek i bilo mu je teško. ONO je želelo da bude deo nečega. ONO je bilo jedinstveno – zar ne bi trebalo da se i ONO pari da bi ih bilo više?

Činilo se da je ta misao od neprocenjive važnosti: više od ONOGA. Svega je bilo više. ONO je takođe htelo da ga bude više.

Patilo je dok je gledalo tupava stvorenja i njihov mučan i raspusan život. Ogorčenje je raslo, pretvorilo se u bes, a bes konačno u razjarenost prema glupim i besmislenim stvorenjima i njihovom beskonačnom, ništavnom i uoredljivom postojanju. Razjarenost je bivala sve veća i žešća dok jednog dana ONO više nije moglo to da podnese. Bez razmišljanja ONO se uznelo i obrušilo na guštera nameravajući da ga zdrobi. I gle, desilo se nešto predivno.

ONO je bilo u gušteru.

Videlo je isto što i gušter i osećalo isto što i on oseća.

Ubrzo, ONO je zaboravilo razjarenost.

Izgleda da gušter nije primetio da ima putnika. I dalje je obavljao uobičajene poslove, ubijao je i pario se, a ONO je išlo s njim. Bilo je još zanimljivije kad je gušter ubio nekoliko manjih

guštera. Ogleda radi, ONO je prešlo u njih. Bilo je zabavno dok je bilo u onom koji je ubio, ali ne toliko da bi ONO došlo do sorsishodnih zamisli. Bilo je zanimljivo dok je bio u ubijenom, i dovelo ga je do nekih zamisli, ali nisu bile srećne.

Ipak, ONO je nakratko uživalo, iako je moglo da oseti njihova jednostavna osećanja, koja nikada nisu bila složenija od zbunjenosti. I dalje nisu bila svesna ONOG – nisu ni imala svest, niti su bila sposobna da imaju zamisli. Bila su potpuno ograničena – a, ipak, živa. Imala su život, a da to nisu ni znala, niti su znala šta će s njim. To nije bilo pošteno. Uskoro, ponovo mu je bilo dosadno i ponovo je bilo besno.

Konačno, jednog dana pojavila su se majmunska stvorenja. Isprva, nisu delovala zanimljivo. Bila su mala, uplašena i glasna. Ipak, jedna sićušna razlika konačno mu je privukla pažnju: stvorenja su imala ruke, kojima su činila čudesna dela. ONO ih je posmatralo kad su postala svesna svojih ruku i kad su počela da ih koriste. Koristila su ih za mnoge potpuno nove stvari: masturbiranje, međusobno sakaćenje i otimanje hrane od manjih primeraka svoje vrste.

ONO je bilo očarano i pažljivije ih je posmatralo. Posmatralo ih je kad bi jedna udarila drugu, otrčala i sakrila se. Posmatralo ih je dok su se međusobno potkradale, ali samo kad niko nije gledao. Gledao ih je dok su činile grozote i pretvarale se da se ništa nije desilo. I dok ih je ONO posmatralo, prvi put se desilo nešto predivno: ONO se nasmejalo.

I dok se ONO smejalno, rodila se misao, postala jasna i radosna.

ONO je pomislilo: S ovim mogu da radim.

POGLAVLJE 1

Kakav je ovo mesec? Nije ni blistav ni sjajan niti rušilački srećan. Jeftino i neukusno se pretvara da se trudi, jadikuje i blista, ali odlučnost nema. Ovaj mesec nema snage da privuče mesoždere preko srećnog noćnog neba i odvede ih do zanosu u klanju i rasporivanju. Umesto toga, ovaj mesec stidljivo treperi kroz blistavo čisti prozor na ženu koja se srećna i zadovoljna smestila na ivicu kauča i govori o cveću, koktel-posluženju i Parizu.

Parizu?

Da, sa ozbiljnim i okruglim licem, govori o Parizu otegnutim i sladunjavim glasom. Govori o Parizu. Ponovo.

Kakav bi ovo mesec mogao biti, sa skoro izmučenim osmehom i ueukusnom čipkom po ivicama? Slabašno udara po prozoru, ali ne može da se probije unutra pored mučno sladunjavog cvrkutanja. Kakav bi Mračni osvetnik mogao da sedi na drugoj strani sobe kao naš jadni Dezorijentisani Dekster, pretvarajući se da sluša dok je potpuno odsutno sedeo na stolici.

Ovaj mesec je sigurno medeni mesec – koji je razvijao svoj bračni plakat preko tame u dnevnoj sobi dajući svima znak da se okupe, pozivajući na juriš, još jednom u crkvu, dragi prijatelji – jer se Dekster od Dubokih Dolina ženi. Zakačio se za kola puna radosti koja je vukla predivna Rita,

koja je, ispostavilo se, gajila dugogodišnju strast prema Parizu.

Oženjen, na medenom mesecu u Parizu... Da li ove reči zaista pripadaju istoj rečenici i da li je moguće da se odnose na našeg Fantoma Derikožu?

Da li stvarno možemo da vidimo iznenada razboritog koljača sa glupavim osmehom ispred oltara prave crkve, u fraku i sa kravatom u stilu Freda Astera, kako stavlja prsten na prst u beloj rukavici dok okupljeni gosti šmrču i keze se. Možemo li videti Demonskog Dekstera u svilenom štraftastom šortsu kako blene u Ajfelovu kulu i na brzinu ispija kafu s mlekom pored Trijumfalne kapije. Drži se za ruke i vrtoglavo se okreće pored Sene prazno buljeći u svaku sjajnu dranguliju u Luvru?

Naravno, mogao bih da krenem na hodočašće u Ru Morg, sveto mesto serijskih koljača.

Ali, hajde da se bar malo uozbiljimo na trenutak. Dekster u Parizu? Kao prvo, da li je Amerikancima i dalje dozvoljeno da uđu u Francusku? I kao poslednje, Dekster u Parizu? Na medenom mesecu? Kako bi neko sa Deksterovim ponoćnim ubeđenjima uopšte mogao da razmišlja o tako običnim stvarima? Kako bi neko ko seks smatra zanimljivim koliko i izračunavanje finansijskog deficita mogao da stupi u brak? Ukratko, kako bi, za ime svega bezbožnog, mračnog i ubojitog, Dekster zaista mogao to da uradi?

Sva pitanja su divna i vrlo razumna. Istina, i pomalo teška, čak i za mene. Ipak, evo me ovde, izdržavam kinesko

vodeno mučenje Ritinih očekivanja i pitam se kako Dekster sve to može da podnese.

U redu. Dekster može sve to da podnese jer mora, delimično i zbog toga da bi održao, čak i poboljšao svoje neophodno prerušavanje, koje sprečava ceo svet da vidi njegovo pravo lice, koje, najblaže rečeno, ne biste voleli da vidite s druge strane stola kad su svetla ugašena – posebno ako se na stolu nalazi i nekoliko komada srebrnine. I normalno, potrebno je mnogo napornog rada kako bi se zasigurno prikrila činjenica da Dekstera uvek vodi Mračni Putnik, baršunasti i šaputavi glas sa senovitog zadnjeg sedišta koji se povremeno premesti napred, sedne za volan i vodi nas do Tematskog parka nezamislivog. Nikad ne bi dozvolio ovcama da vide Dekstera kao vuka u stadu.

Tako smo radili, Putnik i ja, naporno smo radili na našem prerušavanju. Poslednjih nekoliko godina nosimo masku Zaljubljenog Dekstera, koga smo stvorili da bismo svetu pokazali njegovo radosno i, iznad svega, normalno lice. U ovoj privlačnoj predstavi Rita glumi Devojkicu, što je u mnogo čemu savršena postavka pošto je za seks nezainteresovana koliko i ja, a ipak je žudela za društvom uviđavnog džentlmena. A Dekster je zaista uviđavan, ali ne prema ljudima, romantici, ljubavi i ostalim glupostima. Ne. Dekster je uviđao samo smrtonosno iskeženi ishod – kako da pronađe nedvosmisleno zaslužne među mnogobrojnim majamskim kandidatima za konačne mračne izbore za Deksterovu skromnu kuću slavnih.

Ovo vam ne daje neograničenu garanciju da je Dekster šarmantno društvo; šarm se stiče dugogodišnjim

vežbanjem i čist je veštački proizvod velike laboratorijske umešnosti. Nažalost, izgleda da jedna Rita – skrhana užasnim neuspehim prvim brakom punim nasilja – ne može da spozna razliku između margarina i putera.

Sve je bilo potaman. Dve godine su Dekster i Rita utirali sebi sjajan put kroz majamsku društvenu scenu, svuda su ih vidali i divili im se. Ali niz događaja koji bi mogli izazvati sumnjičavost kod upućenijeg posmatrača, doveli su do neočekivane Deksterove i Ritine veridbe. I što sam više razmišljao o tome kako da umaknem ovoj besmislenoj sudbini, sve više sam shvatao da je to sledeći logičan korak u evoluciji mog prurušavanja. Oženjeni Dekster – Dekster sa dva već postojeća deteta! – kao da je još nekoliko koraka dalje od pravog Dekstera. Kvantni skok napred, na novi nivo ljudske kamuflaže.

A tu su još i dva deteta.

Možda izgleda neobično da bi neko, čija je jedina strast seciranje ljudi, mogao zaista da uživa u Ritinoj deci, ali uživa. Uživam. Zamislite, oči mi se ne orose suzama kad pomislim na izgubljeni zub pošto bi to podrazumevalo da sam sposoban da nešto osećam, a ja sam sasvim srećan što nemam takvu mutaciju. Sve u svemu, deca su mi mnogo zanimljivija od njihovih matoraca. Posebno se iznerviram zbog onih koji im nanose bol. Zapravo, povremeno tragam za njima. Kad pronađem takve grabljivce i kad se uverim da su uradili ono što rade, postaram se da ih onesposobim da to ponovo urade – i to srećnom rukom, koja nije okaljana savešću.

Zbog toga je činjenica da Rita ima dvoje dece iz pogubnog prvog braka bila daleko od odvratnog, naročito kada je postalo očigledno da im je potrebna posebna Deksterova roditeljska ruka, koja bi njihove mračne putnike žutokljunce bezbedno vezala na udobno mračno automobilsko sedište sve dok ne nauče da voze. Verovatno su se Kodi i Astor zbog emocionalne ili čak i fizičke štete koju im je naneo njihov biološki otac, inače narkoman, okrenuli Mračnoj strani kao i ja. Sada treba da budu moja deca i zakonski i duhovno, što je bilo sasvim dovoljno da me natera da pomislim da nas kroz život, ipak, vodi neka svrha.

Dakle, bilo je nekoliko dobrih razloga da Dekster trpi sve ovo – ali Pariz? Ne znam odakle je potekla ideja da je Pariz romantičan. Da li je još neko osim Francuza i Lorensa Velka ikada pomislio da je harmonika seksi? Zar do sada nije svima postalo jasno da ne vole da im dolazimo u goste – i još uporno zahtevaju da govore francuski?

Riti je verovatno mozak isprao neki stari film, neki sa drskom i odvažnom plavušom i romantičnim tamnokosim muškarcem koji se jure oko Ajfelove kule i smeju se neobičnom neprijateljstvu prljavog čoveka sa beretkom koji puši *gloaz* cigarete dok se čuju tonovi moderne muzike. Ili je možda jednom čula ploču Žaka Brela i shvatila da joj je dirnula dušu. Ko zna? Neko je Riti u oštroomni mozak duboko usadio ideju da je Pariz glavni grad prefinjene romantike – takva zamisao mogla je da se odstrani samo ozbiljnim operativnim zahvatom.

Povrh beskrajnih rasprava o piletini i ribi, o vinu i barovima koji prodaju alkohol na točenje, počeo je da se pojavljuje niz monologa koji su izražavali bolesnu opsjednutost Parizom. Naravno mogli smo da priuštimo celu nedelju i imali bismo sasvim dovoljno vremena da vidimo Botaničku baštu i Luvr – kao i nešto od Molijera u francuskoj komediji. Morao sam da se divim dubini njenog istraživanja. Što se mene tiče, moje interesovanje za Pariz davno je potpuno izbledelo i to kad sam saznao da je u Francuskoj.

Na našu sreću, odmereni ulazak Kodija i Astor spasio me je neophodne potrage za pristojnim izrazima kojima bih joj sve to saopštio. Nisu jurnuli u sobu sa uperenim puškama – što bi bilo svojstveno deci od sedam i deset godina. Kao što sam napomenuo, oštetio ih je njihov biološki otac – zbog toga nikad niste mogli da ih vidite da dolaze ili odlaze – njihov ulazak u sobu ličio je na osmozu. U jednom trenutku nigde ih ne vidite da bi samo malo kasnije tiho stajali pored vas i čekali da ih primetite.

„Hoćemo da šutiramo konzervu sa Deksterom“, rekla je Astor. Bila je glasnogovornik za oboje jer Kodi nikad nije prozborio više od četiri reči dnevno. Daleko od toga da je bio glup. Jednostavno je više voleo da ne progovara. Gledao me je i samo klimao glavom.

„O“, počela je Rita prekinuvši svoja razmišljanja o zemlji koja je iznedrila Rusoa, Kandida i Džerija Luisa, „dobro, zašto ne biste...“

„Hoćemo da šutiramo konzervu sa Deksterom“, dodala je Astor, a Kodi je samo *glasno* klimnuo.

Rita se namrštila. „Pretpostavljam da je trebalo ranije da porazgovaramo o tome, ali zar ne misliš da bi Kodi i Astor – mislim, zar ne bi trebalo da počnu da te oslovljavaju drugačije, ne znam – kako samo Dekster? Izgleda kao da...”

„Kako bi bilo *mon papere*?“, pitao sam. „Ili *Monsieur le Comte*?“

„Kako bi bilo da nema šanse?“, promrmljala je Astor.

„Samo sam mislila...“, rekla je Rita.

„Dekster je sasvim u redu“, rekao sam. „Navikli su.“

„Izgleda kao da te ne poštuju“, rekla je.

Pogledao sam Astor. „Pokaži majci da možeš da izgovoriš Dekster s poštovanjem“, rekao sam joj.

Zakolutila je očima. „Moolim te“, rekla je.

Osmehnuo sam se Riti. „Vidiš? Ima samo deset godina i sve može da iskaže s poštovanjem.“

„Da, ali...“, počela je Rita.

„U redu je. Dobri su“, rekao sam. „Ali, Pariz...“

„Hajdemo napolje“, oglasio se Kodi. Pogledao sam ga iznenađeno. Šest slogova – za njega čitav govor.

„U redu“, rekla je Rita. „Ako zaista misliš...“

„Skoro nikad ne mislim“, uzvratio sam. „To ometa mentalni proces.“

„To što si sad rekao nema smisla“, oglasila se Astor.

„I ne treba da ima smisla. Istina je“, rekao sam.

Kodi je odmahnuo glavom. „Šutiramo konzervu“, rekao je. I da mu ne bih ugušio razdraganu razgovorljivost, krenuo sam za njim u dvorište.

POGLAVLJE 2

Naravno, čak i pored razvoja Ritinih veličanstvenih planova, život nije bio med i mleko. Neko je morao i da radi. Pošto je Dekster iznad svega savestan, ja sam morao da to da preuzmem na sebe. Prethodne dve nedelje nanosio sam poslednje poteze četkicom na sasvim novo platno. Mladi gospodin, koji mi je poslužio kao inspiracija, nasledio je ogroman novac, koji je očigledno trošio na užasne ubilačke ispade, zbog kojih sam i ja poželeo da sam bogat. Zvao se Aleksandar Makoli, iako je sebe zvao Zander, što je imalo klinački prizvuk, ali to mu je, verovatno, bila i namera. Bio je beskompromisan energičan hipik, živio je od rente i nikad u životu nije radio već se potpuno posvetio bezbrižnoj zabavi, zbog koje bi moje prazno srce zaigralo od radosti samo da je Zander imao malo bolji ukus u odabiranju svojih žrtava.

Porodični novac Makolijevih poticao je od ogromnih krda stoke, nepreglednih voćnjaka limuna i izbacivanja fosfata u jezero Okičobi. Zander je često zalazio u siromašne delove grada da bi rasipao svoju darežljivost na gradske beskućnike. Nekolicinu omiljenih, koje je želeo da ohrabri, navodno je odveo na porodično imanje i zaposlio ih – tako sam pročitao u srceparajućem i hvalospevnom novinskom članku.

Naravno, Dekster se uvek oduševi milosrdnim postupcima. Ipak, opšte uzevši, odobravam ih jer su skoro uvek upozorenje da se nešto zločinačko, grešno i nečasno krije iza maske majke Tereze. Nikada nisam sumnjao da negde u dubinama ljudske duše, zaista i istinski, živi duh nežnog i brižnog milosrđa, pomešan sa ljubavlju prema bližnjem. Naravno da postoji. Mislim, siguran sam da je tu negde samo što ga ja nikad nisam video. Pošto meni nedostaju čovečnost i prava duša, primoran sam da se oslanjam na iskustvo, koje mi govori da milosrđe potiče iz kuće i da skoro uvek tu i ostaje.

Zbog toga kad vidim mladog, bogatog, naočitog i, u svakom pogledu, normalnog mladića da rasipa svoje bogatstvo na ništavne i podjarmljene u svetu, teško mi je da prihvatim nesebičnost koja se prikazuje bez obzira na to koliko predivno izgledala. Konačno, i ja sam prilično uspešan u prikazivanju svog privlačnog i nevinog lica, a i sami znamo koliko je to verna slika moje ličnosti, zar ne?

Srećom, moj pogled na svet je dosledan pa ni Zander nije bio ništa drugačiji – bio je samo mnogo bogatiji i, zbog nasleđenog novca, aljkaviji. U pažljivo vođenim poreskim knjigama pronašao sam da se na porodičnom imanju ništa ne radi i da je napušteno, što je značilo da gde god da je vodio svoje drage prljave prijatelje, sigurno ih nije vodio u zdrav i srećan ratarski život.

Ostvarenju mojih namera poslužilo je i to što kud god da su išli sa svojim novim prijateljem Zanderom, išli su bosonogi. U posebnoj odaji njegovog privlačnog doma Koralni svodovi, zaštićenog veoma lukavim i skupim

katancima, koje sam dobrih pet minuta obijao, Zander je čuvao nekoliko suvenira. Veoma glupav postupak za takvu zver, znam iz ličnog iskustva jer i sam to radim. Ako bi jednog dana neki marljivi istražitelj slučajno pronašao moju kutijicu sa uspomenu, pronašao bi samo nekoliko staklenih pločica sa kapljicom krvi na svakoj, i nikako ne bi mogao da dokaže da bilo koja ima veze sa nečim zlokobnim.

Zander nije bio toliko pametan. Čuvao je po jednu cipelu svake svoje žrtve i računao da će mu gomila novca i zabravljena vrata sačuvati tajnu.

Kako da ne! Nije ni čudo što su zveri na tako lošem glasu. Suviše naivno – i zamislite, molim vas, cipele. Stvarno, cipele, do đavola. Pokušavam da budem trpeljiv i pun razumevanja za slabosti drugih, ali što je mnogo, mnogo je. Šta li je privlačno u znojnim, dvadeset godina starim patikama sa skorelim blatom? I još da ih ostavi tako na očigled svima. Bilo je skoro uvredljivo.

Naravno, Zander se sigurno uzdao da će, ako ga ikad uhvate, moći da kupi najboljeg advokata na svetu i da će ga sud osloboditi kaznivši ga samo društvenokorisnim radom – pomalo ironično, pošto je tako sve i počelo. Ali nije računao na to da će ga uhvatiti Dekster, a ne policija i da će mu se suditi na sudu za saobraćajne prekršaje kome će predsedavati Mračni Putnik i u kome neće biti advokata – iako se iskreno nadam da ću se jednog uskoro dočepati – i da je presuda uvek konačna.

Ipak, da li je cipela pouzdan dokaz? Nisam sumnjao u Zanderovu krivicu. Iako Mračni Putnik nije pevao arije dok

sam posmatrao cipele, izuzetno dobro sam znao šta kolekcija predstavlja – znao sam da će Zander ostati dosledan svojim postupcima i sakupiti još cipela. Bio sam prilično siguran da je loš čovek i iznad svega sam želeo da s njim povedem noćni razgovor i da mu dam oštre primedbe. Morao sam da budem sasvim siguran – kako nalaže Harijev pravilnik.

Uvek sam poštovao Harijeva pažljivo osmišljena pravila. Hari je bio policajac i moj poočim i naučio me je da smerno i ispravno budem ono što jesam. Pokazao mi je kako da mesto zločina očistim onako kako samo policajci rade i naučio me je kako da pažljivo odaberem partnera za ples. Ako je postojala i najmanja sumnja u njegovu krivicu, nisam mogao da pozovem Zandera da igra.

A sad? Nijedan sud na svetu ne bi optužio Zandera ni za šta drugo sem za nehigijenski fetišizam, koji se zasniva na izložbi obuće – ali nijedan sud na svetu nema ni stručno svedočenje Mračnog Putnika, taj umilni i nasrtljivi unutrašnji glas, koji tera na delanje i nikad ne greši. I dok je to šištanje bivalo sve jače u mom unutrašnjem uhu, bilo mi je teško da ostanem smiren i nepristrasan. Želeo sam da pozovem Zandera na konačni ples kao što sam želeo da ponovo udahnem.

Želeo sam, u to sam bio siguran – ali znao sam šta bi Hari rekao. To nije dovoljno. Naučio me je da bi trebalo da pronađem leševe da bih bio siguran, a Zander je uspeo tako dobro da ih sakrije da nisam mogao nijedan da pronađem. A bez leša, nikakva želja ne bi bila dovoljna.

Krenuo sam ponovo u istraživanje da bih pronašao gde bi mogao da skriva kratak niz usalamurenih leševa. U kući ih sigurno nije skrivao jer sam bio unutra i nisam video ništa osim muzeja cipela, a Mračni Putnik je obično veoma vešt u pronalaženju kolekcije mrtvaca. Pored toga, nije imao gde da ih sakrije u kući – na Floridi nema podruma, a nije mogao neprimećen ni da ih zakopa u komšijskom dvorištu niti da ih dotle prenese. Na kratkom savetodavnom sastanku, Mračni Putnik me je uverio da se neko ko stavlja suvenire na ukrasne tanjire od orahovine sigurno veoma savesno oslobađa ostataka.

Imanje bi bilo veoma pogodno, ali kratak izlet do oronulog mesta nije otkrio nikakve tragove. Očigledno je izvesno vreme bilo zapušteno, čak su i prilazne staze obrasle korovom.

Počeo sam dublje da kopam. Zander je imao i stan u Mauiju, ali to je bilo suviše daleko. Imao je i nekoliko hektara zemlje u Severnoj Karolini – sve je moguće, ali kad sam pomislio da bi morao da vozi leš u kolima dvanaest sati, predomislio sam se. Imao je deonice u kompaniji koja je pokušavala da razvije Toro Ki, malo ostrvo južno od rta Florida. Industrijsko zemljište sigurno nije dolazilo u obzir – mnogo bi ljudi moglo da se muva unaokolo i njuška. U svakom slučaju, setio sam se da sam, kad sam bio mlađi, pokušavao da se iskracam na ostrvo Toro Ki i da sam video da naoružani stražari nikome ne dozvoljavaju da priđe. Sigurno ih je sakrio na nekom drugom mestu.

Među mnogim njegovim akcijama i novčanim sredstvima, jedino gde je imalo smisla da tražim bio je

Zanderov brod, petnaest metara dugačak gliser. Znao sam iz iskustva s prethodnim monstrumom da čamac može obezbediti divne mogućnosti za oslobađanje od ostataka. Jednostavno, leš se veže za teg, prebaci se preko ograde i do viđenja. Jednostavno, čisto i uredno; bez buke, zbrke i dokaza.

I bez mogućnosti da pronađem bilo kakav trag. Zanderov brod bio je ukotvljen u veoma otmenoj privatnoj marini u Kokonat grouvu koja je pripadala jaht-klubu *Royal bej*. Obezbeđenje je bilo vrlo dobro, suviše dobro da bi Dekster mogao da se uvuče pomoću kalauza i osmeha. Marina je pružala potpunu uslugu večno bogatima. Kad bi brod pristao u marinu, temeljno bi ga očistili i uglancali. Niste morali čak ni gorivo da dopunite – samo ih pozovite i spremiće vam ga zajedno sa ohlađenim šampanjcem u kabini. Naoružanih stražara sa srećnim osmesima bilo je svuda i danju i noću, dodirivali su kape pozdravljajući odabrane i pucali na svakog ko bi se popeo preko ograde.

Brod je bio nedostupan. Bio sam skoro sasvim siguran, kao i Mračni Putnik, što je još važnije, da je Zander koristio brod da bi se oslobodio leševa, ali nikako nisam mogao da dođem do njega.

Uznemirio bih se, čak bio i očaran, kad bih zamislio Zandera kako sa svojim poslednjim plenom – verovatno uredno upakovanim u pozlaćenom sanduku za led – ozareno doziva upravnika doka i naređuje mu da napuni brod gorivom i kako nehajno hoda preko doka dok dva zadihana ćelavca iz obezbeđenja stavljaju sanduk na palubu broda i puni poštovanja mašu mu u znak pozdrava.

Ali nisam mogao da dođem do broda i sve to dokažem. Bez tog konačnog dokaza, Harijev pravilnik nije mi dozvoljavao da nastavim.

Iako sam bio toliko siguran, šta mi je preostalo? Mogao sam da pokušam da sledeći put uhvatim Zandera na delu, ali nikako nisam mogao da budem siguran kada će se to dogoditi, a nisam mogao da ga pratim sve vreme. Morao sam povremeno da se pojavim i na poslu, i pomalo kod kuće i ispunim sve obaveze koje su mi održavale prividnost normalnog života. I tako bi Zander u sledećih nekoliko nedelja, ako bi se držao utvrđenog rasporeda, trebalo da pozove upravnika doka i zatraži da mu se pripremi brod i...

Upravnik doka, pošto je savestan radnik u klubu bogataša, tačno će zapisati kada je i šta uradio na brodu, koliko je sipao goriva, koju vrstu šampanjca je stavio i koliko je tečnosti za staklo potrošio. Sve će to pribeležiti u dosije, koji nosi naziv Makoli, i sačuvaće sve u računaru.

Iznenada smo se vratili u Deksterov svet, u kome je Mračni Putnik ubedljivo šištao i podsticao me da priđem tastaturi.

Dekster je skroman, čak sramežljiv i, svakako, svestan ograničenja svog raskošnog talenta. Ali ako postoje ograničenja u pogledu onog što mogu da pronađem u računaru, onda ih još nisam spoznao. Seo sam i prionuo na posao.

Trebalo mi je manje od pola sata da provalim u računar kluba i pronađem dokumenta. Kao što sam i mislio, postojale su detaljne zabeleške o pruženim uslugama. Uporedio sam ih sa sastancima odbora Zanderove omiljene

dobrotvorne ustanove – Svetske misije Božanskog svetla na ivici Liberti Sitija. Četrnaestog februara, odbor je oduševljeno objavio da je Vinton Alan otišao iz majamskog morskog legla zla na Zanderovo imanje da bi ga pošten rad rehabilitovao. Petnaestog februara Zander je otplovio čamcem i potrošio 130 litara goriva.

Jedanaestog marta, Tajronu Miksu je ukazana slična čast. Dvanaestog marta Zander je ponovo isplovio.

I tako dalje. Svaki put kad bi nekog srećnog beskućnika odabrali za seoski život, Zander je naručivao da mu pripreme brod za dvadeset četiri časa.

To nije značilo da sam pronašao leševe – ali Harijev pravilnik je i bio uspostavljen da bi se primenjivao u rupama sistema, u senovitim oblastima savršene pravde pre nego savršenog zakona. Bio sam siguran, Putnik je bio siguran – imali smo dokaz koji je svima nama bio dovoljan.

Zander će krenuti na malo drugačije krstarenje po mesečini. Čak ga ni sav njegov novac neće održati na površini.

POGLAVLJE 3

I tako, jedne noći slične mnogima, kada je mesec prosipao akorde sumanute melodije na svoju srećnu krvožednu decu, ja sam zviždukao i spremio se da pođem na žestoko veselje. Sve je bilo pripremljeno i došlo je vreme da se Dekster malo poigra. Bilo mi je potrebno samo nekoliko trenutaka da prikupim svoje jednostavne igračke i uputim se ka vratima i izađem na sastanak sa bogatim napasnikom. Naravno, pošto mi se brak opasno približavao, ništa više nije bilo jednostavno. Počeo sam da se pitam da li će od sada bilo šta biti jednostavno.

Naravno, gradio sam savršenu i skoro neprobojnu fasadu od sjajnog antiseptičkog čelika, stakla i betona na prednjem delu gotski jezovitog zamka Dekster. Rado sam saradivao na penzionisanju Starog Dekstera i zbog toga sam bio u procesu 'sređivanja naših života', kako je to Rita rekla, što je u ovom slučaju značilo preseljenje iz mog udobnog malog skrovišta na ivici Kokonat grouva malo južnije u Ritinu trosobnu kuću pošto je to bilo 'razumno'. Osim što je bilo razumno, bilo je i užasavajuće teško. Pod novonastalim režimom, nisam imao nimalo privatnosti čak i ako bih to želeo, a želeo sam, naravno. Svaki predani i odgovorni ljudožder ima svoje tajne, a bilo je i stvari koje ne bih voleo da ugledaju svetlost dana u tuđim rukama.

Na primer, postojala su izvesna istraživanja o mogućim saigračima, kao i drvena kutijica, meni veoma draga, u kojoj je bila pohranjena četrdeset jedna staklena pločica sa kapljicom skorene krvi u sredini i svaka kapljica predstavljala je pojedinačni, nešto manji, ljudski život, koji je skončao u mojim rukama – celokupna crtanka mog unutrašnjeg života. Ne ostavljam ogromne gomile trilog mesa svuda unaokolo, nisam aljkav i nemaran poludeli demon koji kolje. Ja sam izuzetno uredan poludeli demon koji kolje. Uvek se vrlo pažljivo oslobađam ostataka. Čak bi i okrutan i neumoljiv neprijatelj, koji se namerio da dokaže da sam zli ljudožder, što i jesam, imao poteškoća da ustanovi šta predstavljaju moje staklene pločice.

Ipak, kad bih pokušao da ih objasnim, pojavila bi se nezgodna pitanja, nezgodna čak i za ludo zaljubljenу suprugu – ili još gore za nekog užasnog osvetnika koji se strastveno posvetio mom uništenju. Nedavno se pojavio jedan takav, majamski policajac, narednik Douks. Iako je tehnički još bio živ, počeo sam o njemu da razmišljam u prošlom vremenu pošto su ga nesreće koje su ga nedavno zadesile koštale i stopala i šaka, kao i jezika. On sigurno nije bio u stanju da me izvede pred lice pravde kao što sam zaslužio, ali sasvim sam dobro znao da ako postoji takav kakav je bio on, sigurno će se, pre ili kasnije, naći još neki.

Ipak, privatnost je bila važna – ali ne zbog toga da bih se razmetao svojim ličnim poslovima, to nikad nisam radio. Koliko znam, niko nije video moju kutijicu sa staklenim pločicama, ali nikada nisam ni imao verenicu koja je pospremala moju sobu niti dvoje radoznale dece koja su

njuškala po mojim stvarima da bi naučila kako da što više liče na Mračnog taticu Dekstera.

Izgleda da je Rita poštovala moju potrebu za bar malo ličnog prostora – iako nije poštovala razloge za to – i ustupila mi svoju sobu za šivenje i pretvorila je u nešto što je nazvala Deksterova radna soba. Konačno, tu sam smestio računar, nekoliko knjiga i ce-deova i, recimo, moju kutijicu od ružinog drveta sa staklenim pločicama. Ipak, kako bih mogao da je ostavim unutra? Kodiju i Astor lako sam mogao da objasnim, ali šta da kažem Riti? Da li bi trebalo da pokušam da je sakrijem? Da napravim tajni prolaz iza lažne police sa knjigama koji će voditi niz zavojite stepenice do moje mračne jazbine? Možda bih mogao da stavim kutijicu na dno lažne kutije sa penom za brijanje? Imao sam problem.

Do sada nisam imao potrebu da tražim rešenje jer sam uglavnom boravio u stanu, ali i dalje sam čuvao nekoliko jednostavnih predmeta u radnoj sobi, kao što su nož za filetiranje i lepljiva traka, što bi bilo lako objasniti jer volim pecanje i rashladne uređaje. Rešenje ću pronaći kasnije. Trenutno sam osećao kako me ledeni prsti bockaju i golicaju po kičmi, kao i neodoljivu potrebu da odem na sastanak sa pokvarenim mladićem.

Ušao sam u radnu sobu tražeći najlonsku marinskoplavu sportsku torbu, koju sam čuvao za posebne prilike, u kojoj sam nosio nož i lepljivu traku. Izvukao sam je iz ormara, u ustima osetio ukus sve snažnijeg iščekivanja, i ubacio igračke za zabavu: novi kotur lepljive trake, nož za filetiranje, rukavice, svilenu masku i namotaj najlonskog

konca za svaki slučaj. Sve je bilo spremno. Osetio sam kako mi venama kola neizdrživo uzbuđenje, divlja muzika je treštala u mom unutrašnjem uhu, dobovanje Putnikovog bila me je podsticalo da izađem i napadnem. Okrenuo sam se da pođem i...

Naleteo na usaglašen par ozbiljne dečurlije, koja su buljila u mene puna iščekivanja.

„On hoće da ide“, rekla je Astor, a Kodi je klimnuo i gledao me širom otvorenim očima ne trepćući.

Iskreno verujem da bi oni koji me poznaju rekli da sam vešt s rečima i da brzo razmišljam, ali dok sam u mislima ponovo preslušavao ono što je Astor izgovorila i pokušavao da pronađem neko drugo njihovo značenje, uspeo sam da izustim samo nekoliko ljudskih glasova, nešto kao: „S km će dide?“

„S tobom“, strpljivo je odgovorila Astor, kao da razgovara sa mentalno zaostalom sobaricom. „Kodi hoće da ide s tobom večeras.“

Kad malo bolje razmislim, lako je uočiti da bi takav problem iskrsnuo pre ili kasnije. I da se ne zavaravam, što je, mislim, veoma važno, to sam i očekivao – ali mnogo kasnije. Ne sad. Ne u Noći Nužde. Ne sad kad mi je svaka dlaka na vratu u stavu mirno i vrišti od čistog i neodoljivog nagona da se izmigoljim u noć u hladnom i čelično snažnom gnevu...

Okolnosti su zahtevale ozbiljno razmišljanje, ali svi moji živci zahtevali su da iskočim kroz prozor i da otrčim u noć

– ali deca su stajala ispred mene. Duboko sam uzdahnio i razmišljao o njima.

Oštra i sjajna limena duša Dekstera Osvetnika kovana je žestokim traumama iz detinjstva zbog čega sam je potpuno potisnuo. Napravile su od mene ono što jesam i siguran sam da bih zbog toga cmizdrio i bio nesrećan da sam nešto uopšte mogao da osećam. A njih dvoje, Kodi i Astor, bili su isto tako obeleženi, otac narkoman ih je tukao i maltretirao sve dok se nisu zauvek okrenuli od sunčeve svetlosti i lizalica. Kao što je moj mudri staratelj znao dok me je odgajao, to se nije moglo izbrisati, kao što se ni zmija nije ponovo mogla vratiti u jaje.

Ipak, vežba je mogla da pomogne. Hari me je terao da vežbam, slvorio od mene lovca na druge grabljivice, ostale monstrume i ljudoždere koji su dobijali ljudsko obličje i šunjali se u potrazi za gradskom divljači. Imao sam neutaživu želju da ubijam, nepromenljivu i večnu, ali Hari me je naučio da pronađem i da uništim samo one koji su po njegovim strogim pandurskim merilima to i zaslužili.

Kad sam otkrio da je Kodi isti kao ja, obećao sam sebi da ću nastaviti Harijevim stopama, preneti dečaku ono što sam naučio i da ću ga odgajati u duhu mračne pravednosti, što je podrazumevalo beskonačno mnogo nejasnoća, objašnjenja i predavanja. Hari se deset godina trudio da mi sve to utuvi u glavu i tek onda mi je dozvolio da se igram nečim komplikovanijim od zalutalih životinja. Još nisam ni počeo sa Kodijem – i iako mi se zbog toga činilo da pokušavam da budem gospodar Džedaj, nikako nisam mogao baš sad da počnem. Znao sam da će Kodi jednog

dana morati da se pomiri s tim da će biti isti kao ja, i istinski sam želeo da mu pomognem – ali ne večeras. Ne dok me mesec tako obesno doziva kroz prozor i povlači me kao nežna žuta lokomotiva prikačena za moj mozak.

„Nisam, ovaj...“, počeo sam nameravajući da sve poreknem, ali njih dvoje su me gledali sa takvim ljupkim izrazom hladne sigurnosti da sam zastao. „Ne“, konačno sam rekao. „Suviše je mlad.“

Samo su izmenjali brze poglede, ali u njima je bilo više reči nego u celom razgovoru. „Rekla sam mu da ćeš to da kažeš“, oglasila se Astor.

„Bila si u pravu“, rekao sam.

„Ali, Dekstere“, rekla je, „obećao si da ćeš nam pokazati stvari.“

„Hoću“, rekao sam i osetio kako mi podmukli prsti puze uz kičmu, podbadaju me i podstiču da izađem, „ali ne danas.“

„Kad?“, bila je uporna Astor.

Pogledao sam ih oboje i osetio najčudniju mešavinu divljeg nestrpljenja da što pre odem i počnem da sečem i poriva da ih oboje umotam u mekano ćebe i ubijem bilo koga ko im se približi. Osetio sam i želju, koja me je grickala u podsvesti kao glavni začim koji upotpunjuje mešavinu, da im olupam glave.

Da li je ovo konačno bila očinska ljubav?

Površinom celog tela golicala me je hladna vatra razbuktavana potrebom da odem, da počnem, da učinim nepojmljivo moćno, ali samo sam, vrlo smirenog izraza,

duboko uzdahnuo. „Sutra idete u školu“, rekao sam, „i trebalo bi da idete na spavanje.“

Pogledali su me kao da sam ih izdao, što pretpostavljam i da sam uradio jer sam promenio pravila i igrao se Tatice Dekstera kad su mislili da razgovaraju sa Demonom Deksterom. Ipak, bio sam u pravu. Ne možete povesti decu u ponoćno sakaćenje i očekivati od njih da sutradan deklamuju abecedu. Čak je i meni bilo teško da se narednog dana, posle mojih malih pustolovina, pojavim na poslu, a mogao sam i da uživam u svim prednostima koje nudi kubanska kafa. Ipak su bili suviše mali.

„Sad se samo praviš da si odrastao“, rekla je Astor uz poražavajuće podrugljiv osmeh desetogodišnjakinje.

„Ali ja jesam odrastao“, rekao sam. „I pokušavam da budem pravi odrasli čovek za vas.“ Iako sam to izgovorio dok su me zubi boleli odupirući se sve većoj potrebi, bio sam ozbiljan – što nije smekšalo njihove potpuno jednake poglede koji su pokazivali dvostruki turoban prezir prema meni.

„Mislili smo da se razlikuješ od njih“, rekla je.

„Šta mislite koliko bih još mogao da se razlikujem od njih, a da i dalje izgledam kao ljudsko biće“, rekao sam.

„Nije pošteno“, oglasio se Kodi. Pogledao sam ga u oči i video da mala mračna zver podiže glavu i reži na mene.

„Ne, nije pošteno“, uzvratio sam. „Ništa u životu nije pošteno. *Pošteno* je psovka i bio bih vam zahvalan kad ovu reč ne biste koristili u mom prisustvu.“

Kodi me je na trenutak strogo pogledao – pogled razočarane proračunatosti koji nikad nisam video – pa nisam znao da li da ga zgnječim ili mu dam kolačić.

„Nije pošteno“, ponovio je.

„Slušajte“, počeo sam, „reći ću vam nešto što veoma dobro znam i to vam je prva lekcija. Normalna deca idu ranije na spavanje kad sutradan idu u školu.“

„Nisam normalan“, rekao je i izbacio donju usnu toliko da su na nju mogle da stanu školske knjige.

„Upravo tako“, rekao sam mu. „Zbog toga uvek moraš da izgledaš normalno, da se ponašaš normalno kako bi svi mislili da si normalan. I još nešto. Morate da me slušate, inače neću ništa da uradim za vas.“ Izgleda da nije bio ubeđen, ali popuštao je. „Kodi“, rekao sam, „moraš da mi veruješ i moraš da uradiš onako kako ti kažem.“

„Moram“, rekao je.

„Da“, rekao sam, „moraš.“

Dugo me je gledao pa se okrenuo sestri, koja ga je pogledala. Bilo je to čudo nemuštog sporazumevanja. Osetio sam da vode dug i zamršen razgovor, ali nisu puštali ni glasa sve dok Astor nije slegnula ramenima i okrenula sa ka meni. „Moraš da nam obećaš“, obratila mi se.

„U redu“, rekao sam. „Šta da vam obećam?“

„Da ćeš početi da nas podučavaš“, rekla je, a Kodi je klimnuo. „Uskoro.“

Duboko sam uzdahnuo. Zaista nisam imao priliku da odem u, kako sam smatrao, veoma hipotetički raj, čak ni

pre razgovora s njima, ali da se izvučem s ovim, sa pristankom da od neotesanih malih monsturma stvorim školovane male monstrume – pa, zaista sam se nadao da sam u pravu u vezi sa hipotetičkim delom. „Obećavam“, rekao sam. Pogledali su se, pogledali su i mene i otišli.

Stajao sam i držao torbu punu igračaka pripremljenu za neodložni sastanak, ali moje osećanje užurbanosti polako je jenjavalo.

Da li je svima porodični život ovakav? Ako jeste, kako uopšte bilo ko uspe da preživi? Zašto ljudi odluče da imaju više od jednog deteta, ili da uopšte imaju decu? Pred sobom sam imao važan cilj, koji me je ispunjavao kad me je iznenada zaskočilo nešto sa čim nijedna revnosna majka nije morala da se suoči. Nisam mogao da se setim o čemu sam razmišljao pre samo nekoliko minuta. Čak i pored nestrpljivog režanja Mračnog Putnika – neobično prigušenog, kao da je bio pomalo zbunjen – trebalo mi je nekoliko trenutaka da se saberem i da se Zbunjeni tatica Dekster ponovo pretvori u Hladnog osvetnika. Bilo mi je teško da opet prizovem ledenu oštrinu spremnosti i opasnosti, bilo mi je teško čak i da se setim gde sam ostavio ključeve automobila.

Nekako sam ih pronašao i izvukao se iz radne sobe i pošto sam Riti promrmljao nekoliko iskrenih besmislica, otvorio sam vrata i konačno izašao u noć.

POGLAVLJE 4

Dugo sam pratio Zandera i saznao njegove navike, a pošto je bio četvrtak uveče, tačno sam znao gde će biti. Četvrtkom uveče odlazio je u Svetsku misiju Božanskog svetla, verovatno da bi dobro osmotrio stado. Posle oko devedeset minuta osmehivanja osoblju i slušanja kratke propovedi, napisao bi ček za pastora, ogromnog crnca koji je nekad igrao u Nacionalnoj ligi američkog fudbala. Pastor bi mu se osmehnuo i zahvalio mu, a Zander bi se tiho iskrao na zadnja vrata do svog skromnog džipa i smerno se odvezao kući sav sijajući od plemenitog zadovoljstva koje se javlja jedino posle činjenja istinski dobrih dela.

Večeras se, ipak, neće odvesti sam.

Večeras će se Dekster i njegov Mračni Putnik voziti zajedno s njim i povešće ga na potpuno novo putovanje.

Prvo će mu prići hladno i pažljivo – nateraće ga da plati za nedelje potajnog prikradanja.

Parkirao sam automobil samo nekoliko kilometara od Ritine kuće, kod starog ogromnog trgovačkog centra koji se zvao Dejdlend i peške otišao do obližnje stanice metroa. Vozovi su retko kad bili puni čak i u saobraćajnom špicu, ali pošto je bilo sasvim dovoljno ljudi unaokolo, niko nije obraćao pažnju na mene, finog muškarca u modernoj tamnoj odeći sa sportskom torbom.

Sišao sam na stanici posle centra i peške prošao šest ulica do Misije. Osetio sam da se britko sečivo oštri u meni i vraća mi neophodnu odlučnost. Kasnije ćemo da razmišljamo o Kodiju i Astor. Bio sam opako i skriveno radostan – ni zaslepljujući narandžastoružičasti blesak posebnog uličnog osvetljenja za borbu protiv kriminala nije mogao da nadvlada tamu u koju sam se sve čvršće umotavao dok sam hodao.

Misija se smestila na uglu delimično prometne ulice u preuređenoj prodavnici. Ispred nje se okupila mala grupa ljudi – što me nije iznenadilo jer su delili hranu i odeću, a da biste je dobili, morali ste samo da odvojite nekoliko trenutaka svog života natopljenog rumom i odslušate dobrog velečasnog, koji objašnjava zašto ćete završiti u Paklu. Čak se i meni činilo da je pogodba sasvim pristojna, ali nisam bio gladan. Prošao sam pored njih i uputio se na parkiralište sa zadnje strane.

Iako je parkiralište bilo malo mračnije, ipak je, za moj ukus, i dalje bilo suviše osvetljeno. Suviše jer sam jedva mogao da vidim mesec, ali osetio sam ga. Ismevao je naš majušni skućeni krhki život, koga ovenčavaju monstrumi koji žive samo da bi taj život uzimali u ogromnim i bolnim zalogajima, monstrumi kakav sam ja i kakav je Zander. Večeras će biti jedan manje.

Obišao sam parkiralište i učinilo mi se da je sasvim sigurno. Nikog nije bilo na vidiku, niko nije sedeo niti dremao u automobilu. Samo jedan prozor, malen i visoko postavljen na zadnjem zidu misije, pokriven zamagljenim staklom gledao je na taj deo – prozor od ostave. Približio

sam se Zanderovom automobilu i pokušao da otvorim vrata. Bila su zaključana. Do njega je stajao stari *krajsler*, pastorovo dostojanstveno prevozno sredstvo. Pomerio sam se ka zadnjem delu *krajslera* i spremio se da čekam.

Iz sportske torbe izvadio sam belu svilenu masku, navukao je na lice i namestio proreze za oči. Kad sam izvadio i namotaj jakog ribolovačkog najlonskog konca, bio spreman. Uskoro počinje Mračni ples. Zander će i ne znajući ušetati u noć grabljivca, noć okrutnih iznenađenja, konačnu i surovu tamu koju povremeno probija vatreno ispunjenje. Ubrzo će mirno išetati iz svog života i ušetati u moj. A onda...

Da li se Kodi setio da opere zube? U poslednje vreme je zaboravljao, a Rita se dvoumila da li da ga izvuče iz kreveta. Ipak, bilo je važno utrti put dobrim navikama, a pranje zuba je bilo važno.

Brzo sam postavio omču na kolena. Sutra je slikanje u Astorinoj školi. Trebalo bi da obuče haljinu, koju je nosila za Uskrs prošle godine, da bi lepo izgledala na fotografiji. Da li je spremila haljinu da je ne bi zaboravila ujutru? Naravno da se neće osmehivati kad je budu slikali, ali bar bi trebalo da nosi pristojnu odeću.

Da li zaista mogu noću da klečim sa omčom na kolenima, čekam da napadnem i razmišljam o svemu ovome? Kako je moguće da moje iščekivanje bude ispunjeno ovakvim mislima umesto kao britva oštrom željom da pustim Mračnog Putnika na plesnog partnera koji je to zaslužio? Da li je ovo samo nagoveštaj Deksterovog novog blistavog bračnog života?

Pažljivo sam udahnuo i osetio saosećanje za V. K. Fildsa¹. Nisam mogao da radim sa decom. Zažmurio sam i osetio da se punim mračnim noćnim vazduhom – izdahnuo sam i osetio da se nepokolebljiva spremnost vratila. Dekster je polako nestajao, a upravljanje je preuzeo Mračni Putnik.

I to tačno na vreme.

Zadnja vrata su se uz klepet otvorila. Iznutra su dopirali užasni životinjski zvuci, mukanje i mećanje, zaista užasno izvođenje gospela *Just a Closer Walk with Thee* koje bi svakog ponovo vratilo boci, a Zandera nateralo da izađe. Zastao je u hodniku, okrenuo se da bi svima mahnuo u znak pozdrava, vrata su se za njim uz tresak zatvorila, prišao je automobilu sa vozačeve strane. Sad je naš.

Zander je uspeo da pronađe ključeve, brava se uz škljocanje otvorila, a mi smo obišli oko automobila i prišli mu s leđa. Pre nego što je mogao da shvati šta se dešava, omča je zazujala kroz vazduh i spustila mu se oko vrata. Snažno smo je povukli, oborili ga i bacili na kolena, ostao je bez vazduha i lice mu je poplavelo. Odlično smo to izveli.

„Da nisi pisnuo“, rekli smo hladno i odmereno. „Radi šta ti kažemo, ćuti i živećeš duže“, rekli smo mu i još malo pritegli omču da mu stavimo do znanja da je naš i da mora da nas sluša.

Zander nas je radosno poslušao – pognuo se, ali nije se više podrugljivo osmehivao. Pljuvačka mu se cedila iz ugla

¹ Američki komičar s početka dvadesetog veka, koji je imao nesrećan i nesređen bračni život, a bio je i težak alkoholičar.

usana, pokušavao je da zgrabi omču, ali pošto je bila suviše zategnuta, nije mogao da zavuče prst ispod konca. Kad smo videli da će se onesvestiti, popustili smo je da bi bar jednom uspeo bolno da udahne. „Ustaj“, rekli smo nežno i povukli konopac nagore da bi uradio kako mu je rečeno. Polako, pridržavajući se za automobil, Zander je poslušao.

„Dobro“, rekli smo. „Ulazi u kola.“ Premestili smo omču u moju levu ruku, otvorili vrata, obišli oko automobila i opet uhvatili konopac desnom rukom dok smo sedali na zadnje sedište iza njega. „Kreći“, rekli smo mračnim i ledenim zapovednim glasom.

„Kuda?“, pitao je Zander promuklim šapatom pošto smo ga, stalno pritežući omču, podsećali na njegov položaj.

Ponovo smo pritegli najlon da bismo ga podsetili da ne progovara ako ga niko ništa ne pita. Kad smo zaključili da je shvatio poruku, malo smo popustili omču. „Na zapad“, rekli smo. „Ćuti i vozi.“

Ubacio je u brzinu, a mi smo ga uz nekoliko lakih povlačenja omče, uputili na zapad i pravo na autoput Dolfin. U početku nas je slušao. Povremeno bi nas pogledao u retrovizoru, ali bi ga čak i slabi trzaj omče naterao da nastavi izuzetnu saradnju sve dok ga nismo dospeli na autoput Palmeto i uputili ga na sever.

„Slušajte“, iznenada je progovorio dok smo prolazili pored aerodroma, „ja sam stvamo strašno bogat. Mogu da vam dam šta god želite.“

„Naravno da možeš“, rekli smo, „i daćeš nam“, ali nije razumeo šta želimo, jer se samo malo opustio.

„U redu“, rekao je promuklim glasom zbog zategnute omče, „koliko tražite?“

Pogledi su nam se susreli u retrovizoru i polako, veoma polako, zategli smo mu najlon oko vrata i nakratko je skoro ostao bez vazduha. „Sve“, rekli smo. „Hoćemo sve.“ Popustili smo omču samo malo. „Vozi“, rekli smo.

Zander je vozio. Čutao je ostatak puta, ali nije izgledao onoliko uplašeno koliko je trebalo da bude. Naravno, sigurno je mislio da se to ne dešava njemu, niti je moguće da mu se dešava, ne njemu koji živi u neprobojnoj ljušturi napravljennoj od novca. Sve je imalo cenu, koju je on uvek mogao da plati. Uskoro će pokušati da se cenjka i kupiće svoje spasenje.

I hoće. Na kraju će kupiti svoje spasenje, ali ne novcem i ne bez omče.

Nismo se dugo vozili i nismo progovarali sve do unapred odabranog izlaza sa autoputa u Hajeliji. Kad je Zander usporio da bi prošao rampu, pogledao me je u retrovizoru. Video sam mu strah u očima, sve veću užasnutost monstuma u zamci, spremnog da sebi odgrize nogu samo da bi se oslobodio. Uočljiv napad uspaničenosti podstakao je toplu iskru u Mračnom Putniku, a nas oraspoložio i osnažio. „Nećete... valjda... ovde, ovde... nema – kuda smo pošli?“, mucao je slabašan i jadan i sve više je zvučao kao ljudsko biće, što nas je razbesnelo, povukli smo najlon još jače sve dok nije udario o ivičnjak pa smo morali da ga udostojimo blagim popuštanjem omče. Zander je krenuo malo unazad do podnožja rampe.

„Skreni desno“, rekli smo. Poslušao nas je, udahnuo i izdahnuo kroz usne poprskane pljuvačkom. Vozio je poslušno sve do kraja ulice i skrenuo levo na malu i mračnu stazu okruženu starim skladištima.

Zaustavio se gde smo mu naredili, pored zarđalih vrata mračne napuštene zgrade. Na delimično zarđalom znaku, sa koga je bio odvaljen donji deo, pisalo je DŽON PLASTI. „Stani“, rekli smo mu i dok je povlačio ručnu kočnicu, izašli smo i povukli ga na zemlju za sobom. Snažno smo ga pritegli i gledali kako se bacaka pre nego što smo ga postavili na noge. Pljuvačka mu se skorila oko usana, a u pogledu sam mu video tračak verovanja dok je odvratan i grozan stajao na predivnoj mesečini i sav se tresao zbog toga što nisam shvatio važnost njegovog novca kao i sve snažniju pomisao, koja ga je preplavila i onesposobila, da se možda uopšte ne razlikuje od onih kojima je isto to radio. Kad smo mu dozvolili da stane i dođe do daha, povukli smo ga prema vratima. Ispružio je ruku i dlanom se oslonio na zid od betonskih blokova. „Slušajte“, rekao je, a u glasu se osetilo podrhtavanje čiste ljudskosti. „Mogu da vam dam gomilu novca, mogu vam dam šta god želite.“

Nismo odgovorili. Zander je ovlažio usne. „U redu“, rekao je. Glas mu je bio suv, promukao i očajan. „Šta želite od mene?“

„Ono što si drugima oduzeo“, rekli smo i izuzetno snažno povukli omču. „Cipelu nećemo.“

Izbezumljeno nas je pogledao, obesio usne i upišao se u pantalone. „Nisam“, rekao je. „To nije...“

„Jesi“, odgovorili smo mu. „I jeste.“ Snažno smo povukli najlonski povodac, gurnuli ga napred kroz vrata u pažljivo pripremljeni prostor, u kome je bilo nekoliko gomila uništenih plastičnih creva sklonjenih u stranu i, što je još važnije za Zandera, dva bureta od sto pedeset litara hlorovodonične kiseline koja je ostavio Džon Plasti kad mu je posao propao.

Lako smo podigli Zandera na radnu površinu, koju smo za njega raščistili, brzo smo ga obmotali lepljivom trakom i vezali i jedva čekali da počnemo. Kad smo odsekli omču, i malo smo ga zagreballi po vratu. Uzdahnuo je.

„Bože!“, rekao je. „Slušajte, užasno grešite.“

Ništa nismo rekli. Polako smo se pripremali za neizbežan završetak posla, sekli smo mu odeću i komad po komad pažljivo ubacivali u burad sa kiselinom.

„O, jebo te, molim vas“, rekao je. „Ozbiljno vam kažem, nije ono što mislite – niste svesni šta radite.“

Bili smo spremni. Podigli smo nož da bi video da, zapravo, vrlo dobro znamo šta radimo, i da ćemo to ubrzo i uraditi.

„Ortak, molim te“, rekao je. Nikada nije osetio takav strah, nikada se nije upišao u gaće i nikada nije preklinjao i nikada nije ni pomislio da bi mu se tako nešto moglo dogoditi.

Iznenada se umirio. Pogledao me je pravo u oči neobjašnjivo bistro i, do tada meni nepoznatim glasom, rekao: „Pronaći će te“.

Zastali smo nakratko da razmislimo šta je hteo time da kaže, ali bili smo skoro sasvim sigurni da se nadao da će mu poslednja prevara uspeti. Ipak je oslabila predivan ukus užasa i naljutila nas pa smo mu zatvorili usta lepljivom trakom i nastavili s poslom.

Kad smo završili, od njega nije ostalo ništa osim jedne cipele. Razmišljali smo o tome da je negde postavimo, ali pošto nam se to, naravno, učinilo aljkavo, ubacili smo je u bure kiseline u kome se nalazio i ceo Zander.

Ovo ne valja, pomislio je Osmatrač. Suviše dugo su bili u napuštenom skladištu i šta god da su radili, bez sumnje se nisu družili.

Ni on nije zakazao sastanak sa Zanderom zbog druženja. Njihovi sastanci uvek su bili strogo poslovni, iako je Zander o njima imao drugačije mišljenje. Užas, koji je video na njegovom licu tokom retkih susreta, govorio je mnogo o onome što je mlada budala mislila i osećala. Izuzetno se ponosio svojim malim doprinosima i žudeo da bude što bliže hladnoj i ogromnoj sili.

Posmatrač nije žalio ni zbog čega što bi se Zanderu moglo dogoditi – bilo ga je lako zameniti: brinuo je samo zbog toga što se to dešava baš večeras i pitao se šta bi to moglo da znači.

Sad mu je bilo drago što se nije umešao, samo je stajao po strani i pratio šta se događa. Mogao je jednostavno da

uđe, zgrabi drskog mladića, koji je zgrabio Zandera, i da ga sredi. Osetio je da u njemu ključa ogromna snaga, snaga koja je mogla da nadjača i oduva sve pred sobom – ali ne.

Posmatrač je imao i strpljenja, što je, takođe, bila snaga. Ako je onaj drugi stvarno pretnja, biće bolje da čeka i posmatra. Kad se uveri koliko je opasan, napašće – brzo, moćno i ubitačno.

Zbog toga je posmatrao. Tek posle nekoliko sati onaj drugi je izašao i ušao u Zanderov automobil. Posmatrač se držao podalje i u početku je sa ugašenim svetlima vrlo lako pratio plavi *durango* u noćnom saobraćaju. Kad je onaj drugi ostavio automobil na parkiralištu pored stanice metroa i ušao u voz, požurio je i uskočio u isti vagon trenutak pre nego što su se vrata zatvorila, seo na suprotni kraj i prvi put proučavao odraz lica u staklu.

Iznenadujuće mladalačko, čak privlačno, zračilo je nevinim šarmom. Nije se nadao da će videti takvo lice, jer nikad i nisu takva.

Posmatrač je zajedno sa onim drugim izašao na stanici u Dejdlandu i pratio ga do jednog od mnogobrojnih parkiranih automobila. Bilo je kasno i nikog nije bilo na parkiralištu. Znao je da to može odmah da uradi, sasvim jednostavno, samo treba da priđe onom drugom s leđa i pusti da ga preplavi nalet sile, prožme mu ruke i oslobodi onog drugog u tamu. Osetio je sporu veličanstvenu navalu snage u sebi dok se približavao, skoro je osetio ukus silne i tihi riku plena...

Iznenada se zaustavio i polako počeo da se udaljava drugim prolazom.

Za vetrobransko staklo automobila onog drugog bila je zakačena veoma uočljiva nalepnica.

Policijska dozvola za parking.

Bilo mu je drago što je bio strpljiv. Ako je onaj drugi imao veze sa policijom... To bi moglo da bude mnogo veći problem nego što je očekivao. Ne valja. Moraće malo pažljivije da se pripremi i mnogo više da posmatra.

Posmatrač se polako odšunjao u noć da bi se pripremio i da bi posmatrao.

POGLAVLJE 5

Neko je jednom rekao da za pokvarene nema odmora. Sigurno je mislio na mene jer nekoliko dana nakon što sam dragom malom Zanderu uručio zasluženu nagradu, jadni istrajni Dekster bio je zaista zauzet. Ritam mog posla pratio je Ritino mahnito planiranje čak i kad je dostiglo vrhunac. Pošto smo izgleda upali u jedno od onih povremenih razdoblja u Majamiju u kojima se ubistvo činilo kao dobra zamisao, tri dana sam bio do grla u krvi.

Četvrtog dana sve je postalo još gore. Doneo sam krofne, kao što sam povremeno imao običaj – naročito posle zabave. Ni sam ne znam zbog čega, ali ne samo da sam bio opušteniji nekoliko dana posle Putnikovog i mog noćnog sastanka, već sam bio i prilično gladan. Siguran sam da ova činjenica ima duboki psihološki smisao, ali mnogo mi je važnije da se izborim za jednu ili dve krofne sa želeom pre nego što ih se dočepaju i rasture na komadiće okrutni grabljivci iz Odeljenja za sudsko veštačenje. Kad se pojave krofne, smisao može da sačeka.

Tog jutra jedva sam uspeo da zgrabim jednu krofnu sa želeom od malina – i imao sam sreće što u toj akciji nisam izgubio prst. Ceo sprat je žamorio – pripremao se odlazak na mesto ubistva, a zvuk mi je bio nesnosno odvratn, što mi nije bilo drago jer ću morati duže da radim i zaglaviću

se negde daleko od civilizacije i kubanskih sendviča. Ko zna šta ću morati da pojedem za ručak? Pošto su mi pokupili sve krofne, ručak bi mogao da bude vrlo važan obrok, a kako sam naslućivao, mogao bih vrlo lako da ga preskočim zbog posla.

Zgrabio sam svoju torbu sa instrumentima i izašao za Vinsom Masukom, koji je, uprkos tome što je bio sitan, dograbio dve bogato napunjene krofne – uključujući i onu sa bavorskim kremom i čokoladnim mrvicama. „Malo si preterao, moćni lovče“, rekao sam mu klimnuvši glavom prema opljačkanom plenu.

„Šumski bogovi su bili darežljivi“, rekao je i odgrizao veliki zalogaj. „Moj narod neće gladovati ove zime.“

„Oni neće, ali ja hoću“, rekao sam.

Osmehnuo mi se odvratno usiljeno – kao da je dobro proučio vladin priručnik o izrazima lica. „Zakoni džungle su okrutni, Skakavče“, rekao je.

„Da, znam“, rekao sam. „Prvo moraš da naučiš da razmišljaš kao krofna.“

„Ha“, rekao je Vins. Smeh mu je bio izveštačeniji od osmeha, i zvučao je kao da glasno čita fonetsku transkripciju smeha. „Ha, ha, ha!“, rekao je. Jadnik je izgleda uspevao da izveštači sve u vezi sa ljudskošću, baš kao i ja. Ali nije bio vešt kao ja. Nije ni čudo što mi je s njim bilo sasvim prijatno. Pored toga, vrlo često je i sâm donosio krofne.

„Potrebna ti je bolja kamuflaža“, rekao je i glavom pokazao na moju košulju sa svetlim ružičastozelenim havajskim dezenom i hula devojkama. „Ili bar bolji ukus.“

„Kupio sam je na rasprodaji“, rekao sam.

„Ha“, ponovo se oglasio. „Pa, uskoro će ti Rita birati odeću.“ Iznenada je odustao od užasne veštačke oduševljenosti i rekao: „Slušaj, mislim da sam pronašao savršenog dobavljača hrane za svadbe“.

„Da li donosi i krofne sa želeom?“, rekao sam, iskreno se nadajući da će tema mog predstojećeg bračnog blaženstva jednostavno nestati. Ipak, zamolio sam Vinsa da mi bude venčani kum, a on je tu obavezu ozbiljno shvatio.

„Tip je vrlo važan“, rekao je Vins. „Radi MTV nagrade, sve one koncertne zabave i ostalo.“

„Izgleda da je zanosno skup“, rekao sam.

„Pa, duguje mi uslugu“, rekao je Vins. „Mislim da možemo da mu spustimo cenu. Možda čak do sto pedeset dolara po gostu.“

„U stvari, Vinse, nadao sam se da ćemo imati više od jednog gosta.“

„Bio je u časopisu *Saut bič*“, rekao je pomalo uvređeno. „Mogao bi bar da razgovaraš s njim.“

„Iskreno“, rekao sam što je značilo da lažem, „mislim da Rita želi nešto jednostavnije, recimo, švedski sto.“

Vins se očigledno već durio. „Bar razgovaraj s njim“, ponovio je.

„Razgovaraću s Ritom“, rekao sam poželevši da tema potpuno nestane. Dok smo se vozili na mesto zločina, Vins ništa nije rekao, pa sam mislio da je zaista nestala.

Ispostavilo se da je mesto zločina mnogo jednostavnije nego što sam pretpostavljao, pa sam se obradovao kad smo stigli. Prvo, nalazilo se na zemljištu Univerziteta u Majamiju, koji sam i ja završio. U skladu sa svojim životnim nastojanjem da izgledam kao ljudsko biće, uvek sam se trudio da ne zaboravim da se pretvaram kako osećam toplinu oko srca, nejasnu naklonost prema tom mestu kad god bih ga posetio. Drugo, izgleda da je bilo vrlo malo sveže krvi s kojom bih mogao da radim, što je značilo da bih prilično brzo mogao da završim. To je isto značilo da ne moram da se bavim užasnom vlažnom crvenom tečnošću – stvarno ne volim krv, što može zvučati čudno, ali tako je. Ipak, veliko zadovoljstvo mi pričinjava da slažem uzorke na mestu zločina, primoravam ih da se uklope u određenu šemu i da se pristojno ponašaju. U ovom slučaju, kako sam čuo dok sam dolazio, s takvim izazovom neću se suočiti.

I tako, uobičajeno dobro raspoložen, ležerno sam prišao žutoj policijskoj traci, uveren da mi predstoji prijatan odmor u užurbanom radnom danu...

I ukopao se u mestu kad sam jednom nogom kročio u ograđeni prostor.

Nakratko, ceo svet je postao svetložut i osetio sam mučninu kao da se nalazim u bestežinskom stanju. Ništa nisam video osim bleska oštrog kao britva. Ništa nije dopiralo sa mračnog zadnjeg sedišta, osim podsvesne

mučnine pomešane sa slepom uspaničenošću kasapskog noža, koji struže po ploči. Užurbanost, razdražljivost, podivljala uverenost da nešto nije kako treba, ali nije bilo nagoveštaja šta bi to moglo biti i gde.

Kad mi se čulo vida oporavilo, pogledao sam oko sebe. Nisam video ništa što nisam očekivao da vidim na mestu zločina: malu grupu ljudi okupljenu oko žute trake, nekolicinu uniformisanih koji su stražarili na granici mesta zločina, nekoliko detektiva u jeftinim odelima i moj tim, sudske veštake koji su klečali i čeprkali po žbunju. Sve je na prvi pogled izgledalo uobičajeno. Zbog toga sam uposlio svoje obučeno i nepogrešivo oko u potrazi za odgovorom.

Šta je to, tiho sam pitao samog sebe, zažmurio i tražio od Putnika da mi objasni ovaj nesvakidašnji prikaz nelagodnosti. Navikao sam na opaske mog Mračnog saradnika i često bi moj prvi pogled na mesto zločina bio pomešan sa prepredenim šapatom oduševljenja ili dobrog raspoloženja, ali sad – čuo sam jasan zvuk uznemirenosti i nisam znao kako da ga protumačim.

Šta, ponovo sam se pitao, ali ništa se nije čulo osim nemirnog šuštanja nevidljivih krila. Odagnao sam sve to i prišao ograđenom prostoru.

Dva leša su očigledno bila spaljena na nekom drugom mestu pošto nije bilo traga dovoljno velikom roštilju na kome bi dva ženska tela srednje veličine mogla biti reš ispečena. Bačena su pored jezera, koje se nalazilo na univerzitetskom zemljištu, malo dalje od staze koja ga je okruživala. Dva ranojutarnja džogera pronašla su tela. Po

mom mišljenju, a prema stanju male količine krvi koju sam pronašao, glave su odstranjene nakon što su tela spaljena.

Jedan sitan detalj privukao mi je pažnju. Tela su bila pažljivo spuštена, skoro s puno poštovanja i sa izgorelim rukama prekrštenim preko grudi. Umesto odrubljenih glava, keramička glava bika bila je uredno postavljena na vrh svakog torza.

Takvi dopadljivi potezi uvek izazovu opasku Mračnog Putnika – uglavnom zadovoljni šapat, kratak kikut, čak i napad ljubomore. Ali sad, čim je Dekster pomislio: *Aha, glava bika! Šta mislimo o tome*, Putnik je odmah i moćno odgovorio...

Ništa?

Ni šapat, ni uzdah?

Kad sam mu poslao razjarene zahteve za odgovorom, nisam čuo ništa osim zabrinutih užurbanih koraka kao da se Putnik skrivao iza bilo čega što je moglo da mu obezbedi zaklon nadajući se da će preživeti oluju i da ga niko neće primetiti.

Razrogačio sam oči preneraženo. Nisam mogao da se setim nijednog slučaja kad Mračni Putnik nije imao šta da kaže u vezi sa našom omiljenom temom, a sada nije bio samo miran već se sakrivao.

Ponovo sam uz novo dužno poštovanje pogledao dva ugljenisana tela. Nisam imao pojma zašto se Putnik tako ponaša, ali pošto se to nikad ranije nije dogodilo, činilo mi se da bi bilo dobro da otkrijem razloge.

Anhel Batista-nije-mi-rod klečao je na drugom kraju staze i pažljivo ispitivao stvari koje nisam video niti me je bilo briga za njih. „Da li si pronašao?“, pitao sam ga.

Nije podigao glavu. „Šta da li sam pronašao?“; rekao je.

„Nemam pojma“, rekao sam. „Ali mora da je tu negde.“

Ispružio je ruku, u kojoj je držao pincetu i iščupao vlat trave, pažljivo je pogledao i spustio u plastičnu kesicu dok je govorio. „Zašto“, počeo je, „zašto bi neko stavio keramičke glave bika?“

„Čokolada bi se istopila“, odgovorio sam.

Klimnuo je glavom i ne pogledavši me. „Tvoja sestra misli da je Santerija umešala prste.“

„Stvarno“, rekao sam pomalo besan zbog toga što to meni nije palo na pamet. Konačno, ovo je Majami. Uvek kad nabasamo na nešto što liči na ritual pa kad se još pojave i životinjske glave, Santerija nam svima prvo padne na pamet. To je afro-kubanska religijska sekta koja kombinuje animalizam jorube sa katolicizmom i rasprostranjena je u Majamiju. Prinošenje životinjskih žrtava i simbolizam uobičajeni su za njene pristalice, što bi moglo da objasni glave bika. Iako su pristalice Santerije relativno malobrojne, većina domova ima jednu ili dve male osvećene sveće ili ogrlice od školjki kupljene u Santerijinoj prodavnici. U gradu se verovalo da čak i ako niste vernik, nije zgoreg da joj se oda izvesna počast.

Kao što sam rekao, nije trebalo sve odjednom da me snađe. Ali moja posestrima, narednik u Odeljenju za

ubistva, prvo je na to pomislila, iako su mene smatrali pametnijim.

Laknulo mi je kad sam saznao da je Debora dobila slučaj pošto je to značilo da neće biti nepodnošljivih gluposti. To će joj, nadao sam se, omogućiti da bolje iskoristi vreme nego što ga je odnedavno koristila. Dan i noć je bdila nad svojim onesposobljenim mladićem Kajlom Čatskim, koji je izgubio jedan ili dva miliona udova u skorašnjem susretu sa poremećenim slobodnim hirurgom, koji se specijalizovao za pretvaranje ljudskih bića u poremećene krompire – isti zločinac koji je vešto podrezao suviše nepotrebnih delova narednika Douksa. Nije imao vremena da završi sa Kajlom, ali Debs je sve primila suviše lično i pošto je smrtno ranila nesrećnog doktora, potpuno se posvetila negovanju Čatskog da bi mu vratila živahnu muškost.

Siguran sam da je osvojila mnogo moralno vrednosnih bodova, koji su zabeleženi na rezultatskoj tabli, ko god da je bio zapisničar. Ipak, odsustvovanje iz stanice nije joj donelo ništa dobro, a da sve bude još gore, jadni i nesrećni Dekster osetio je da ga je jedina živa rođaka bez bilo kakvog razloga potpuno zanemarila.

U svakom pogledu dobro je da je slučaj dodeljen Debori. Na drugom kraju staze razgovarala je sa svojim šefom kapetanom Metjuzom i nesumnjivo ga snabdevala municijom za predstojeći rat sa novinarima, koji su odbijali da mu slikaju lepši profil.

Novinarska vozila su se približavala i raspoređivala svoje ekipe da bi snimile mesto događaja. Nekolicina

lokalnih lešinara već su zauzeli mesta, ozbiljno držali mikrofone i izgovarali žalopojke o tragediji u kojoj su surovo prekinuta dva života. Kao i obično, osetio sam smernu zahvalnost zbog toga što živim u slobodnoj zemlji, u kojoj novinari imaju sveto pravo da u večernjem dnevniku prikažu slike mrtvih ljudi.

Kapetan Metjuz pažljivo je zagladio svoju već savršenu kosu, potapšao Deboru po ramenu i odmarširao da razgovara sa novinarima. A ja sam odmarširao do svoje sestre.

Stajala je na istom mestu i posmatrala njegova leđa dok je razgovarao sa Rikom Sangrom, jednim od pravih majstora 'gde ima krvi, budi prvi' izveštavanja. „Pa, sejo“, rekao sam. „Srećan povratak u realni svet.“

Odmahnula je glavom. „Ura“, rekla je.

„Kako je Kajl?“, pitao sam je, pošto mi je moja obuka nalagala da je to pitam.

„Misliš fizički?“, rekla je. „Dobro je. Samo što se sve vreme oseća beskorisnim. A one guzonje iz Vašingtona nikako neće da ga vrate na posao.“

Teško bih mogao da ocenim Čatskijevu sposobnost da se vrati na posao pošto niko nikad nije spomenuo kakav bi to posao mogao biti. Znam samo da je bio nejasno povezan sa neko kancelarijom pri vladi i bilo je nešto poverljivo, ali osim toga, nisam ništa znao. „Pa“, rekao sam pokušavajući da pronađem odgovarajući izraz, „siguran sam da će uskoro biti rešeno.“

„Da“, rekla je. „I ja sam sigurna.“ Okrenula se i pogledala dva ugljenisana tela. „U svakom slučaju, ovo mi dobro dođe da skrenem misli s njega.“

„Priča se da misliš da je prste umešala Santerija“, rekao sam. Brzo je okrenula glavu i pogledala me.

„Ti misliš da nije?“, pitala je.

„O, ne, sasvim je moguće“, rekao sam.

„Ali?“, rekla je strogo.

„Nema ali“, rekao sam.

„Do đavola, Dekstere“, rekla je. „Šta ti znaš o svemu ovom?“ To je, verovatno, bilo pošteno pitanje jer sam bio poznat po tome što sam povremeno mogao da ponudim prilično osnovane sumnje u vezi sa nekoliko jezivih ubistava na kojima smo zajedno radili. Postao sam pomalo čuven zbog uvida u način razmišljanja i rada uvrnutih bolesnih ubica – normalno, pošto niko osim Deборе nije znao da sam i ja uvrnuti bolesni ubica.

Ipak, iako je Debora tek nedavno upoznala moju pravu prirodu, nije se ustručavala da je iskoristi kao pomoć u svom poslu. Ni ja nisam imao ništa protiv, bilo mi je drago što mogu da joj pomognem. Čemu, inače, služi porodica? Nisam ni mario što su moje kolege monstrumi plaćali svoj dug društvu u udobnosti električnih stolica – osim, naravno, ako je to bio neko koga sam čuvao za sopstvena nevinna uživanja.

U ovom slučaju, nisam imao šta da kažem Debori. U stvari, nadao sam se da će mi ona udeliti neke mrvice podataka, nešto što bi razjasnilo čudno i neuobičajeno

povlačenje Mračnog Putnika. O tome, naravno, nisam mogao slobodno da razgovaram sa Deborahom. Bez obzira na to šta bih imao da kažem o ovom duplom zagorelom posluženju, ne bi mi verovala. Bila bi sigurna da imam podatke i da bih iz nekog ličnog interesa sve zadržao za sebe. Rođaci su sumnjičavi, ali niko nije sumnjičaviji od rođaka policajca.

Naravno, bila je ubeđena da nešto krijem od nje. „Hajde, Dekstere“, rekla je. „Progovori. Kaži mi šta znaš o ovom.“

„Draga seko, potpuno sam izgubljen“, rekao sam.

„Prava si stoka“, rekla je potpuno nesvesna koliko je ironično ono što je izgovorila. „Kriješ nešto od mene.“

„Nikad u životu to ne bih uradio“, rekao sam. „Da li bih lagao jedinu sestru?“

Besno me je pogledala. „Misliš da nije Santerija?“

„Nemam pojma“, rekao sam što sam smirenije mogao. „Čini mi se da bi odatle trebalo početi, ali...“

„Znala sam“, prasnula je. „Ali šta?“

„Pa“, počeo sam. Zaista mi je u trenutku palo na pamet, možda nije imalo smisla, ali bio sam usred rečenice, pa sam nastavio. „Da li si ikad čula da je *santero* koristio keramiku? I bikovi – zar oni ne koriste *kozje* glave?“

Strogo me je gledala i odmahнула glavom. „I to je to? Samo to imaš da mi kažeš?“

„Rekao sam ti, Debs, nemam ništa. Palo mi je na pamet, i to baš sad.“

„Pa“, rekla je. „Ako govoriš istinu...“

„Naravno“, usprotivio sam se.

„Onda imaš govno“, rekla je, okrenula glavu i pogledala kapetana Metjuza, koji je odgovarao na pitanja sa ozbiljno isturenom muškom vilicom. „To je samo malo manje od onog sranja koje ja imam“, rekla je.

Nikada nisam uspeo da shvatim kako je govno manje od sranja, ali uvek se radujem kad naučim nešto novo. Ipak, čak je i ovo zapanjujuće otkriće imalo vrlo malo uticaja na pronalaženje odgovora na najvažnije pitanje – zašto se Mračni Putnik uplašio i sakrio? U svom poslu i hobiju video sam mnogo toga što drugi ljudi ne bi mogli ni da zamisle, osim ako nisu gledali neki od onih filmova o pijanim vozačima koji se prikazuju u auto-školama. U svakom slučaju na koji sam naišao, bez obzira na to koliko je bio zastrašujuć, moj saradnik iz senke uvek je imao neku jezgrovitu opasku na način rada – makar bi zevnuo.

Ali sad, suočen samo sa dva zlokobna osrednje spaljena tela i nekoliko nestručno obrađenih komada gline, Mračni Putnik je odlučio da pobjegne kao uplašeni miš i da me ostavi bez smernica – što je za mene bilo nešto sasvim novo – a nije mi se ni posebno dopadalo.

Ipak, šta sam mogao da preduzmem? Nisam poznavao nikog s kim bih mogao da razgovaram o Mračnom Putniku, naravno, ako sam hteo da ostanem na slobodi, što sam zaista želeo. Bio sam sasvim svestan da na tom polju nije bilo stručnjaka, osim mene, naravno. Ipak, šta sam zapravo znao o svom prijatnom saradniku? Da li sam zaista bio takav znalac samo zbog toga što sam s njim toliko dugo delio prostor? Bio sam nervozan jer je odlučio da pobjegne

u podrum, baš kao što bih bio nervozan da sam se našao u kancelariji bez pantalona. Kad malo bolje razmislim, ja, u stvari, ne znam ni šta je, ni odakle je došao Mračni Putnik, niti mi je to ikada bilo važno.

Ni sam ne znam zbog čega je to odjednom postalo važno.

Mala grupa ljudi okupila se oko žute trake koju je postavila policija, ali bilo ih je sasvim dovoljno da se Posmatrač uvuče u sredinu grupe i da nikako ne upada u oči.

Na licu mu se nije videla okrutna požuda koju je osetio dok je posmatrao prizor – kao da je imao privremenu masku, kojom je sakrivao napetu snagu koju je pohranjivao u sebi. Ipak, ljudi oko njega su je osetili i povremeno ga uznemireno pogledali, kao da su čuli režanje tigra u blizini.

Posmatrač je uživao u njihovoj uznemirenosti, uživao u njihovim glupavo uplašenim pogledima pred prizorom koji im je priredio. Uživao je jer se divio svojoj snazi i jer je voleo da posmatra.

Sad je posmatrao s razlogom, pažljivo i promišljeno, čak i dok ih je posmatrao kako mile kao mravi, osetio navalu snage i gipkosti. *Šetajuće meso*, pomislio je. *Kao ovce, a mi smo pastiri.*

Dok se naslađivao njihovom jadnom reakcijom na prizor koji im je priredio, još nečije prisustvo gicalo je

njegova čula grabljivca. Polako se okrenuo ka drugom kraju žute trake...

Tamo. To je on u svetloj havajskoj košulji. Zaista radi u policiji.

Posmatrač je pružio pipak prema onom drugom i kad ga je dodirnuo, posmatrao je kako se onaj drugi iznenada zaustavlja i žmuri kao da sebi postavlja nemušto pitanje – da. Sad sve ima smisla. Onaj drugi je osetio fine čulne uticaje – moćan je, to je sigurno.

Ali koja je njegova svrha?

Posmatrao je kako se onaj drugi ispravlja, osvrće i kao da se oslobađa tog osećanja i prelazi preko policijske trake.

Mi smo snažniji, pomislio je. Snažniji od svih njih. A oni će to otkriti na svoju veliku žalost.

Glad mu je bivala sve jača – ali morao je još nešto više da sazna i čekaće pravi trenutak. Čekaće i posmatračé.

Za sada.

POGLAVLJE 6

Mesto zločina na kome nema uzoraka krvi za mene bi trebalo da bude pravo mesto za odmor, ali nisam mogao da budem bezbrižno raspoložen da bih u tome uživao. Malo sam se šunjao, ulazio i izlazio iz ograđenog zemljišta, ali posla za mene skoro da nije bilo. Izgleda da mi je Debora rekla sve što je imala, zbog čega sam bio pomalo usamljen i nezaposlen.

Razumnom biću bi se moglo oprostiti što se bar malo durio, ali ja nikad nisam tvrdio da sam razuman, a to mi je prilično sužavalo izbor. Možda bi mi najbolje bilo da nastavim da živim i razmišljam o mnogim drugim stvarima koje su zahtevale moju pažnju – o deci, dobavljaču hrane, Parizu, ručku... S obzirom na spisak stvari o kojima treba da brinem, nije ni čudo što se Putnik pomalo postideo.

Ponovo sam pogledao dva reš pečena tela. Nisu radila ništa zlokobno. I dalje su bili samo leševi, ali Mračni Putnik je još bio tih.

Prišao sam Debori, koja je razgovarala sa Anhelom-nijemi-rod. Oboje su me pogledali puni iščekivanja, ali nisam imao ništa pametno da im ponudim, što uopšte nije ličilo na mene. Na svu sreću po moj svetski poznati ugled večno radosnog stoika, pre nego što sam uspeo da postanem još sumorniji, Debora je pogledala preko mog ramena i frknula. „Dobro su se setili.“

Pratio sam njen pogled do patrolnih kola, koja su se zaustavila, i ugledao čoveka obučenog u belo kako izlazi.

Zvanični *babalao*² grada Majamija je stigao.

Naš dragi grad živi u stalnoj zaslepljujućoj izmaglici krionizma i korupcije koja bi i kod gospodara Tvida izazvala ljubomoru. Svake godine milioni dolara uzalud se rasipaju na izmišljene poslove savetnika, povećane troškove projekata koji još nisu započeti jer su dodeljeni nečijoj tašti i na ostala posebna pitanja od izuzetnog značaja za građane, kao što su luksuzni automobili za političke sledbenike. Zbog toga nikog ne bi iznenadilo da grad daje platu Santerijinom svešteniku, kao i da plaća sve njegove povlastice.

Iznenadjuće je to što on svoju platu zarađuje.

Svakog jutra kad sunce izlazi, *babalao* stiže u zgradu suda, gde obično pronađe jednu ili dve prinesene životinjske žrtve, koje su ostavili ljudi kojima se približava suđenje. Nijedan građanin Majamija pri čistoj svesti ne bi ni dotakao te stvarčice, ali naravno, bilo bi izuzetno loše kad bi mrtve životinje ležale svuda unaokolo po majamskom velikom hramu pravde. Zbog toga bi *babalao* sklonio žrtve, školjke, perje, perlice, amajlije i slike, ali tako da ne uvredi *oriše*, duhove vođe Santerije.

Pozivali su ga s vremena na vreme da baci čini na druge važne gradske pojave, kao i da blagoslovi novi nadvožnjak koji je sagradio građevinar sa najnižom ponudom, ili da

² Glavni sveštenik Santerije. Reč znači mudrac, mudar čovek.

prokune Njujork Džetse. Očigledno ga je sada pozvala moja sestra.

Zvanični gradski *babalao* bio je crnac i imao je šezdeset godina, visok oko metar i osamdeset centimetara, imao je veoma dugačke nokte i pozamašan stomak. Nosio je bele pantalone, belu gvajaberu³ i sandale. Vukao se od patrolnih kola koja su ga dovezla sa izrazom mrzovoljnog sitnog birokrate koga su prekinuli u važnom poslu popunjavanja obrazaca. Dok je išao, krajem košulje brisao je naočare sa rožnatim okvirom. Stavio ih je dok se približavao telima, a kada je video prizor, skamenio se.

Dugo je samo buljio. Onda se, pogleda i dalje prikovanog za tela, odmakao. Kad se udaljio desetak metara, okrenuo se, vratio se do patrolnih kola i ušao.

„Šta je ovo, jebo te?“, rekla je Debora. Složio sam se da je vrlo jezgrovito sve sažela. *Babalao* je tresnuo vratima, seo na prednje sedište i nepomično gledao ispred sebe kroz vetrobransko staklo. Trenutak kasnije, Debora je promrmljala: „Sranje“, i uputila se ka automobilu. I kao što svaki radoznali um želi sve da zna, i ja sam pošao za njom.

Kad sam stigao do automobila, Debora je kuckala po suvozačevom prozoru, a *babalao* je i dalje buljio ispred sebe, stisnutih vilica, namrgođeno se pretvarajući da je ne primećuje. Debs je pokucala jače – on je odmahnuo glavom. „Otvorite vrata“, rekla je kao da mu je naređivala da baci oružje. Još snažnije je odmahnuo glavom, a ona je još jače pokucala. „Otvorite ih!“, rekla je.

³ *Bela meksička svadbena košulja.*

Konačno je otvorio prozor. „Ovo nema nikakve veze sa mnom“, rekao je.

„Šta je onda?“, pitala ga je Debora.

Samo je odmahnuo glavom. „Moram da se vratim na posao“, rekao je.

„Da li je Palo Majombe?“, pitao sam ga, a Debs me je prekorno pogledala jer je prekidam, ali pitanje je bilo sasvim na mestu. Palo Majombe je bio mračniji ogranak Santerije i, iako skoro ništa nisam znao o njemu, čuo sam glasine o nekim veoma opakim ritualima koji su zagolicali moje interesovanje.

Babalao je samo odmahnuo glavom. „Slušajte“, rekao je. „Vi, ljudi, nemate pojma šta se sve dešava, a bolje i da ne znate.“

„Da li je i ovo nešto od toga?“, pitao sam ga.

„Ne znam“, rekao je. „Možda.“

„Šta nam možete reći o ovom?“, bila uporna je Debora.

„Ništa vam ne mogu reći jer ništa i ne znam“, rekao je. „Ali ne sviđa mi se i ne želim da imam bilo kakve veze s tim. Danas moram da završim vrlo važne poslove – recite pandurima da moram da idem.“ I ponovo je zatvorio prozor.

„Sranje“, rekla je Debora i pogledala me kao da sam ja za sve kriv.

„Nisam ništa uradio“, rekao sam.

„Sranje“, ponovila je. „Šta to, do đavola, znači?“

„Ja sam potpuno izgubljen“, rekao sam.

„Uf“, rekla je, ali izgleda da je nisam ubedio, što je bilo pomalo ironično. Mislim, ljudi mi uvek veruju kad nisam sasvim iskren – a sad moja rođena posestrima odbija da mi poveruje da sam zaista potpuno izgubljen. Kako je trebalo sve to da shvatim izuzimajući činjenicu da je *babalao* potpuno isto postupio kao Putnik – šta bi trebalo da uradim?

Pre nego što sam uspeo da nastavim da razmišljam o tome, shvatio sam da Debora i dalje bulji u mene sa izuzetno neprijatnim izrazom.

„Da li ste našli glave?“, pitao sam misleći da time pomažem. „Možda bismo mogli da saznamo nešto više o obredu ako bismo saznali šta je uradio s glavama.“

„Ne, još nismo pronašli glave. Pronašla sam samo brata, koji nešto krije od mene.“

„Debora, zaista takvo neprekidno sumnjičavo raspoloženje može da naškodi tvojim facijalnim mišićima. Dobićeš bore.“

„Možda će me dovesti i do ubice“, rekla je i prišla izgorelim telima.

Pošto je moja upotrebljivost bila na izdisaju, bar što se moje sestre tiče, nisam imao šta više da tražim na mestu zločina. Pakovao sam opremu. Prikupio sam samo malo uzoraka sasušene crne tvari, koja se skorila oko dva vrata, i uputio se u laboratoriju. Imao sam dovoljno vremena da odem na kasni ručak.

Ali, zaboga, Neustrašivi Dekster je očigledno imao metu nacrtanu na leđima, jer su moje nevolje tek počinjale. Dok

sam spremao svoj sto i pripremao se da se uključim u veselu ubilačku saobraćajnu gužvu, Vins Masuka je skakućući ušao u moju kancelariju. „Upravo sam razgovarao sa Manijem“, rekao je. „Primiće nas sutra ujutru u deset.“

„To je divna vest“, rekao sam. „Bila bi još bolja kad bih saznao ko je Mani i zašto želi da nas primi.“

Vins je izgledao pomalo uvređeno, jedini prirodan izraz koji sam ikad video na njegovom licu. „Mani Bork“, rekao je. „Dobavljač hrane.“

„Onaj sa MTV-ja?“

„Da, baš taj“, rekao je Vins. „Tip koji je osvojio sve nagrade i o kome je pisao časopis *Gurman*.“

„O, da“, rekao sam i oklevao nadajući se da će me zapljusnuti neki blistavi talas nadahnuća koji će mi pomoći da izbegnem užasnu sudbinu. „Dobavljač hrane koji je osvojio mnoge nagrade.“

„Dekstere, ovaj tip je bitan. Može da ti pripremi celo venčanje.“

„Da, Vinse, mislim da je to sjajno, ali...“

„Slušaj“, rekao je skoro zapovednički, što nikad nisam čuo od njega, „rekao si da ćeš o svemu razgovarati s Ritom i da ćeš odluku prepustiti njoj.“

„To sam rekao?“

„Da, a ja ti neću dozvoliti da protraćiš izvanrednu priliku posebno kad znam da bi Rita to želela.“

Nisam bio siguran kako je mogao da bude baš toliko ubeđen u svoje mišljenje. Konačno, ja sam se verio s tom

ženom, a nisam imao pojma kakav dobavljač hrane bi je ispunio uznemirenjem i užasom. Ali nisam mislio da je pravi trenutak da ga pitam kako zna šta bi Rita volela, a šta ne bi. Onda, s druge strane, čovek koji se za Noć veštica prerušio u Karmen Mirandu verovatno ima prodorniji uvid u najskrivenije kulinarske želje moje verenice od mene.

„Pa“, rekao sam konačno odlučivši da bi najbolji odgovor bio da odugovlačim, „u tom slučaju, idem kući da o tome razgovaram sa Ritom.“

„Tako je“, rekao je i nije odjurio, ali da sam imao vrata, sigurno bi ih zalupio za sobom.

Završio sam sa spremanjem stola i uplovio u večernju saobraćajnu gužvu. Na putu do kuće sredovečni muškarac u *toyota* džipu vozio je iza mene i stalno, ni sam ne znam zbog čega, i trubio. Posle pet ili šest ulica zaobišao me je i dok je prolazio pored mene, malo je cimnuo volan da bi me uplašio i naterao me da naletim na ivičnjak. Iako sam se divio njegovom oduševljenju i iako bi mi bilo drago da mu ugodim, ostao sam na kolovozu. Nikada nemojte ni pokušati da shvatite kako se vozači u Majamiju prevoze od jednog do drugog mesta. Treba samo da se opustite i uživajte u nasilju – naravno, to mi nikad nije bilo teško. Zbog toga sam se samo osmehnuo i mahnuo mu, a on je stisnuo gas i nestao u saobraćajnoj gužvi vozeći oko sto kilometara na sat više od dozvoljene brzine.

Obično mi se haotična i divljačka večernja vožnja činila kao savršeni završetak dana. Kad bi video bes i pomamu za ubijanjem, opustio bih se i shvatio da sam sjedinjen sa svojim rodnim gradom i njegovim živahnim stanovnicima,

ali večeras mi je bilo teško da prikupim dobro raspoloženje. Iako sam mislio da mi se to nikad ne može dogoditi, bio sam zabrinut.

Da sve bude još gore, nisam znao zbog čega sam zabrinut, osim što me je Mračni Putnik na vrlo maštovitom mestu zločina udostojio samo ćutanjem. To se nikad nije dogodilo. Mogao sam samo da verujem da ga je izazvalo nešto neobično i za Dekstera preteće. Ali šta? I kako sam mogao da budem siguran u bilo šta kad nisam znao onu osnovnu činjenicu o Mračnom Putniku, osim da je uvek bio prisutan da ponudi veseli uvid ili opasku. I pre smo viđali spaljena tela i obilje grnčarije, ali nismo se uznemirili niti uplašili. Možda zbog toga što smo ih videli zajedno? Ili je bilo nešto posebno u vezi sa telima? Ili je sve bila samo slučajnost bez ikakve veze sa onim što smo videli?

Što sam više o tome razmišljao, manje sam znao. Saobraćaj se vrteo oko mene po umirujućem ubilačkom rasporedu i dok sam stigao do Ritine kuće, skoro sam ubedio sebe da nemam razloga za brigu.

Rita, Kodi i Astor već su bili kod kuće kad sam stigao. Rita je radila mnogo bliže kući nego ja, a deca su bila u produženom školskom boravku u obližnjem parku, tako da su svi čekali bar pola sata da im se pruži prilika da mi unište teško stečenu umirenu savest.

„Bilo je na vestima“, prošaputala je Astor kad sam otvorio vrata, a Kodi je klimnuo glavom i rekao: „Užasno“, blagim i promuklim glasom.

„Šta je bilo na vestima?“, rekao sam pokušavajući da se probijem pored njih i uđem u kuću, a da ih ne zgazim.

„Spalio si ih“, prošištała je Astor, a Kodi me je pogledao potpuno bezizražajno, dakle, neodobravajuće.

„Šta sam? Koga sam...“

„Ona dva tela koja su pronašli na koledžu“, rekla je. „Nećemo to da učimo“, dodala je naglašavajući, a Kodi je ponovo klimnuo glavom.

„Misliš... misliš na Univerzitetu? Nisam...“

„Univerzitet je koledž“, rekla je Astor sa naglašenim ubeđenjem desetogodišnjakinje. „Mislimo da je spaljivanje užasno.“

Počeo sam da shvatam šta su videli na vestima – izveštaj sa mesta ubistva, gde sam proveo celo jutro prikupljajući osušene uzorke krvi sa dva ugljenisana tela. I nekako su, pošto su znali da sam prethodne večeri izašao da se igram, zaključili da sam tako proveo vreme. Čak i bez čudnog povlačenja Mračnog Putnika, i sâm sam se složio da je to potpuno užasno, i bio sam besan što su pomislili da sam sposoban da uradim tako nešto. „Slušajte“, rekao sam strogo, „to nije...“

„Dekstere? Da li si to ti?“, povikala je Rita iz kuhinje.

„Nisam siguran“, uzvratio sam, „čekaj da pogledam ličnu kartu.“

Rita je uletela sijajući i pre nego što sam uspeo da se odbranim, obmotala se oko mene očigledno nameravajući da me stegne toliko jako da ostanem bez daha. „Zdravo, lepi“, rekla je. „Kako je bilo na poslu?“

„Užasno“, promrmljala je Astor.

„Izuzetno predivno“, rekao sam boreći se da dođem do daha. „Danas je bilo dovoljno leševa za sve nas, a i ja sam morao da izvadim svoje instrumente za uzorke.“

Rita je napravila grimasu. „Fuj. To je – ne znam da li bi trebalo da pričaš o tome pred decom. Možda će ružno sanjati.“

Da sam bio potpuno iskren, rekao bih joj da je mnogo verovatnije da će zbog njene dece neko drugi imati ružne snove, nego što će se to njima desiti, ali pošto nisam opterećen potrebom da govorim istinu, samo sam je potapšao i rekao: „Slušaju i gore stvari u crtanim filmovima svaki dan. Zar ne, deco?“

„Ne“, rekao je Kodi blago, a ja sam ga iznenađeno pogledao. Retko kad bi progovarao, a najviše me je uznemirilo to što ne samo da je progovorio nego je i protivurečio. Zapravo, ispostavilo se da je ceo dan bio neverovatno izopačen, od paničnog bežanja Mračnog Putnika preko Vinsovog brbljanja o dobavljaču hrane – pa sve do ovog. Šta se, za ime svega mračnog i užasnog, dešava? Da li je moja aura ispala iz ravnoteže? Da li su se Jupiterovi meseci poređali protiv mene u Strelcu?

„Kodi“, rekao sam i nadao se da se po mom glasu naslućuje da sam uvređen. „Ti nećeš imati ružne snove zbog ovog, zar ne?“

„On nikad nema ružne snove“, rekla je Astor, kao da bi svako ko nije ozbiljno mentalno poremećen trebalo to da zna. „On uopšte ne sanja.“

„Dobro da znamo“, rekao sam jer ni ja nikad ne sanjam i, ni sâm ne znam zbog čega, bilo mi je važno da imam što više zajedničkog sa Kodijem. Ipak, Riti nije.

„Stvarno, Astor, ne blesavi se“, rekla je. „Naravno da Kodi sanja. Svi sanjamo.“

„Ja ne sanjam“, bio je uporan Kodi. Sad ne samo da je branio obojicu, već je rušio i sopstveni rekord u razgovorljivosti. Iako nisam imao srce, već samo mišić koji je pumpao krv, osetio sam blagonaklonost prema njemu i hteo sam da budem na njegovoj strani.

„To je dobro“, rekao sam. „Ne menjaj ništa. Snovi su precenjeni. Ne daju ti da se pošteno odmoriš.“

„Dekstere, stvarno“, rekla je Rita. „Mislim da ga ne treba ohrabrivati.“

„Naravno da treba“, rekao sam namigujući Kodiju. „On ispoljava vatrenost, hrabrost i maštu.“

„Nije tačno“, rekao je i bio sam potpuno oduševljen njegovom rečitom bujicom.

„Naravno da nije“, rekao sam mu tišim glasom. „Ali moramo tako da pričamo pred tvojom majkom ili će se mnogo zabrinuti.“

„O, bože moj“, rekla je Rita. „Dižem ruke od vas dvojice. Idite, deco, napolje da se igrate.“

„Ja hoću da se igram sa Deksterom“, progovorila je Astor.

„Odmah dolazim“, rekao sam.

„Bolje bi ti bilo“, rekla je smrknuto. Nestali su niz hodnik do zadnjih vrata. Kad su otišli, duboko sam

udahnuo, srećan što su zlobni i neprovereni napadi na mene nakratko prestali. Naravno, trebalo je da budem pametniji.

„Dođi“, rekla je Rita, uhvatila me za ruku i povelala prema sofi. „Vins me je malo pre zvao“, rekla je kad smo se smestili među jastučice.

„Stvarno?“, rekao sam i iznenada se uznemirio pomislivši na opasnost koja se nadvijala zbog onog što je možda rekao Riti. „Šta je rekao?“

Odmahnula je glavom. „Bio je vrlo tajnovit. Rekao je da ga pozovem čim o svemu razgovaramo. Kad sam ga pitala o čemu treba da razgovaramo, nije hteo da mi kaže. Rekao mi je da ćeš mi ti kazati.“

Jedva sam se suzdržao da ne napravim grubu razgovornu grešku i ponovim 'Stvarno?'. U svoju odbranu mogu jedino da kažem da mi se sve pomešalo u glavi, ne samo zbog panične pomisli da bi trebalo da pobegnem na neko sigurnije mesto već i zbog pomisli da bi pre bežanja trebalo da posetim Vinsa sa svojom torbom punom igračkaka. Pre nego što sam uspeo da izaberem pravu oštricu, Rita je nastavila.

„Zaista, Dekstere, imaš sreće što ti je Vins prijatelj. Vrlo ozbiljno je shvatio svoje dužnosti kuma, a ima i izvrstan ukus.“

„I predivno skup“, rekao sam – i odmah sam znao da nije trebalo to da kažem. Možda sam se i dalje oporavljao od nesmotrenosti kad sam zamalo ponovio 'Stvarno?'. I naravno, Rita je planula kao novogodišnja jelka.

„Zaista?“, rekla je. „Pa, pretpostavila sam. Mislim, to obično ide zajedno jedno s drugim, zar ne? Obično dobiješ ono što si platio.“

„Da, pitanje je samo koliko moraš da platiš“, rekao sam.

„Koliko treba da platim za šta?“, pitala je Rita, a ja sam upao u zamku.

„Pa“, rekao sam, „Vins ima suludu ideju da bi trebalo da uzmemo njegovog dobavljača hrane iz Saut biča, vrlo skupog tipa koji organizuje zabave za slavne i slično.“

Rita je pljesnula rukama ispod brade sijajući od sreće. „Nije valjda Mani Bork!“, vrisnula je. „Vins poznaje Manija Borka?“

Naravno da je u tom trenutku sve bilo završeno, ali Neustrašivi Dekster se ne predaje bez borbe, pa makar i jadne. „Da li sam ti rekao da je veoma skup?“, pitao sam pun nade.

„O, Dekstere, nećeš valjda da brineš o novcu u ovakvim prilikama“, rekla je.

„Hoću i brinem.“

„Nemoj, ako možemo da dobijemo Manija Borka“, rekla je strogim glasom, koji nikad nisam čuo osim kad je grdila Kodija i Astor.

„Da, ali Rita“, rekao sam, „nije razumno da potrošimo gomilu novca na dobavljača hrane.“

„Razum s tim nema nikakve veze“, rekla je, a ja sam morao da priznam da se slažem s njom. „Ako bi Mani Bork mogao da nam pripremi hranu za svadbu, bili bismo ljudi da takvu priliku propustimo.“

„Ali“, rekao sam i odmah ućutao jer pored činjenice da treba da platimo celo bogatstvo za keksiće sa endivijom rukom oslikane sokom od rabarbare i oblikovane da liče na Dženifer Lopez, nisam mogao da smislim nijednu drugu primedbu. Mislim, zar i ovo nije dovoljno?

Izgleda da nije. „Dekstere“, rekla je, „ne venčavamo se sto puta.“ Na moju veliku sreću, i dalje sam bio na oprezu i uspeo da suzbijem poriv i kažem: „Najmanje dva puta u tvom slučaju“, što je, činilo mi se, bilo veoma mudro.

Brzo sam promenio temu razgovora, odmah primenjujući dugogodišnju taktiku, koju sam naučio pretvarajući se da sam ljudsko biće. „Rita“, rekao sam, „najvažniji deo venčanja je kad ti stavljam burmu na prst. Baš me briga šta ćemo posle toga da jedemo.“

„O, kako si divan“, rekla je. „Onda nemaš ništa protiv da unajmimo Manija Borka?“

Još jednom sam izgubio bitku pre nego što sam shvatio na kojoj sam strani. Osetio sam da su mi se usta osušila – što se, bez sumnje, dogodilo zbog toga što sam zinuo dok mi se mozak borio da shvati šta se malopre desilo i da smisli nešto pametno što bih mogao da kažem da bih ponovo imao čvrst oslonac.

Ipak, zakasnio sam. „Pozvaću Vinsa“, rekla je i nagnula se preko mene da bi me poljubila u obraz. „O, kako sam uzbuđena. Hvala ti, Dekstere.“

Konačno, zar u braku nije najvažniji kompromis?

POGLAVLJE 7

Naravno, Mani Bork je živeo u Saut biču, na poslednjem spratu novoizgrađenog solitera kakvi su se pojavljivali u Majamiju kao pečurke posle kiše. Njegov soliter se nalazio na nekad napuštenoj plaži, na koju je Hari imao običaj da povede Debs i mene u šetnju u rana subotnja jutra. Često bismo pronalazili pojaseve za spasavanje, neobjašnjive tajanstvene drvene ostatke nekog nesrećnog čamca, plovke od zamki za jastoge, delove ribarske mreže, a jednog uzbudljivog jutra, veoma mrtav ljudski leš, koji se kotrljao na talasima koji su zapljuskivali obalu. Plaža je bila sačuvana uspomena iz detinjstva, i bio sam neizmerno uvređen što je neko na tom mestu podigao sjajni klimavi toranj.

Sledećeg jutra u deset sati, Vins i ja smo otišli s posla i odvezli se do nove užasne građevine, koja je zamenila prizor moje mladalačke sreće. Išli smo liftom do poslednjeg sprata ćuteći. Vins se sve vreme vrpeljio i treptao. Ne znam zašto bi bio uznemiren što će sresti nekog ko živi od oblikovanja mlevene džigerice, ali bio je. Graška znoja mu se slivala niz lice, a dva puta je nervozno progutao pljuvačku.

„Vinse, on samo priprema hranu“, rekao sam mu. „Nije opasan. Ne može čak ni da ti poništi člansku kartu biblioteke.“

Vins me je pogledao i ponovo nervozno progutao. „Može da bude prilično ćudljiv“, rekao je. „i može da bude vrlo zahtevan.“

„Onda dobro“, rekao sam oduševljeno, „hajde da pronađemo nekog razumnijeg.“

Obesio je nos kao da se nalazi pred streljačkim vodom i odmahnio glavom. „Ne“, rekao je hrabro, „moramo ovo da završimo.“ Vrata lifta su se otvorila u pravi čas. Ispravio se, klimnuo i rekao: „Hajde“.

Kad smo došli do kraja hodnika, Vins je stao ispred poslednjih vrata. Duboko je udahnuo, podigao pesnicu, malo oklevao i pokucao na vrata. Posle poduzeg čekanja, tokom kojeg se ništa nije dešavalo, pogledao me je, trepnuo i dalje držeći podignutu ruku. „Možda“, rekao je.

Vrata su se otvorila. „Hej, Vik“, procvrkutalo je stvorenje na vratima, a Vins je sav crven promućao: „Zdravo“. Onda je prebacio težinu s jedne noge na drugu i promućao nešto što je zvučalo kao: „A, da“, i za pola koraka se pomerio unazad.

Izuzetna i privlačna predstava, ali izgleda da nisam samo ja uživao u njoj. Krojačka lutka, koja je otvorila vrata, osmehivala se pokazujući da uživa kad je u prilici da posmatra bilo koju ljudsku patnju, pa je pustio Vinsa da se prilično dugo vrpolti pre nego što je konačno progovorio: „Hajde, uđi!“

Mani Bork, ako je to zaista bio on, a ne samo neki neobični hologram iz *Ratova zvezda*, bio je visok oko sto sedamdeset centimetara od podnožja vezenih srebrnih

čizama sa visokom štiklom do vrha glave sa narandžasto obojenom kosom. Kosa mu je bila kratko podšišana, osim dugačkih crnih šiški, koje su se delile na sredini čela kao lastin rep i padale preko ogromnih naočara, čiji je okvir bio ukrašen štrasom. Nosio je dugačku svetlocrvenu afričku tuniku i, izgleda, ništa drugo. Zalepršala je oko njega kad se odmaknuo od vrata da bi nas propustio. Onda je krenuo sitnim koracima prema ogromnom prozoru s pogledom na more.

„Dodite ovamo da razgovaramo“, rekao je i obišao oko postolja, na kome se nalazio ogroman predmet, koji je ličio na džinovsku loptu životinjske bljuvotine utopljenu u plastiku i obojenu auto-lakom koji sija u mraku. Odveo nas je do staklenog stola pored prozora, oko kojeg su se nalazile četiri stvari; verovatno je trebalo da budu stolice, ali svako bi ih lako mogao pomešati sa bronzanim sedlima za kamile zavarenim za štule. „Sedite“, rekao je i široko zamahnuo rukom. Seo sam na sedište nalik stolici pored prozora. Vins je nakratko oklevao, seo do mene, a Mani je odskakutao do sedišta tačno preko puta njega. „Pa“, rekao je, „kako si, Vik? Da li si za kafu?“ Ne sačekavši odgovor, okrenuo se nalevo i uzviknuo: „Eduardo!“

Vins je pored mene isprekidano uzdisao, ali pre nego što je bilo šta mogao da uradi, Mani se brzo okrenuo i pogledao me. „A ti si sigurno stidljivi mladoženja!“, rekao je.

„Ja sam Dekster Morgan“, rekao sam. „I nisam baš stidljiv.“

„Pa, dobro, mislim da je Vik dovoljno stidljiv za obojicu“, rekao je. I kao što se moglo očekivati, Vins je, kao da ga je poslušao, pocrveneo koliko god mu je to njegov ten dozvoljavao. Pošto sam i dalje bio više nego ozlojeđen jer me je podvrgao ovakvom mučenju, odlučio sam da mu ne pritekнем u pomoć i ne uputim Maniju poražavajuću opasku niti ga ispravim u pogledu Vinsovog, a ne Vikovog pravog imena. Bio sam siguran da je znao njegovo pravo ime, ali da je jednostavno mučio Vinsa, što je meni sasvim odgovaralo: neka se Vins vrpolti – tako mu i treba – kako je mogao da preskoči mene i o svemu se dogovori s Ritom i uvali me u ovo?

Eduardo je utrčao držeći klasični skupoceni *fijesta* servis za kafu u nekoliko svetlih boja, koji je balansirajući doneo na običnom plastičnom poslužavniku. Zdepasti mladić, dva puta krupniji od Manija, jedva je čekao da ugodi malom trolu. Postavio je žutu šoljicu ispred Manija, pomerio se da bi plavu stavio ispred Vinsa, ali tad ga je Mani zaustavio spustivši mu prst na ruku.

„Eduardo“, rekao je milozvučnim glasom. Mladić se skamenio. „Žuta? Zar si zaboravio? Plava šoljica je za Manija.“

Eduardo se bukvalno sapleo o sopstvenu nogu kad je krenuo unazad i skoro ispustio poslužavnik žureći da skloni uvredljivu žutu šoljicu i umesto nje stavi odgovarajuću plavu.

„Hvala, Eduardo“, rekao je Mani, a Eduardo je zastao nakratko, verovatno da bi video da li mu se Mani zaista zahvaljuje ili je opet pogrešio. Ipak, Mani ga je samo

potapšao po ruci i rekao: „Sad posluži i naše goste, molim te“, a Eduardo je klimnuo glavom i počeo da obilazi oko stola.

Kako se ispostavilo, žuta šoljica je bila namenjena meni, što mi je sasvim odgovaralo, iako sam se pitao da li to znači da im se ne dopadam. Kad nam je Eduardo sipao kafu, žurno je otišao u kuhinju i vratio se noseći tanjirić sa pet-šest *pastelitos*a. Nisu imali oblik zadnjice Dženifer Lopez, ali mogli su. Izgledali su kao nafilovani bodljikavi prasići – tamnosmeđe grudve nakićene bodljama koje su bile ili od čokolade ili od morskih sasa. U sredini su bile otvorene i videla se grudvica narandžastog nadeva, koji je ličio na kuvani krem, a svaki grumen je imao zelenu, plavu, ili smeđu tačkicu na vrhu.

Svi smo na brzinu pogledali tanjir, koga je Eduardo spustio na sredinu stola. Izgleda da im se Mani divio, a Vins je izgleda osećao neku vrstu religijskog strahopoštovanja, jer je još nekoliko puta progutao pljuvačku i ispuštao zvuk koji je ličio na uzdah. Što se mene tiče, nisam bio siguran da li je trebalo da ih pojedemo ili da ih iskoristimo u nekom bizarnom astečkom ritualu, pa sam samo pažljivo proučavao tanjir nadajući se da će mi neko reći šta gledam.

Konačno, pomoć je stigla od Vinsa. „O, bože“, uzviknuo je.

Mani je klimnuo glavom. „Divni su, zar ne?“, rekao je. „Ali straaašno su zastareli.“ Podigao je jedan sa plavim vrhom i buljio u njega uzdržano blakonaklono. „Raspored boja odavno je prevaziđen, a i onaj užasni stari hotel, tamo

kod Indijan Krika počeo je da ih kopira. Ipak“, rekao je, stresao se i ubacio ga u usta. Bilo mi je drago što nije izazvao obilno krvarenje. „Svako oseća blagonaklonost prema svojim malim trikovima.“ Okrenuo se i namignuo Eduardu. „Ponekad i suviše veliku blagonaklonost.“ Eduardo je prebledeo i odjurio u kuhinju, a Mani se okrenuo nama sa širokim krokodilskim osmehom. „Ipak, probajte jedan.“

„Bojim se da ga zagrizem“, rekao je Vins. „Savršeni su.“

„A ja se bojim da bi oni mene mogli da zagrizu“, rekao sam.

Mani se osmehnuo otkrivajući nekoliko desetina zuba. „Kad bih to mogao da ih naučim“, rekao je, „nikad ne bih bio usamljen.“ Gurnuo je tanjir prema meni. „Hajde“, rekao je.

„Da li ćete ih služiti i na mom venčanju?“, pitao sam, pomislivši da bi neko morao da nađe smisao u svemu što se dešavalo.

Vins me je gurnuo laktom, jako i, očigledno, suviše kasno. Manijeve oči ličile su na male proreze, ali i dalje je prikazivao upečatljivu izložbu zubarske veštine. „Ja ne služim“, rekao je. „Ja predstavljam. Predstavljam ono što je najbolje za mene.“

„Zar ne bi trebalo bar da dobijem nagoveštaj šta bi to moglo da bude?“, pitao sam. „Mislim, pretpostavimo da je mlada alergična na aspik od arugule preliven vasabijem?“

Mani je toliko snažno stisnuo pesnice da sam mogao da čujem kako mu zglobovi pucaju. Nakratko se pojavio

uzbuđeni tračak nade kad sam pomislio da bih pametovanjem mogao da se izvučem od dobavljača hrane. Mani se smirio i nasmejao. „Sviđa mi se tvoj prijatelj, Vik“, rekao je. „Izuzetno je smeo.“

Vins nas je obojicu počastio osmehom i ponovo počeo da diše, a Mani je počeo da žvrlja po papiru. Tako sam konačno završio sa velikim Manijem Borkom i složio se da pripremi hranu za moju svadbu po posebnoj sniženoj ceni od dvesta pedeset dolara po gostu.

Činilo mi se da je skupo. Ipak, jasno mi je stavljeno do znanja da ne brinem za novac. Sigurno će Rita smisliti neki način da svadba uspe, možda će pozvati dva ili tri gosta. U svakom slučaju, nisam imao mnogo vremena da se bavim finansijama, jer je moj mobilni telefon odmah počeo da zapeva malu srećnu žalopojku. Kad sam se javio, čuo sam Deboru, koja nije ni pokušala da ton svog glasa uskladi sa mojim radosnim pozdravom: „Moraš odmah da dođeš“.

„Trenutno sam vrlo zauzet izuzetno važnim kanapeima“, rekao sam joj. „Možeš li da mi pozajmiš dvadeset hiljada dolara?“

Zarežala je i rekla: „Nemam vremena za takva sranja, Dekstere. Sastanak posle dvadeset četiri sata počinje za dvadeset minuta i potreban si mi ovde“. U Odeljenju za ubistva bio je običaj da se posle dvadeset četiri sata od započete istrage okupe svi koji rade na slučaju kako bi proverili da li je sve organizovano i da li neko zaostaje. Debs je očigledno imala utisak da mogu da joj ponudim oštroumni nagoveštaj – veoma promišljeno, zaista, ali

netačno. Pošto se Mračni Putnik i dalje skrivao, znao sam da me nikakvo svetlo nagoveštaja neće uskoro obasjati.

„Debs, zaista nemam ništa da ti ponudim u ovom slučaju“, rekao sam.

„Dolazi ovamo“, rekla je i spustila slušalicu.

POGLAVLJE 8

Saobraćaj na putu 836 bio je zaustavljen, a kolona vozila, dugačka oko kilometar, završavala se posle spajanja sa putem 395, kojim se dolazilo iz Majami Biča. Polako smo se probijali između izlaza sve dok nismo videli u čemu je problem: ceo tovar lubenica prosuo se po autoputu. Deset centimetara široka traka crveno-zelene lepljive tečnosti razlivala se preko puta, na kome su bili raštrkani automobili sa različitim oblicima oštećenja. Ambulantna kola su nas obišla u zaustavnoj traci, a za njima je išla kolona automobila sa suviše važnim ljudima koji nisu mogli da čekaju da se saobraćaj raščisti. Sirene su zavijale duž cele kolone, ljudi su vikali i mahali pesnicama, a negde ispred sam čuo pucanj. Konačno sam se vratio u normalan život.

Dok smo uspeali da se probijemo kroz gužvu i izađemo na gradske ulice izgubili smo petnaest minuta, a još toliko nam je bilo potrebno da stignemo na posao. Vins i ja smo u liftu do drugog sprata ćutali, ali kad su se vrata otvorila i kad smo izašli, zaustavio me je. „Ispravno si postupio“, rekao je. „Da“, uzvratio sam, „ali ako ne počnem odmah, Debora će me ubiti.“

Zgrabio me je za ruku. „Mislio sam na Manija“, rekao je. „Dopašće ti se ono što on radi. Biće potpuno drugačije.“

Već sam bio svestan da će na mom bankovnom računu sve biti potpuno drugačije, ali i pored toga, i dalje nisam video svrhu. Da li će se svi zaista bolje provesti ako ih poslužimo očigledno svemirskim predmetima čiji su upotreba i poreklo nepoznati umesto da ih poslužimo hladnim predjelom? Mnogo je toga što ne razumem o ljudskim bićima, ali ovo je izgleda prevršilo svaku meru – pod pretpostavkom da zna meru i da će poslužiti i svadbenu tortu, što po mom mišljenju nije bilo izvesno.

Ipak, sasvim dobro razumem Deborinu sitničavost oko dolaska na vreme – to je nasledila od našeg oca – kašnjenje znači nepoštovanje i izgovor ne postoji. Zbog toga sam sklonio Vinsove prste s moje ruke i rukovao se s njim. „Siguran sam da ćemo svi biti oduševljeni hranom“, rekao sam.

Nije mi puštao ruku. „I više od toga“, rekao je.

„Vinse...“

„Time si obeležio ostatak svog života“, rekao je. „I stvarno si ga odlično obeležio. Tvoj i Ritin zajednički život...“

„Moj život će biti u opasnosti, ako ne krenem, Vinse“, rekao sam.

„Izuzetno sam srećan“, rekao je. Njegovi izlivi očigledno istinskih osećanja bili su toliko uznemirujući da sam pomalo uplašeno pobjegao hodnikom do sale za sastanke.

Sala je bila puna pošto je slučaj dobio poseban značaj posle uznemirujuće novinske vesti prethodne večeri o

dvema devojkama koje su nađene spaljene i obezglavljene. Debora me je strogo pogledala kad sam polako ušao i stao pored vrata, a ja sam joj se osmehnuo nadajući se da ću je tako odobrovoljiti. Prekinula je govornika, jednog od policajaca iz patrole koji je prvi stigao na mesto ubistva.

„U redu“, rekla je. „Znamo da nećemo pronaći glave na licu mesta.“

Pomislio sam da će moj kasni dolazak i zlokobni pogled namenjen meni sigurno dobiti nagradu za Najdramatičniji ulazak, ali nisam bio u pravu, jer čim je Debs nastavila sastanak, postavila me je u centar zbivanja kao sveću za vreme bombardovanja.

„Hajdemo, ljudi“, rekla je narednik Sestra, „imate li neku ideju?“

„Mogli bismo da pretražimo jezero“, rekla je Kamila Fig, tridesetpetogodišnji zaluđeni forenzičar. Iznenadio sam se kad sam je čuo da govori jer je obično ćutala. Izgleda da bi joj bilo bolje da je ćutala pošto ju je odmah napao nervozni mršavi pandur, koji se zvao Korigan.

„Gluposti“, rekao je Korigan. „Glave plutaju.“

„Ne plutaju – čvrste su kao kamen“, Kamila je bila uporna.

„Neke jesu“, rekao je Korigan i nasmejao se.

Debora se namrštila, spremna da se umeša sa dve-tri stroge reči, ali ju je prekinula buka iz hodnika.

KLAMP.

Iako nije bila glasna, ipak je prikovala pažnju svih u sali.

KLAMP.

Bivala je bliža i glasnija. Ličili smo na scenu iz niskobudžetnih filmova...

KLAMP.

Ni sam ne znam zbog čega, ali svi u sali su prestali da dišu i polako se okrenuli prema vratima. Pošto nisam hteo da se izdvajam od ostalih, i ja sam počeo da se okrećem i provirujem u hodnik kad me je zaustavilo najnežnije golicanje iznutra, tek nagoveštaj probadanja. Zažmurio sam i slušao. *Zdravo?*, izgovorio sam u mislima i posle vrlo krake pauze, začuo sam slabašni, nežni i pomalo oklevajući zvuk kao mentalno pročišćavanje grla i onda...

Neko u sali je promrmljao: „Gospode blagi bože“, sa užasom i strahopoštovanjem koje mi uvek podstakne radoznalost, a slabašni unutrašnji zvuk zbog toga počne da prede i onda se smiri. Otvorio sam oči.

Mogu samo da kažem da sam bio toliko srećan što se Mračni Putnik promeškoltio na mračnom zadnjem sedištu da sam nakratko zaboravio sve što me je okruživalo. Takva omaška uvek je opasna, posebno za veštačka ljudska bića kakvo sam ja, u šta sam se bolno uverio kad sam otvorio oči.

Sve je zaista ličilo na niskobudžetni film strave i užasa *Noć živog mrtvaca*, samo što je živi mrtvac, glavom i bradom – a ne u filmu – čovek koji je, zapravo, trebalo da bude mrtav, stajao u dovratku, s desne strane i zurio u mene.

Narednik Douks.

Nikad se nisam sviđao Douksu. Izgleda da je bio jedini pandur u stanici koji je pretpostavljao da sam ono što, u stvari, i jesam. Uvek sam mislio da može da prozre moje prerušavanje jer je i sam vrlo sličan meni – hladnokrvni ubica. Pokušao je i nije uspeo da dokaže da sam kriv za skoro sve i, zbog tog neuspeha nisam uspeo da mu se svidim.

Poslednji put kad sam video Douksa, bolničari su ga smeštali u ambulantna kola. Bio je bez svesti delimično i zbog preživljenog šoka i bola kad mu je veoma nadaren, ali neprofesionalni hirurrg odstranio jezik, stopala i šake jer je mislio da mu je Douks učinio nešto nažao. Istina, takvo razmišljanje neukog doktora bez stalnog posla neznatno sam obodrio, ali bar sam bio dovoljno pristojan da prvo ubedim Douksa da ne odustane od onog što je naumio i uhvati svirepog neprijatelja. Moglo bi se reći da sam mu spasio život iako sam se izložio velikoj opasnosti da i sam izgubim dragocene i nenadoknadive udove i život. Nisam uspeo da blagovremeno izvedem odvažnu akciju spasavanja, koju je, siguran sam, Douks očekivao, ali pokušao sam i, zaista i iskreno, nije bila moja krivica što je bio više mrtav nego živ kad su ga odvezli.

Mislio sam da nisam preterao u zahtevima kad sam tražio samo malo priznanje za veliku opasnost kojoj sam se izložio da bih njega spasio. Nije mi bilo potrebno cveće, niti ordenje, čak ni bombonjere, već možda samo nešto kao tapšanje po ramenu i poneko promrmljano: „Hvala, matori“. Naravno, imao bi problema da nešto razumljivo promrmlja pošto nije imao jezik, a tapšanje po ramenu

novom metalnom rukom moglo bi da mi bude bolno, ali mogao je bar da pokuša. Da li tražim suviše?

Izgleda da tražim. Douks je buljio u mene kao da je najgladniji pas, a ja poslednja šnicla na svetu. Nekad mu je pogled upućen meni bio toliko otrovan da bi mogao da uništi sve ugrožene vrste na popisu, ali to je bio samo nežni osmeh raščupanog deteta u sunčanom danu u poređenju sa pogledom kojim me je sad streljao. Znao sam šta je nateralo Mračnog Putnika da pročisti grlo – miris poznatog grabljivca. Iznutra sam osetio blago lepršanje krila, širila su se i spremala da odgovore na izazov u Doukovim očima, a iza tih tamnih očiju njegovo unutrašnje čudovište je režalo i frktalo na mene. Stajali smo sučeljeni prilično dugo. Sa strane je izgledalo kao da smo se zagledali jedan u drugog, a iznutra dve grabljive senke izazivački su kreštale.

Neko je govorio, ali svet se sveo samo na mene, Douksa i dve crne senke u nama koje su pozivale na bitku. Nismo čuli ni reč, samo uznemiravajuće brujanje u pozadini.

Deborin glas se konačno probio kroz izmaglicu. „Naredniče Douks“, rekla je pomalo prodorno. Konačno, Douks se okrenuo prema njoj i čarolija je nestala. Pošto sam osetio sigurnost i snagu – o, radosti i sreće! – Mračnog Putnika, kao i zadovoljstvo zbog nebitne prednosti jer se Douks prvi okrenuo, pomerio sam se korak nazad i stopio se sa tapetama i odmeravao ostatke svog nekad moćnog boga osvetnika.

Narednik Douks je i dalje držao rekord u podizanju tegova iz ležećeg položaja, ali, sasvim sigurno, taj rekord se neće još dugo održati. Bio je suvonjav i, osim vatre koja mu

je tinjala u očima, izgledao je potpuno nemoćno. Sav ukrućen stajao je na dve proteze, ruke su mu visile pored tela, a iz svakog zgloba virili su sjajni srebrnasti predmeti koji su izgledali kao komplikovana kombinovana klešta. Čuo sam samo kako ostali u sali dišu. Svi su buljili u ono što je ostalo od Douksa, a on je zurio u Deboru, koja je kvasila usne, očigledno smišljajući šta bi pametno mogla da kaže i konačno se dosetila: „Sedi, Doukse. Ovaj, reći ću ti šta smo sve do sada otkrili.“

Douks je pogledao Deboru, nespretno se okrenuo, pa besno pogledao mene i konačno otklancao iz sale, a njegovi čudni i odmereni koraci odzvanjali su hodnikom dok nisu potpuno utihnuli.

Pošto, opšte uzevši, panduri ne vole da pokazuju da su očarani ili zaplašeni, prošlo je nekoliko sekundi pre nego što se bilo ko usudio da diše jer bi tako mogao da otkrije bilo kakvo neprimereno osećanje. Naravno, Debora je konačno prekinula neprirodnu tišinu. „U redu“, rekla je i svi su odjednom počeli da se nakašljavaju i vrpolje na stolicama.

„U redu“, ponovila je, „dakle, nećemo naći glave na mestu zločina.“

„Glave ne plutaju“, uvređeno je navaljivala Kamila Figs i vratili smo se na istu raspravu koji smo slušali pre nego što se pojavila polovina Douksa. Dosadni razgovori trajali su još deset minuta. Neumorno smo se borili protiv zločina raspravom o tome ko je trebalo da napiše izveštaje, kad nas je još jednom grubo prekinulo otvaranje vrata pored kojih sam stajao.

„Izvinjavam se što vas prekidam“, rekao je kapetan Metjuz. „Imam neke, pa, rekao bih – zaista sjajne vesti.“ Namršteno je pogledao unaokolo, što čak ni po mom mišljenju nije bio odgovarajući izraz lica za donosioca dobrih vesti. „Mislim, ovaj, da, narednik Douks se vratio i on je, ovaj – važno je, ljudi, da shvatite da je gadno, ovaj, povređen. Ostalo mu je samo još nekoliko godina rada do pune penzije, pa su advokati, da – mislili smo s obzirom na okolnosti, ovaj...“ Glas mu se polako gubio i prelazio je pogledom po sali. „Da li vam je neko nešto rekao?“

„Narednik Douks je upravo otišao“, rekla je Debora.

„O“, rekao je Metjuz. „Onda, dobro...“ Slegnuo je ramenima. „Onda, u redu. Idem sad da biste nastavili sa sastankom. Imate li neki izveštaj?“

„Ništa novo nismo otkrili, kapetane“, rekla je Debora.

„Pa, siguran sam da ćete rešiti ovaj slučaj pre nego novinari – mislim, u pravo vreme.“

„Da, gospodine“, rekla je.

„Onda, u redu“, ponovio je. Još jednom je pogledao po sali, ispravio se i izašao.

„Glave ne plutaju“, neko je rekao i svi su se zakikotali.

„Gospode bože“, rekla je Debora. „Možemo li da se usredsredimo, molim vas? Imamo dva leša.“

A biće ih još, pomislio sam, a Mračni Putnik se malo stresao kao da se odvažno trudio da ne pobegne, i ništa više, a ni ja nisam više razmišljao o tome.

POGLAVLJE 9

Ja ne sanjam. Mislim, siguran sam da se u jednom trenutku dok normalno spavam, pojave slike i odlomci gluposti koji paradiraju u mojoj podsvesti. Konačno, priča se da se to svima dešava. Izgleda da ja nikad ne zapamtim šta sam sanjao, ako sam uopšte i sanjao, a priča se da se to nikom ne dešava, pa pretpostavljam da uopšte i ne sanjam.

Zbog toga sam se iznenadio kad sam kasno te noći otkrio, uljuljkan u Ritinom zagrljaju, da vičem nešto što ni sam nisam mogao da čujem, samo odjek mog prigušenog glasa, koji je dopirao do mene kroz neprobojnu tamu i Ritino mrmljanje dok mi drži hladnu ruku na čelu: „U redu je, dragi, ovde sam.“

„Hvala ti“, rekao sam promuklim glasom, pročistio grlo i seo.

„Ružno si sanjao“, rekla je.

„Stvarno? Šta sam sanjao?“ Sećao sam se samo mog vikanja i nejasnog osećaja opasnosti koja mi se prikradala, a ja sam bio sasvim sam.

„Ne znam“, rekla je Rita. „Vikao si: 'Vrati se! Ne ostavljaj me.'“ Nakašljala se. „Dekstere – znam da si uznemiren zbog venčanja...“

„Nisam“, rekao sam.

„Ali samo da znaš, nikada te neću ostaviti.“ Ponovo je potražila moju ruku. „Ovo je za mene zauvek, veliki čoveče. Držim se za tebe.“ Prišla mi je i stavila glavu na moje rame. „Ne brini. Nikad te neću ostaviti, Dekstere.“

Iako nisam imao iskustva sa snovima, bio sam prilično siguran da moja podsvest nije toliko zabrinuta da li će me Rita napustiti. Mislim, nikad mi nije palo na pamet da bi mogla da me napusti, imao sam poverenja u nju, samo nisam o tome razmišljao. Iskreno, nije mi bilo jasno zašto se zakačila za mene, pa mi je bilo koje hipotetičko napuštanje bilo isto tako zagonetno.

Ne, to je bila moja podsvest. Ako je naricala od bola jer je osetila da će biti napuštena, sasvim dobro sam znao da se plašila da ne izgubi Mračnog Putnika, mog najbližeg prijatelja, mog stalnog saputnika na putu kroz životne patnje i gruba zadovoljstva. Strah koji se krio iza snova bio je strah da ne izgubim neodvojivi deo sebe, deo koji je mom životu davao smisao.

Kad je pobeo i sakrio se dok smo bili na mestu zločina na Univerzitetu, očigledno me je gadno potresao, više nego što sam tada mislio. Iznenadna i veoma zastrašujuća šezdesetpetoprocentna pojava narednika Douksa izazvala je osećaj opasnosti, a ostalo je bilo lako. Moja podsvest se probudila i izazvala san o tome. Sasvim jasno – slučaj iz udžbenika *Psihologija 101*, nema razloga za brigu.

Zbog čega sam i dalje zabrinut?

Zbog toga što Mračni Putnik nikad nije ustuknuo, a ja i dalje ne znam zašto je izabrao baš taj trenutak. Da li je Rita

imala pravo kad je pomenula zabrinutost zbog predstojećeg venčanja? Ili je nešto u vezi sa dva obezglavljena leša na Univerzitetu isprepadalo mog Mračnog Putnika?

Nisam znao – a pošto su izgleda Ritine ideje o tome kako treba da me umiri prevladale, izgleda da ni sam neću otkriti zbog čega.

„Dođi, dragi“, prošaputala je Rita.

Konačno, kuda bih mogao da pobegnem na ogromnom bračnom krevetu?

Sutradan ujutru Debora je čvrsto odlučila da nađe glave dva leša sa Univerziteta. Nekako je do novinara procurela vest da je Odeljenje zainteresovano za dve zaturene lobanje. Pošto smo u Majamiju, zaista sam mislio da će zaturena glava biti manje važna vest od zastoja na putu I-95, ali izgleda da je zbog toga što ih je bilo dve i što su verovatno pripadale dvema devojkama, izazvala priličnu pometnju. Kapetan Metjuz je znao koliko je važno da ga štampa spomene, ali čak ni njemu nije bilo drago što je ovu priču pratila osorna pomama.

Svi su nas odozgo pritiskali, od kapetana do Deборе, koja nije gubila vreme da taj pritisak prenese na nas. Vins Masuka je bio ubeđen da će Debora rešiti slučaj ako otkrije koja je bizarna sekta odgovorna za ubistva. Njegova potraga dovela ga je tog jutra, bez upozorenja, u moju

kancelariju. Promolio je glavu, udostojio me najlepšim nameštenim osmehom i rekao odlučno i razgovetno: „Kondomble.“

„Sram te bilo“, rekao sam mu. „Suviše je rano za psovke.“

„Ha“, rekao je uz grozan izveštačeni osmeh. „U pravu sam, siguran sam. Kondomble je vrlo slična Santeriji, samo što je iz Brazila.“

„Vinse, uopšte ne sumnjam u to što si rekao. Pitam te samo o čemu, zaboga, pričaš?“

Ušao je u kancelariju šepureći se, kao da je njegovo telo htelo da poleti, a on ga je u tome sprečavao. „U nekim obredima koriste životinjske glave“, rekao je. „Pronašao sam na internetu.“

„Stvarno“, rekao sam. „Da li si na internetu našao da brazilska sekta roštilja ljude, odseca im glave i zamenjuje ih keramičkim glavama bika?“

Vins je malo splasnuo. „Ne“, priznao je i pun nade podigao obrve, „ali koriste životinje.“

„Kako ih koriste, Vinse?“, pitao sam.

„Pa“, rekao je i osvrnuo se po skućenoj prostoriji verovatno tražeći neku drugu temu za razgovor, „ponekad, znaš, deo ponude bogovima, a ostalo pojedju.“

„Vinse“, rekao sam, „da li pokušavaš da mi kažeš da je neko pojeo glave?“

„Ne“, rekao je mrzovoljno i podsetio me na Kodija i Astora, „ali što da ne.“

„Bile bi prilično hrskave zar ne?“

„Dobro“, rekao je mnogo mrzovoljnije, „samo pokušavam da pomognem.“ Otišao je, a nije se čak ni izveštačeno osmehnuo.

Ipak, pometnja je počinjala. Kao što je moj neželjeni put u zemlju snova nagovestio, već sam bio izuzetno napet i nije mi bio potreban dodatni pritisak, koji je stvarala podivljala sestra. Ipak, samo nekoliko minuta kasnije, moju mirnu oazu oskrnavili su još jednom. Ovog puta mir je uništila Debora, koja je vrišteći ušla u kancelariju kao da je juri roj pčela ubica.

„Polazi“, zarezala je.

„Kuda idemo?“, postavio sam joj vrlo razumno pitanje, pomislio sam, ali izgledalo je kao da sam je pitao da li će obrijati glavu i ofarbati je u plavo.

„Samo ustani i kreći!“, rekla je i ja sam pošao za njom do garaže i seo u njen automobil.

„Kunem se“, pušila se od besa dok se probijala kroz saobraćaj, „nikad nisam videla da je Metjuz tako nadrždan. I sad sam ja još za sve kriva!“ Pritisnula je sirenu da bi sve što je rekla naglasila i naglo se ubacila ispred kombija, na čijoj strani je pisalo Starački dom Palmvju. „Samo zbog toga što je neki seronja propevao novinarima o nestalim glavama.“

„Hej, Debs“, rekao sam pokušavajući da je umirim koliko sam mogao, „siguran sam da će se glave pojaviti.“

„Naravno da hoće“, rekla je i jedva izbegla debelog muškarca na biciklu koji je sa strane bio natovaren vrećama

punim starog gvožđa. „Budi siguran da ću pronaći kojoj sekti pripada prokleti gad i da ću ga prišrafiti.“

Zastao sam usred umirivanja. Izgleda da se moja draga poremećena sestra, baš kao i Vins, zakačila za ideju da će pronalaženje odgovarajuće alternativne religije otkritiubicu. „A, dobro“, rekao sam. „A gde ćemo to da uradimo?“

Naglo je skrenula na Bulevar Biskejn, stala na parking mesto pored ivičnjaka i bez odgovora izašla iz automobila. Ja sam je sasvim strpljivo pratio u Centar unutrašnjeg napretka, gde su se razmenjivale sve predivne stvari koje su u nazivu imale reči „alternativan“, „herbalni“ i „aura“.

Centar je bio smešten u maloj i oronuloj zgradi na Biskejnu i verovatno se nekad sporazumno koristio kao rezervat za prostitutke i dilere droge. Na izlozima su bile šipke, kao i na zaključanim vratima. Posle poduzeg Deborinog lupanja, čulo se zujanje, Debora je gurnula vrata i ona su se otvorila.

Ušli smo. Preplavio me je zagušljivi oblak mučno sladunjavog mirisa i, mogu vam reći, moj unutrašnji napredak počeo je potpunom generalkom mojih pluća. Kroz dim sam nazirao veliki žuti svileni natpis, koji je visio preko jednog zida, a na kome je pisalo SVI SMO KAO JEDAN, samo nije pisalo koji jedan. Muzika je umilno svirala, neko je pevao kao da je pokušavao da se, udarajući po zvončićima, izbori sa prevelikom dozom sredstava za smirenje. Vodopad je šumeo u pozadini i siguran sam da bi se moja duša uzdigla da sam je imao. Pošto nisam, sve me je pomalo razbesnelo.

Naravno, nismo došli zbog uživanja, ili zbog unutrašnjeg napretka, a narednik Sestra je, naravno, bila sve vreme apsolutno predana poslu. Odlučno je prišla pultu za kojim je stajala sredovečna žena u dugačkoj ručno farbanjoj haljini, koja je izgledala kao da je napravljena od krep-papira. Mrštila se – verovatno zbog blaženog prosvetljenja – dok joj je seda kosa neobavezno i neuredno lepršala na sve strane.

„Izvolite? Mogu li da vam pomognem?“, rekla je strogim glasom, koji je nagoveštavao da nam nema pomoći.

Debora je podigla policijsku značku. Pre nego što je uspela bilo šta da kaže, žena ju je istrгла iz ruke.

„U redu, naredniče Morgan“, rekla je žena i preko pulta joj bacila značku. „Izgleda da je prava:“

„Zar niste mogli samo da joj pročitate auru?“, predložio sam. Nijedna od njih dve izgleda nije bila spremna da mojoj opaski oda zasluženno priznanje, pa sam slegnuo ramenima i slušao Deborino iscrpljujuće ispitivanje.

„Htela bih da vam postavim nekoliko pitanja, molim vas“, rekla je Debora i nagnula se preko pulta da bi uzela svoju značku.

„O čemu?“, pitala je žena. Još više se namrštila, a Debora joj je uzvratila istom merom. Izgledalo je kao da smo na dobrom starom takmičenju u mrštenju, a pobednik dobija besplatne tretmane botoksom da bi mu lice stalno održalo namršten izraz.

„Desilo se ubistvo“, rekla je Debora, a žena je samo slegnula ramenima.

„Kakve to veze ima sa mnom?“, pitala je.

Bio sam spreman da joj zapljeskam na razumnom pitanju, ali konačno, trebalo je ponekad da zaigram i za svoju ekipu.

„Zbog toga što smo svi kao jedan“, rekao sam. „To je osnovno pravilo policijskog posla.“

Okrenula je svoje namršteno lice ka meni i trepnula vrlo nasrtljivo. „A koji si ti?“, pitala je. „Oću da ti vidim značku.“

„Ja sam podrška“, rekao sam. „U slučaju da je napadne loša karma.“

Žena je frknula, ali bar me nije ustrelila. „Panduri u ovom gradu“, rekla je, „dave se u lošoj karmi. Bila sam na okupljanju Slobodnog američkog tržišta, tako da znam kakvi ste vi.“

„Možda ste u pravu“, rekla je Debora, „ali druga strana je još gora. Možete li nam odgovoriti na nekoliko pitanja?“

Žena je pogledala Deboru i dalje namršteno i slegnula ramenima. „U redu, mislim da mogu“, rekla je. „Ali ne vidim kako bih mogla da vam pomognem. Samo da znate da ću pozvati advokata ako preterate.“

„Dobro“, rekla je Debora. „Tražimo trag o nekome ko bi mogao da bude povezan sa lokalnom alternativnom religijskom grupom koja se bavi bikovima.“

Nakratko sam pomislio da će se žena osmehnuti, ali na vreme se savladala. „Bikovima? Bože, ko se ne bavi bikovima. To potiče još iz doba Sumeraca i Krićana, i svih

ostalih kolevki stare civilizacije. Mnogi narodi su ih poštovali. Mislim, oni su posle velikih penisa najmoćniji.“

Ako je žena mislila da će se Debora zbog toga postideti, onda nije znala o policajcima u Majamiju onoliko koliko je mislila da zna. Moja sestra nije ni trepnula. „Da li znate neku posebnu lokalnu grupu?“, pitala je Debs.

„Ne znam“, rekla je. „O kakvoj grupi je reč?“

„Kondomble“, rekla je nakratko zahvalna Vinsu što ju je o tome obavestio. „Palo Majombe ili Vika?“

„To su sve Španci, trebalo bi da odete do poklonika boga Ešua u Osmoj ulici. O njima ne znam ništa. Mi prodajemo neku robu Viki, ali o tome vam ništa neću reći bez naloga. U svakom slučaju, oni se ne bave bikovima“, frknula je, „samo stoje goli u Everglejdsu i čekaju da njihova snaga nadođe.“

„Postoji li još neka?“, Debs je bila uporna.

Žena je samo odmahнула glavom. „Ne znam, mislim poznajem većinu sektu u gradu, ali ne mogu ničeg sličnog tome da se setim.“ Slegnula je ramenima. „Možda Druidi, oni spremaju prolećni praznik. Nekad su prinosili ljudske žrtve.“

Debora se još više namrštila. „Kad se to dogodilo?“, pitala je.

Ovog puta žena se osmehnula, ali samo krajičkom usana. „Pre oko dve hiljade godina. Malo ste zakasnili, Šerloče.“

„Možete li se setiti još nečeg što bi nam pomoglo?“, pitala je Debora.

Žena je odmahнула glavom. „U čemu bi vam pomoglo? Možda neki psihotični gubitnik živi na stočnoj farmi i čita knjige Alistera Kroulija. Kako bih ja to mogla da znam?“

Debora ju je kratko pogledala, kao da pokušava da odluči da li je žena bila dovoljno uvredljiva da bi mogla da je uhapsi, a onda je, očigledno, odlučila da nije. „Hvala vam što ste odvojili vreme za nas“, rekla je i bacila vizit-kartu na pult. „Ako se setite bilo čega što bi nam pomoglo, molim vas, javite mi se.“

„Da, naravno“, rekla je žena i ne pogledavši vizitku. Debora je još jednom smrknuto pogledala ženu i izašla. Žena je buljila u mene i osmehnula mi se.

„Ja više volim povrće“, rekao sam, otpozdravio joj podigavši dva prsta i izašao za sestrom.

„Ovo je bilo glupo“, rekla je Debora dok smo se žurno približavali automobilu.

„O, ne bih rekao.“ Bila je u pravu, ali ni to joj ne bih rekao. Naravno da je bilo glupo, ali da sam to rekao, izazvao bih jedan od Debsinih opakih fizičkih napada. „Ako ništa drugo, bar smo odbacili nekoliko mogućnosti.“

„Naravno“, rekla je ogorčeno. „Sasvim smo sigurni da zločin nije počinila gomila golih homića, osim ako to nisu uradili pre dve hiljade godina.“

Imala je pravo. Ipak, moje životno opredeljenje je da pomognem svima oko mene da održe optimistički duh. „Ipak smo napredovali“, rekao sam. „Hoćemo li da proverimo ono mesto u Osmoj ulici? Biću ti prevodilac.“ Iako je rođena u Majamiju, Debs je ćudljivo navaljivala da

uči francuski u školi, pa je jedva mogla da naruči ručak na španskom.

Odmahnula je glavom. „Gubimo vreme“, rekla je. „Reći ću Anhelu da se raspita, ali to nas nikud neće odvesti.“

I bila je u pravu. Anhel se predveče vratio sa vrlo lepom svećom, koja je na sebi imala molitvu svetom Džudu na španskom, ali osim toga, odlazak u Osmu ulicu zaista je bio gubljenje vremena, baš kao što je Debs i predvidela.

Nismo imali ništa, osim dva tela, bez glava, i vrlo loš predosećaj.

A to će se uskoro promeniti.

POGLAVLJE 10

Sutradan se ništa nije desilo. Nimalo nismo bili bliži bilo kakvom tragu o dvostrukom ubistvu na Univerzitetu. Pošto je život sam po sebi pomalo izvitoperen i čudan, Debora je mene krivila zbog toga što nismo napredovali. I dalje je bila ubeđena da imam posebne čarobne moći i da sam ih koristio da bih neposredno prodro u mračno srce ubistava i da od nje skrivam važne podatke samo iz nekih beznačajnih ličnih razloga.

Vrlo laskavo, ali potpuno pogrešno. Znao sam samo da je nešto u ovom dvostrukom ubistvu uplašilo Mračnog Putnika i da nisam hteo da se to ponovo desi. Odlučio sam da se držim podalje od slučaja, a pošto uzoraka krvi uopšte nije bilo, to je trebalo da bude sasvim razumno i u skladu sa dobro uređenim kosmosom.

Nažalost, ne živimo u takvom okruženju. Našim kosmosom upravlja nasumična ćudljivost i naseljavaju ga ljudi koji ismevaju razum. U ovom trenutku šef svega navedenog bila je moja sestra. Sledećeg kasnog prepodneva, saterala me je u ćošak mog malog kancelarijskog odeljka i odvukla me na ručak sa svojim dečkom Kajlom Čatskim. Nisam imao ništa protiv Čatskog, osim što je imao neuništivu sposobnost da zna pravu istinu o svemu. Osim toga, bio je sasvim prijatan i dopadljiv, kako

samo hladnokrvni ubica može biti, i bio bih pravi licemer kada bih mu zamerao zbog toga. Nisam imao ni bilo kakvih drugih zamerki pošto je moja sestra bila srećna s njim.

Pristao sam da odem na ručak, prvenstveno zbog svoje sestre, a drugo jer je moje telo, kao moćna mašina, zahtevalo neprekidan dotok goriva.

Obično je žudelo za gorivom u obliku *medianoche* sendviča sa prilogom od prženih *platanosa* i *mamey* milkšejka. Ne znam zašto ovakvi obični i obilni obroci zasviraju uzvišenu melodiju na strunama mog bića, ali ništa ih ne može nadmašiti. Dobro pripremljen obrok uvek me dovede skoro do vrhunca uzbuđenja, a niko ga ne priprema bolje od restorana *Relampago*, na obali nedaleko od policijske stanice, u kome Morganovi jedu otkad znaju za sebe. Bio je toliko dobar da ga nije mogla pokvariti čak ni Deborina stalna natmurenost.

„Do đavola!“, rekla mi je dok je žvakala zalogaj. U svakom slučaju uobičajena uzrečica za nju, ali izrekla ju je tako opako da mi je nekoliko mrvica sendviča zastalo u grlu. Ispio sam gutljaj odličnog *batido de mamey* i čekao da mi pobliže obrazloži argumente, ali umesto toga, samo je jednostavno ponovila: „Do đavola!“

„Opet kriješ osećanja“, rekao sam. „Samo zbog toga što sam ti brat vidim da te nešto muči.“

Čatski je frknuo i testerisao kubansku šniclu. „Sranje“, rekao je. Taman je hteo još nešto da doda kad mu je viljuška zakačena za protezu leve ruke iskliznula. „Do đavola“, rekao je i shvatio sam da njih dvoje imaju mnogo

zajedničkog, mnogo više nego što sam mislio. Debora se nagnula i pomogla mu da namesti viljušku. „Hvala“, rekao je i ubacio veliki zalogaj dobro istanjenog mesa.

„Eto, vidiš?“, rekao sam veselo. „Trebalo ti samo nešto da ti skrene misli sa tvojih problema.“

Sedeli smo za stolom za kojim smo jeli bar sto puta, ali Debora je retko kad bila sentimentalna. Ispravila se i snažno udarila po izlupanom plastičnom stolu, a činijica sa šećerom je poskočila.

„Hoću da znam ko je razgovarao sa onim seronjom Rikom Sangreom“, rekla je. Sangre je bio lokalni televizijski reporter, koji je verovao da je najvažniji zadatak slobodnog izveštavanja da snabde ljude sa što više užasnih detalja najkrvavijih priča. Po tonu Deborinog glasa, rekao bih da je bila ubedena da je Rik moj najbolji prijatelj.

„Ja sigurno nisam“, rekao sam, „a ne verujem ni da je Douks.“

„Joj“, rekao je Čatski.

„I“, rekla je, „hoću da pronađem te proklete glave.“

„Ni njih nemam“, rekao sam. „Da li si proverila u odeljenju za izgubljene stvari?“

„Dekstere, ti nešto znaš“, rekla je. „Hajde, zašto nećeš da mi kažeš?“

Čatski je podigao glavu i progutao zalogaj. „Zašto bi on morao da zna nešto što ti ne znaš?“, rekao je. „Da li je bilo mnogo krvi?“

„Uopšte je nije bilo“, rekao sam. „Tela su bila uredna i reš pečena.“

Čatski je klimnuo i uspeo viljuškom da pokupi malo pirinča i pasulja. „Ti si bolesnik, znaš?“

„I gori je od bolesnika“, rekla je Debora. „Krije nešto.“

„O“, rekao je Čatski žvaćući. „Opet se amaterski bavi procenom ličnosti zločinca?“ Ovo je bila naša izmišljotina – rekli smo mu da je moj hobi analitički, a ne praktičan.

„Da“, rekla je Debora. „I neće da mi kaže šta je pronašao.“

„Možda ti je teško da poveruješ, sestro, ali o ovom ne znam ništa. Samo...“ Slegnuo sam ramenima, ali ona se već obrušila na mene.

„Šta? Kaži mi, molim te!“

Ponovo sam oklevao. Nikako nisam mogao da joj kažem da je Mračni Putnik na sva ubistva reagovao neuobičajeno i uznemirujuće. „Samo imam osećaj“, rekao sam. „Nešto nije u redu s telima.“

Frknula je. „Imamo dva spaljena i obezglavljena tela, a on kaže da nešto nije u redu s njima. Navikla sam da si uglavnom pametan.“

Zagrizao sam sendvič dok je Debora mršteći se rasipala svoje dragoceno vreme ručka. „Da li si identifikovala tela?“, pitao sam.

„Ma, daj, Dekstere. Zubni kartoni nam ne mogu pomoći pošto nemamo glave. Ne možemo da uzmemo otiske prstiju jer su tela spaljena. Sranje, ne znamo ni kakva im je bila boja kose. Šta hoćeš da uradim?“

„Znaš, možda bih mogao da ti pomognem“, rekao je Čatski. Nabo je parče prženog *madurasa* i ubacio ga u usta. „Imam nekoliko izvora koje bih mogao da pozovem.“

„Ne treba mi tvoja pomoć“, rekla je. On je slegnuo ramenima.

„Ali tražiš pomoć od Dekstera“, rekao je.

„To je drugo.“

„Zbog čega?“, pitao je. Pitanje je bilo razumno.

„Zbog toga što mi on *pomaže*“, rekla je. „Ti hoćeš da rešiš slučaj umesto mene.“

Dugo su se gledali ne progovarajući ni reč. I ranije sam video da to rade. Sablasno me je podsećalo na neme razgovore između Kodija i Astor. Bilo mi je drago što su tako čvrsto vezani kao par iako me je to podsetilo na brige oko mog predstojećeg venčanja kao i na očigledno nerazumno skupog dobavljača hrane. Na sreću, pre nego što sam počeo da škripim zubima, Debs je prekinula strašnu tišinu.

„Neću da budem jedna od žena kojima stalno treba pomoć“, rekla je.

„Ali ja mogu da ti obezbedim podatke koje ti ne možeš“, rekao je i spustio zdravu ruku na njenu.

„Koje podatke?“, pitao sam ga. Moram priznati da sam oduvek želeo da znam kakvim se poslom bavi Čatski, ili kakvim se bavio pre nesrećnih amputacija. Znao sam da je radio za neke vladine službe koje je nazivao OVA, ali nisam saznao šta skraćénica znači. Ljubazno se okrenuo ka meni. „Imam prijatelje i izvore na različitim mestima“, rekao je.

„Možda je zločinac ostavio tragove na nekom drugom mestu, a ja mogu da okrenem nekoliko brojeva i saznam.“

„Misliš, možeš da pozoveš ortake iz OVA?“, pitao sam.

Osmehnuo se. „Tako nešto“, odgovorio je.

„Za boga milog, Dekstere“, rekla je Debora. „OVA znači Ostale vladine agencije. Takva služba ne postoji, to je samo interna šala.“

„Dobro je da smo konačno ušli u nju“, rekao sam. „I još možeš da pristupiš njihovim dokumentima?“

Slegnuo je ramenima. „Službeno, ja sam na bolovanju“, rekao je.

„A od čega boluješ?“, pitao sam. Usiljeno mi se osmehnuo. „Siguran sam da ne želiš da znaš“, odgovorio je. „Radi se o tome da još nisu odlučili da li sam im i dalje potreban.“ Pogledao je viljušku prikačenu za čeličnu šaku i okrenuo ruku da bi video kako se pomera. „Sranje“, rekao je.

Pošto sam osetio da se približava nezgodan trenutak, pokušao sam da razgovor učinim prijatnijim. „Zar nisi ništa pronašla u peći?“, pitao sam. „Neki nakit ili tako nešto?“

„O kakvoj peći ti pričaš?“, pitala je.

„O peći“, rekao sam, „u kojoj su spaljena tela.“

„Slušaš li ti? Nismo pronašli mesto na kome su tela spaljena.“

„O“, rekao sam. „Pretpostavio sam da su spaljena u zgradi koledža, u umetničkom studiju.“

Po njenom iznenada ukočenom izrazu shvatio sam da ili ima probleme s varenjem ili da ne zna da umetnički studio postoji. „Znaš, peć, u kojoj se peče keramika“, rekao sam. „Nalazi se samo petsto metara od jezera u kome su nađena tela.“

Debora je, i dalje buljeći u mene, skočila od stola. Pomislio sam da se razgovor završio izvanredno maštovito i dramatično. Nisam ni trepnuo, a ona je već otišla.

„Mislim da joj taj podatak nije bio poznat“, rekao je Čatski.

„Prvo sam na to pomislio“, rekao sam. „Hoćemo li da pođemo za njom?“

Slegnuo je ramenima i nabo poslednji komad mesa. „Ja ću da naručim kolač i kaficu, pa ću taksijem pošto ne smem da joj pomažem“, rekao je. Pokupio je malo pirinča i pasulja i klimnuo. „Bolje ti je da kreneš, osim ako nisi nameravao da se peške vratiš na posao.“

U stvari, uopšte nisam želeo da se peške vratim na posao. S druge strane, ostalo mi je skoro pola milkšejka, a ni to nisam želeo da ostavim. Ustao sam i krenuo, ali da bih ublažio tugu, uzeo sam polovinu Deborinog sendviča i jurnuo za njom.

Brzo smo stigli do kapije Univerziteta. Polovinu puta Debora je provela pričajući preko radio-stanice, naređujući da nas ljudi dočekaju kod peći. Ostatak vremena je škrgutala zubima i nešto mrmljala.

Skrenula je levo posle kapije i krenula za vojtitim putem, koji je vodio u umetnički studio. Prve godine sam uzimao

časove grnčarstva pokušavajući da proširim svoje vidike, i otkrio sam da sam dobar u pravljenju sasvim pristojnih vaza, ali da nisam najbolji u stvaranju originalnih umetničkih dela, bar ne na tom umetničkom polju. Što se mog umetničkog polja tiče, bio sam vrlo ponosan na svoj stvaralački dar, koji je nedavno došao do izražaja u Zanderovom slučaju.

Anhel-nije-mi-rod već je stigao i pažljivo i strpljivo pregledao prvu peć u potrazi za bilo kakvim tragom. Debora mu je prišla i čučnula pored njega ostavljajući me sa poslednja tri zalogaja sendviča. Zagrizao sam prvi zalogaj. Gomila je počela da se okuplja oko žute trake. Možda su se nadali da će ugledati neki užasan prizor. Uopšte mi nije jasno zbog čega, ali uvek su se okupljali.

Debora je klečala pored Anhela, koji je zavukao glavu u prvu peć. Ovo čekanje će sigurno potrajati.

Tek što sam i poslednji zalogaj stavio u usta, shvatio sam da me neko posmatra. Naravno da su me *gledali*, gledali su u svakog ko je bio sa zvanične strane žute trake. Ali neko me je i *posmatrao* – Mračni Putnik mi je dovikivao da je neko bolesno zainteresovan za moje posebno i predivno ja i da me je izdvojio iz gomile. Uopšte mi nije bilo prijatno. Kad sam progutao poslednji zalogaj i okrenuo se da pogledam, unutrašnji šapat je prošištao potpuno pometen... i onda se umirio.

Preplavio me je talas izbezumljenosti i mučnine i sve ispred mene ponovo je postalo zaslepljujuće žuto. Kolena su mi klecala, sva moja čula su mi dovikivala da je opasnost u blizini, ali sposobnost da bilo šta preduzmem

potpuno me je napustila. Sve je trajalo samo sekundu. Uspeo sam da isplivam na površinu i da bolje pogledam oko sebe – ništa se nije promenilo. Šačica ljudi je stajala i gledala, sunce je blistavo sijalo, a nežni povetarac je ljuljuškao grane. Još jedan savršen dan u Majamiju, ali u raju zmija je podigla glavu. Zažmurio sam i pažljivo osluškivao, nadajući se da ću pronaći bar nagoveštaj pretnje, ali nisam čuo ništa osim odjeka kandži koje beže.

Otvorio sam oči i ponovo pogledao unaokolo. Video sam grupu od, otprilike, petnaest ljudi koji su se pretvarali da nisu obuzeti nadom da će videti krvav prizor, ali niko od njih nije posebno upadao u oči, niko nije uzmicao ili zlokobno buljio ili pokušavao da sakrije raketni bacač ispod košulje. U normalnim okolnostima, očekivao bih da moj Mračni Putnik ugleda mračnu senku oko očiglednog grabljivca, ali njegove pomoći sad nije bilo. Koliko sam mogao da vidim, ništa se zlokobno nije nadvijalo nad grupom ljudi. Šta je onda uključilo sirene za požar kod Mračnog Putnika? O njemu nisam skoro ništa znao – osim da postoji, da pravi zlobne šale i ima oštroumne predloge. Nikad nije bio zbunjen sve dok nije video dva leša pored jezera. Sad je ponovo bio neobjašnjivo nesiguran, samo pola kilometra odatle.

Možda zbog nečeg u vodi? Ili su peći imale neke veze sa spaljenim telima?

Prišao sam Debori i Anhelu-nije-mi-rod. Izgleda da nisu našli ništa uznemirujuće, a iz peći nije nadirao nikakav talas panike prema mestu na kome se skrivao Mračni Putnik.

Šta je još moglo da ga natera da pobegne ako nije ispred mene? Možda je sve bilo posledica čudne unutrašnje erozije? Možda Mračni Putnik nije mogao da podnese moj novi položaj skorašnjeg supruga i očuha? Da li sam postao suviše fini da bih bio odgovarajući domaćin? Mnogo gora sudbina od smrti.

Shvatio sam da stojim u prostoru ograđenom žutom trakom i da se nešto ogromno pomalja ispred mene.

„Hej, zdravo“, rekao je veliki, mišićavi mladi primerak sa dugačkom ravnom kosom i poklonik disanja na usta.

„Mogu li vam pomoći, gospodine?“, rekao sam.

„Da li ste vi, ovaj, znate“, rekao je, „nešto kao policajac?“

„Nešto kao“, odgovorio sam.

Klimnuo je, malo razmislio o onome što je čuo i okrenuo se kao da bi iza sebe mogao da pronađe nešto za jelo. Na vratu je imao jednu od onih nesrećnih tetovaža koje su postale izuzetno popularne, neki orijentalni znak. Verovatno je značila „slabo kapira“. Protrljao je tetovažu kao da je čuo moje misli, okrenuo se prema meni i izbrbljao: „Razmišljam o Džesiki“.

„Naravno“, rekao sam. „Ko ne bi?“

„Znaju li možda da li je to ona?“, rekao je. „Ja sam kao njen mladić.“

Mladi gospodin je konačno uspeo da privuče moju profesionalnu pažnju. „Da li je Džesika nestala?“, pitao sam ga.

Klimnuo je. „Trebalo je, znate, da vežba sa mnom. Kao i svakog jutra, znate. Trčanje, trbušnjaci, ali juče se nije pojavila, a ni jutros, pa sam pomislio, uh...“ Namrštio se, verovatno zbog toga što se trudio da razmišlja, a njegov govor je polako zamirao.

„Kako se zoveš?“, pitao sam ga.

„Kurt“, rekao je. „Kurt Wagner. A vi?“

„Dekster“, rekao sam. „Sačekaj malo, Kurte.“ Požurio sam prema Debori pre nego što se ispostavi da je mladiću suviše naporno da misli.

„Debora“, rekao sam, „izgleda da smo naišli na neki trag.“

„Nadam se da nije u tvojim rernama za grnčariju“, zarežala je. „Suviše su male da se u njih smeste tela.“

„Ne“, rekao sam, „ali izgleda da onom mladiću nedostaje devojka.“

Naglo je podigla glavu i ustala napeta kao lovački pas koji čeka naredbu da donese divljač. Pogledala je Džesikinog kao mladića, koji je uzvratio pogled i premestio se s jedne noge na drugu. „Jebo te, bilo je već vreme“, rekla je i uputila se prema njemu.

Pogledao sam Anhela. Slegnuo je ramenima i ustao. Nakratko mi se učinilo da će nešto reći, ali samo je odmahnuo glavom, otresao ruke i krenuo za Debs da bi čuo šta Kurt ima da kaže, ostavljajući me zaista i istinski samog sa mračnim mislima.

Treba samo posmatrati – ponekad je to dovoljno. Naravno, treba imati i pouzdano saznanje da će posmatranje neizbežno dovesti do navale topline i veličanstvenog kolanja krvi, snažnog odjeka dobovanja žrtvinih emocija, sve jače muzike uređene ludosti dok žrtvovani odleću u divnu smrt... Sve ovo će se dogoditi. Za sada, Posmatraču je bilo dovoljno da posmatra i uživa u prijatnom osećaju anonimne i vrhunske moći. Osećao je nelagodnost onog drugog, nelagodnost koja će bivati sve veća, koja će iz muzike prerasti u strah, uspaničenost i konačno u potpuno razvijeni užas. Sve će to doći u pravom trenutku.

Posmatrač je video da onaj drugi pažljivo istražuje gomilu i uznemireno traži bilo kakav znak koji bi ga doveo do izvora bujajućeg osećaja opasnosti, koji mu je golicao čula. Naravno, ništa neće pronaći. Ne još, ne dok on ne utvrdi da je došao pravi trenutak. Ne, sve dok ne dovede onog drugog do potmule i nerazumne uzbune. Tek tad će prestati da posmatra i povući će konačan potez.

A do tad – bilo je vreme da onaj drugi oslušne muziku straha.

POGLAVLJE 11

Zvala se Džesika Ortega. Bila je na prvoj godini studija i živela je u obližnjem stambenom bloku. Kurt nam je dao broj sobe, a Debora je ostavila Anhela da kod peći sačeka odred koji će preuzeti istragu.

Nikad mi nije bilo jasno zbog čega ih zovu stambeni blokovi umesto studentski domovi. Možda zbog toga što danas mnogo više izgledaju kao hoteli. Nema više zidova obraslih brišljanom koji čuvaju osvećene hodnike. Sad je predvorje u staklu natrpano biljkama u saksijama, a hodnici su pokriveni tepisima, čistim i potpuno novim.

Zastali smo ispred vrata Džesikine sobe sa malom i urednom kartom zalepljenom u visini očiju, na kojoj je pisalo ARIJEL GOLDMAN i DŽSIKA ORTEGA. Ispod toga, manjim slovima bilo je dodato OPIJATI OBAVEZNI PRI ULASKU. Neko je podvukao „pri ulasku“ i ispod toga nažvrljao MISLIŠ?.

Debora me je pogledala. „Devojke za zabavu“, rekla je.

„Neko mora i to da radi“, rekao sam.

Frknula je i pokucala. Niko nije otvarao, a Debs je sačekala tri sekunde pre nego što je ponovo pokucala, mnogo jače.

Čuo sam da se vrata iza mene otvaraju. Kad sam se okrenuo, video sam da nas gleda devojka mršava kao pritka sa kratkom plavom kosom i naočarama. „Nema

nikog“, rekla je sa приметnim neodobravanjem. „Otišle su na nekoliko dana. Prvi put u semestru imam mir i tišinu.“

„Da li znaš kuda su otišle?“, pitala ju je Debora.

Devojka je zakolotala očima. „Mora da se negde sprema velika pijanka“, rekla je.

„Kad si ih poslednji put videla?“, pitala je Debora.

Devojka je slegnula ramenima. „Što se njih dve tiče, bolje da ste me pitali kad sam ih poslednji put čula, a ne videla. Celu noć se smeju i slušaju glasnu muziku. Prava su napast za nekog ko zaista uči i ide na predavanja.“ Odmahnula je glavom, a kratka kosa joj se rasula po licu. „Mislim, molim vas.“

„Dobro, dakle, kad si ih poslednji put čula?“, pitao sam je.

Pogledala me je. „Da li ste vi policajci ili tako nešto? Šta su sad zabrljale?“

„A šta su brljale pre?“, pitala je Debs.

Uzdahnula je. „Kazne za nepropisno parkiranje. Mislim, gomila kazni. Jednom i zbog vožnje u pijanom stanju. Hej, ne bih da budem tužibaba, ili cinkaroš.“

„Da li je neobično što ih nema ovoliko dugo?“, pitao sam.

„Neobično je kad se pojave na predavanjima. Mislim, nije mi jasno kako uopšte polažu ispite“, usiljeno se osmehnula, „mogu samo da *pretpostavim* kako ih polažu, ali...“ Slegnula je ramenima. Svoju pretpostavku nije podelila s nama, ako ne računate onaj podrugljivi osmeh.

„Na koja predavanja idu zajedno?“, pitala je Debora.

Devojka je ponovo slegnula ramenima i odmahnula glavom. „Morali biste da proverite kod kao sekretara“, rekla je.

Kao sekretar nije bio daleko, posebno ako uzmemo u obzir kakvim je koracima išla Debora. Uspevaao sam da je pratim, a ipak imao dovoljno daha da joj postavim jedno ili dva otvorena pitanja. „Kakve veze ima na koja su predavanja išle zajedno?“

Debora je nestrpljivo odmahnula rukom. „Ako je ta devojka u pravu, onda su Džesika i njena cimerka...“

„Arijel Goldman“, rekao sam.

„Da. Ako su dobijale dobre ocene u zamenu za seks, onda bi trebalo da razgovaram sa njihovim profesorima.“

Na prvi pogled to je imalo smisla. Seks je jedan od najčešćih motiva za ubistvo, što se izgleda ne slaže sa opšteprihvaćenim govorkanjem da je povezan sa ljubavlju. Ipak, ovde se jedan mali detalj nije uklapao. „Zašto bi ih bilo koji profesor ispekao i odsekao im glave? Zašto ih jednostavno ne bi zadavio i tela bacio u đubre?“

Debora je odmahnula glavom. „Nije važno kako je uradio, već da li je uradio.“

„U redu“, rekao sam. „A kako ćemo biti sigurni da su baš njih dve žrtve?“

„Recimo, možemo prvo da razgovaramo sa njihovim profesorima“, odgovorila je.

Stigli smo u sekretarijat. Čim je Debs mahnula značkom, odmah su nas primili. Trebalo nam je dobrih pola sata – za to vreme Debs je besno hodala tamo-amo i

mrmljala – da zajedno sa sekretarom prođemo kroz dokumenta u računar. Džesika i Arijel išle su zajedno na nekoliko predavanja. Odštampao sam imena, brojeve kabineta i adrese profesora. Debora je bacila pogled na spisak i klimnula glavom. „Ova dva tipa – Bukovič i Halpern – sada imaju konsultacije“, rekla je. „Možemo da počnemo od njih.“

Još jednom smo se Debora i ja po sparini prošetali po Univerzitetu.

„Uvek je dobro kad dođeš ovamo, zar ne?“, rekao sam i, kao i obično, uzaludno pokušavao da održim prijatan tok razgovora.

Debora je frknula. „Bilo bi dobro kad bismo mogli da otkrijemo siguran identitet žrtava i tako se možda malo približimo tipu koji je počinio zločin.“

Nisam mislio da bi otkrivanje identiteta žrtava otkrilo i identitet počinioca, ali i pre sam grešio. U svakom slučaju, policijske metode uvek počivaju na navikama i običajima, a prema uzvišenoj tradiciji našeg zanata, uvek je dobro znati ime žrtve. Zbog toga sam se dobrovoljno vukao za Deborom do službene zgrade, gde su nas čekala dva profesora.

Kabinet profesora Halperna bio je u prizemlju, odmah kod glavnog ulaza. Pre nego što sam uspeo da uđem, Debs je već kucala na njegova vrata. Niko nije otvarao. Debora je pritisnula kvaku, ali bilo je zaključano. Ponovo je malo jače pokucala, ali je, kao i pre, bilo uzalud.

Čovek koji je išao hodnikom zastao je kod susednih vrata i ljubopitljivo nas pogledao. „Tražite Džerija Halperna“, pitao je. „Mislim da danas ne dolazi.“

„Da li znate gde je?“, pitala je Debora.

Osmehnuo nam se. „Mislim da je kod kuće, u stanu, pošto ovde nije. Zašto pitate?“

Debs je izvadila značku i pokazala mu je, što nije ostavilo utisak na njega. „Razumem“, rekao je. „Da li to ima neke veze sa mrtvim telima koja su pronađena na Univerzitetu?“

„Imate li razloga za takvo razmišljanje?“, pitala je Debora.

„Pa, ne“, rekao je, „mislim da nemam.“

Debora ga je pogledala i malo sačekala, ali ništa nije rekao. „Kako se vi zovete, gospodine?“, konačno je progovorila.

„Ja sam doktor Vilkins“, rekao je i klimnuo glavom prema kancelariji ispred koje je stajao. „Ovo je moj kabinet.“

„Doktore Vilkins“, rekla je Debora. „Možete li mi, molim vas, reći šta znači vaša opaska o profesoru Halpernu?“

Vilkins je iskrivio usne. „Pa“, počeo je oklevajući, „Džeri je fini čovek, ali ako istražujete ubistvo...“ Zastao je na trenutak, a Debora je čekala. „Pa“, konačno je progovorio, „mislim da sam prošle srede čuo komešanje u njegovom kabinetu.“ Odmahnuo je glavom. „Ovi zidovi su prilično tanki.“

„Kakvo ste komešanje čuli?“, pitala je Debora.

„Vikanje“, rekao je. „Možda je bilo i tuče. U svakom slučaju, provirio sam i video devojkju, studentkinju, kako je isteturala iz Halpernovog kabineta i otrčala. Ona je, kako bih rekao – košulja joj je bila pocepana.“

„Da li ste možda prepoznali devojkju?“, pitala je Debora.

„Da“, rekao je Vilkins, „dolazila je na moja predavanja prošlog semestra. Zove se Arijel Goldman. Lepa devojkja, ali nije baš vredna studentkinja.“

Debora me je brzo pogledala, a ja sam joj ohrabrujuće klimnuo glavom. „Da li mislite da je Halpern pokušao da iskoristi Arijel Goldman?“, pitala je Debora.

Vilkins je nakrivio glavu na jednu stranu i podigao ruku. „Nisam siguran, ali tako je izgledalo.“

Debora je pogledala Vilkinsa, ali on nije imao ništa više da kaže. „Hvala, doktore Vilkins. Mnogo ste nam pomogli.“

„Nadam se“, rekao je i okrenuo se da bi otključao vrata i ušao u kabinet. Debs je već gledala odštampani spisak koji je dobila u sekretarijatu.

„Halpern živi na oko dva kilometra odavde“, rekla je i krenula prema izlazu. Opet sam žurio za njom da bih je stigao.

„Kuju teoriju odbacujemo?“, pitao sam je. „Onu da je Arijel pokušala da zavede Halperna, ili onu da je on pokušao da je siluje?“

„Nijednu ne odbacujemo“, rekla je. „Prvo ćemo razgovarati sa Halpernom.

POGLAVLJE 12

Doktor Džeri Halpern živeo je u stanu na oko četiri kilometra od univezitetskog kruga u dvospratnici, koja je verovatno bila lepa pre četrdeset godina. Otvorio je vrata čim je Debora pokucala i treptao je kao da mu sunce smeta. Imao je oko trideset pet godina, mršav, u ne tako dobrom stanju i izgleda da se nije brijao nekoliko dana. „Izvolite?“ rekao je mrzovoljnim glasom, koji bi više odgovarao osamdesetogodišnjem naučniku. „O čemu se radi?“

Debora je podigla značku i rekla: „Možemo li, molim vas, da uđemo?“

Halpern je širom otvorio oči kad je ugledao značku i pomalo se snuždio. „Nisam – dobro, dobro – naravno, uđite“, rekao je.

„Hteli bismo da vam postavimo nekoliko pitanja“, rekla je Debora. „O Arijel Goldman.“

Halpern se onesvestio.

Ne pruža mi se često prilika da vidim da je moja sestra iznenađena – pošto je uvek uspevala da se izvanredno suzdrži. Vredelo je videti kako je zinula od iznenađenja kad se Halpern srušio. Uspeo sam da napravim sličan izraz i sagnoo se da mu proverim puls.

„Osećam puls“, rekao sam.

„Hajde da ga unesemo“, rekla je Debora i uvukao sam ga u stan.

Stan je verovatno bio mnogo veći nego što se činilo jer su zidovi bili pokriveni policama natrpanim knjigama, radni sto je bio pokriven gomilama papira i knjiga. U malom preostalom prostoru nalazio se grozan oronuli dvosed, preterano tapacirana stolica i lampa iza nje. Uspeo sam da podignem Halperna na dvosed, koji je uznemireno zaškripao i utonuo pod njegovom težinom.

Ispravio sam se i zamalo se sudario sa Deborom, koja je već stajala iznad njega i zurila. „Bolje sačekaj da dođe sebi pre nego što ga ponovo uplašiš“, rekao sam.

„Ovaj gad nešto zna“, rekla je. „Zbog čega bi se inače tako srušio?“

„Zbog loše ishrane?“, rekao sam.

„Probudi ga“, rekla je.

Pogledao sam je da bih se uverio da se ne šali, ali naravno, bila je smrtno ozbiljna. „Kako da ga probudim?“, pitao sam. „Nisam poneo mirišljivu so.“

„Ne možemo da sedimo i čekamo da se osvesti“, rekla je. Nagnula se kao da će ga protresti ili mu lupiti šamar.

Na Halpernovu sreću, baš se u tom trenutku osvestio. Zatreptao je nekoliko puta, onda otvorio oči i čim je progledao, celo telo mu je postalo napeto. „Šta želite?“, pitao je.

„Obećajte da se nećete ponovo onesvestiti“, rekao sam. Debora me je laktom odgurnula u stranu.

„Arijel Goldman“, rekla je.

„O, bože“, zacvileo je Halpern. „Znao sam da će se ovo dogoditi.“

„I bili ste u pravu“, rekao sam.

„Morate da mi verujete“, rekao je pokušavajući da ustane. „Nisam ništa uradio.“

„U redu“, rekla je Debs. „Ko je onda?“

„Ona je sama sebi to uradila“, rekao je.

Debora me je pogledala, možda da proveri da li joj mogu reći zbog čega je Halpern očigledno poremećen. Nažalost, nisam mogao, pa ga je ponovo pogledala. „Sama je to uradila“, ponovila je sumnjičavim policijskim glasom.

„Da“, upomo je tvrdio. „Namestila je da izgleda kao da sam ja to uradio da bi me naterala da joj dam dobru ocenu.“

„Spalila se“, rekla je Debora, pažljivo kao da razgovara sa trogodišnjakom, „pa je sebi odrubila glavu. Dakle, sigurno ćete joj dati dobru ocenu.“

„Nadam se da je dobila bar devetku za takav trud“, rekao sam.

Halpern se izbečio, zinuo, a vilica mu se tresla – kao da je hteo da zatvori usta, ali vilična veza mu se otkačila. „Šta“, rekao je konačno. „O čemu vi to pričate?“

„O Arijel Goldman“, rekla je Debs. „I o njenoj cimerki Džesiki Ortegi. Spaljene su. Glave su im odrubljene. Šta nam možeš reći o tome, Džeri?“

Halpern se trgnuo i dugo ćutao. „Ja, ja – da li su mrtve?“, konačno je prošaputao.

„Džeri“, rekla je Debora, „neko ih je obezglavio. Šta misliš kako su?“

Izuzetno zainteresovano posmatrao sam Halpernovu lice dok je poprimalo izraze različitih nivoa bezizražajnosti i konačno se, kao na određeni znak, vratilo prvobitnom izrazu otkačene vilice. „Mislite – mislite da sam ja – nemoguće...“

„Mislim da je moguće, Džeri“, rekla je Debora. „Osim ako mi možda možeš reći zašto nije.“

„Ali to je – nikad ne bih“, rekao je.

„Neko jeste“, rekla je.

„Da, ali, bože moj“, rekao je.

„Džeri“, rekla je Debora, „šta si mislio, o čemu smo hteli da razgovaramo?“

„O, o silovanju“, rekao je, „jer je nisam silovao.“

Negde postoji svet gde sve ima smisla, ali očigledno mi ne živimo u njemu. „Jer je nisi silovao“, rekla je Debora.

„Da, to je – htela je da ja, uh“, rekao je.

„Tražila je da je siluješ?“, pitao sam.

„Ona, ona“, rekao je i pocrveneo. „Ponudila mi je, ovaj, seks. Za dobru ocenu“, rekao je i gledao u pod. „Odbio sam.“

„I tad te je zamolila da je siluješ?“, rekao sam. Debora me je ćušnula laktom.

„I ti si je odbio, Džeri?“, rekla je Debora. „Tako lepu devojkicu?“

„Tad je ona, ovaj“, nastavio je, „rekla da će dobiti desetku ovako ili onako. „Pocepala je košulju, istrčala u

hodnik i počela da viče.“ Teško je progutao pljuvačku, ali glavu nije podigao.

„Nastavi“, rekla je Debora.

„Mahnula mi je“, rekao je, podigao ruku i mahnuo u znak pozdrava. „Onda je istrčala u hodnik.“ Konačno je podigao glavu. „Ove godine bi trebalo da postanem redovni profesor“, rekao je. „Ako se ovo pročuje, moja karijera je završena.“

„Shvatam“, rekla je Debs puna razumevanja. „Znači, ubio si je da bi spasao karijeru.“

„Šta?! Ne!“, promucio je. „Nisam je ubio!“

„Ko je onda, Džeri?“, pitala je Debora.

„Ne znam!“, rekao je i zvučao skoro drsko kao da smo ga optužili da je uzeo poslednji kolačić. Debora je zurila u njega i on u nju. Pogledao je Deboru, pa mene i ponovo Deboru. „Nisam!“, bio je uporan.

„Kad bih bar mogla da ti verujem, Džeri“, rekla je Debora. „Ali ja ne odlučujem o tome.“

„Ne razumem“, rekao je.

„Moraću da te zamolim da pođeš sa mnom“, rekla je.

„Hapsite me?“, pitao je.

„Vodim te u stanicu da bismo ti postavili nekoliko pitanja, samo to“, rekla je razuveravajući ga.

„O, bože moj“, rekao je. „Hapsite me. To je – ne. Ne.“

„Hajde da ovo obavimo na lakši način, profesore“, rekla je Debora. „Ne trebaju nam lisice, zar ne?“

Pogledao ju je, iznenada skočio i potrčao prema vratima, ali, na nesreću po njega i njegov majstorski plan

da umakne, morao je da prođe pored mene, a Dekster je naširoko i opravdano hvaljen zbog svojih brzih refleksa. Samo sam mu podmetnuo nogu. Profesor je pao ničice i udario glavom o vrata.

„Jao“, izustio je.

Osmehnuo sam se Debori. „Mislím da ti lisice nisu potrebne“, rekao sam.

POGLAVLJE 13

Zaista nisam paranoičan. Ne verujem da sam okružen tajanstvenim neprijateljima koji pokušavaju da me uhvate u zamku, da me muče i konačno ubiju. Naravno, bio sam potpuno svestan da ne smem dozvoliti da moja maska sklizne i otkrije moje pravo lice. Tad bi se celo društvo udružilo zahtevajući moju sporu i bolnu smrt, ali ovo nije paranoja – ovo je smireni, pronicljivi pogled na opšteprihvaćenu stvarnost koje se ne plašim. Samo pokušavam da budem oprezan da se ne bi i ostvarila.

Moja opreznost bila je uglavnom povezana sa pažljivim osluškivanjem finih šaputanja Mračnog Putnika, koji i dalje, začudo, nije bio voljan da sa mnom podeli svoja razmišljanja. Suočen sa uznemirujućom unutrašnjom tišinom, koja me je zapljuskivala nelagodnošću, postao sam veoma razdražljiv. Sve je počelo kad sam osetio da me neko posmatra ili uhodi kod peći. I dok smo se vozili do policijske stanice, nisam mogao da se otremem utiska da nas automobil prati. Da li nas je stvarno pratio? Da li je imao neke zlokobne namere? Ako jeste, da li su bile upućene meni ili Debori ili su to bila samo uobičajena jezovita priviđenja pojedinih vozača u Majamiju.

Posmatrao sam automobil, belu *toyotu avalon* u spoljnom retrovizoru. Vozač nas je pratio sve dok Debora nije

skrenula na parking, a onda je jednostavno nastavio ne usporivši niti se osvrnuvši. Ipak, nisam mogao da se oslobodim blesavog utiska da je namerno išao za nama. Nikad nisam siguran sve dok mi Putnik ne kaže, a sad se nije oglasio, samo se nakašljao. Činilo mi se da je suviše glupo da bilo šta pominjem Debori.

Kasnije, kad sam izašao iz zgrade i uputio se prema svom automobilu da bih se odvezao kući, ponovo sam imao isti osećaj – da me neko ili nešto posmatra – ali bio je osećaj, a ne upozorenje ili neki unutrašnji šapat, ili lepet nevidljivih crnih krila pred poletanje – osećaj – i zbog toga sam bio uznemiren. Kad Putnik govori, ja slušam, delam, ali sad nije govorio, samo se koprcalo. Nisam znao kako da protumačim tu poruku. U nedostatku neke određenije zamisli, pogled sam prikovao za ogledalo i uputio se na jug, kući.

Da li je ovako izgleda kad si pravo ljudsko biće? Da li ljudsko biće ide kroz život stalno pod utiskom da je meso spremno za klanje koje se sapliće na stazama divljači dok mu tigrovi njuškaju za petama? Ako je tako, onda bi to moglo objasniti ljudsko ponašanje. Pošto sam grabljivac, vrlo dobro mi je poznat nadmoćni osećaj dok prurušen šetam kroz krda mogućih žrtvi, znajući da bih svakog časa jednu mogao da izdvojim. Ali bez ijedne Putnikove reči, nisam se samo stapao s krdom, već sam bio ranjivi član krda. Bio sam plen i to mi se nije dopadalo. Zbog toga sam bio mnogo obazriviji.

Kad sam skrenuo sa autoputa, moja obazrivost je primetila da me prati bela *toyota avalon*.

Naravno, ima mnogo *toyota avalon* na svetu. Konačno, pošto su Japanci izgubili rat, imali su pravo da kontrolišu naše tržište automobilske industrije. Naravno, mnogi *avaloni* mogli su da idu kući istim zakrčenim putem kojim sam išao i ja, a i puteva je mnogo pa nije bilo neobično da jedna *toyota avalon* ide bilo kojim od njih. Sve je to bilo logično, ali ne i pretpostavka da postoji neko ko bi želeo da me prati. Šta sam uradio? Mislim, šta sam uradio što bi bilo ko mogao da dokaže?

Moj osećaj da me neko prati bio je potpuno nelogičan, ali nije mogao da objasni zbog čega sam iznenada skrenuo desno, sišao sa puta U.S. 1 i krenuo sporednom ulicom.

To, takođe, ne objašnjava ni zašto me je bela *toyota avalon* i dalje pratila.

Automobil se držao podalje, kao i svaki grabljivac koji ne želi da isprepada svoj odabrani plen – ili kao svaka normalna osoba koja je slučajno krenula istim putem. I sa istim neosobenim pomanjkanjem logike, ponovo sam naglo promenio pravac, ovog puta skrenuvši levo, niz malu gradsku naseljenu ulicu.

Trenutak kasnije, isti automobil je skrenuo za mnom.

Kao što sam već rekao, Dekster Jurišnik ne zna za strah. Zbog toga bi zaglušujuće dobovanje mog srca, suvoća usana i oznojeni dlanovi trebalo da budu samo nepodnošljiva nelagodnost.

Nije mi bilo prijatno. Nisam više bio Vitez od Noža. Moja oštrica i moj oklop bili su skroz ispod podruma zamka, a ja sam bez njih na bojnom polju postao laka i

ukusna žrtva. Ni sam ne znam zbog čega, bio sam siguran da je nešto osećalo moj miris u svojim halapljivo raširenim nozdrvama.

Ponovo sam skrenuo desno – i tek tad ugledao znak na kome je pisalo PROLAZ ZATVOREN.

Skrenuo sam u slepu ulicu. Bio sam u zamci.

Ne razmišljajući, usporio sam i sačekao da me drugi automobil sustigne.

Verovatno sam samo hteo da se uverim da je bela *toyota avalon* zaista iza mene. Bila je. Nastavio sam prema drugom kraju, koji se širio u mali kružni tok. Stao sam na prilaznoj stazi pored kuće na vrhu kružnog toka pošto na njoj nije bilo automobila, ugasio motor i čekao iznenađen dobovanjem svog srca i nesposobnošću da uradim bilo šta osim da sedim i čekam neizbežne zube i kandže bilo čega što me je jurilo.

Beli automobil se približavao. Usporio je kad je prilazio kružnom toku, usporio je kad je prilazio meni...

Prošao je pored mene, obišao krug, ponovo se odvezao niz ulicu i ušao u sumrak Majamija.

Posmatrao sam ga dok je odlazio. Kad su mu zadnja svetla nestala iza ugla, iznenada sam se setio kako treba da dišem. Iskoristio sam ponovo otkriveno saznanje i opet mi je bilo dobro. Pošto sam obnovio zalihu kiseonika i postao ono što jesam, počeo sam da se osećam kao glupavi ja. Šta se, zaista, dogodilo? Izgleda da me je automobil pratio, pa otišao. Postojalo je milion razloga zbog kojih je išao istim putem kao i ja, a većina njih je mogla da se sažme u jednu

reč – slučajnost. Šta je veliki grozni automobil uradio dok je jadni Drhtavi Dekster sedeo i znojio se na sedištu? Samo je prošao. Nije se zaustavio ni da pogleda, zareži ili baci ručnu granatu. Samo je prošao i ostavio me u barici sopstvenog besmislenog straha.

Neko je pokucao na prozor, a ja sam zamalo udario glavom o krov automobila.

Okrenuo sam se da pogledam. Sredovečni muškarac sa brkovima i ružnim ožiljcima od bubuljica savio se i strogo me gledao. Nisam ga do tada primetio, što je bio još jedan dokaz da sam nezaštićen i sam.

Otvorio sam prozor. „Mogu li da vam pomognem?“, pitao me je čovek.

„Ne, hvala“, odgovorio sam mu, pomalo zbunjen. Kakvu bi on pomoć mogao da mi ponudi? Ali, nije mi dao priliku da pogađam.

„Vi ste na mom prilaznom putu“, rekao mi je.

„O“, rekao sam i palo mi je na pamet da možda i jesam i da bi neko opravdanje bilo neophodno. „Tražio sam Vinija“, rekao sam. Nije posebno domišljato, ali moglo je da posluži u datim okolnostima.

„Pogrešili ste“, rekao je čovek zlobno pobedonosno, što me je ponovo skoro oraspoložilo.

„Izvinite“, rekao sam. Zatvorio sam prozor, ubacio u rikverc i sišao sa prilaznog puta dok je čovek stajao i posmatrao me, verovatno da bi se uverio da neću iznenada iskočiti i napasti ga mačetom. Nekoliko trenutaka kasnije, vratio sam se u krvožednu zbrku puta U.S. 1. Dok se

uobičajena nasilnost saobraćaja obmotavala oko mene kao toplo ćebe, polako sam osetio da ponovo uranjam u sebe. Vratio sam se kući, iza oronulih zidova utvrđenja Dekster, praznog podruma i svega ostalog.

Nikad se nisam gluplje osećao – ili, bolje rečeno, osećao sam da sam najljudskije biće koje sam mogao da budem. O čemu sam uopšte razmišljao? U stvari, nisam uopšte razmišljao, samo sam odgovorio na blesavi napad panike. Sve je bilo suviše glupo, suviše tipično ljudski i smešno. Da sam istinsko ljudsko biće, mogao bih i istinski da se nasmejem, ali bar sam bio istinski smešan. Eh, da.

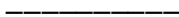
Sledećih nekoliko kilometara vozio sam i razmišljao o ružnim rečima kojima bih sebe mogao da nazovem zbog takvog kukavičkog ponašanja. Kad sam stigao do prilaza Ritinoj kući, bio sam potpuno preplavljen sebi upućenim pogrđama, zbog čega sam se mnogo bolje osećao. Izašao sam iz automobila skoro se osmehujući jer sam uživao u pravim dubinama Glupavog Dekstera. Samo što sam hteo da se okrenem i pođem prema ulaznim vratima, automobil je polako prošao pored mene.

Beli *avalon*, naravno.

Ako na svetu uopšte postoji pravda, onda je ovaj trenutak pravda izabrala samo za mene. Često sam uživao dok sam gledao osobu kako stoji potpuno začuđena, iznenađena i obuzeta strahom, a, gle, sad je Dekster bio u istom smešnom položaju. Ukopao sam se u mestu, nesposoban čak i da obrišem bale sa usta i posmatrao kako automobil polako prolazi. Palo mi je na pamet da sigurno izgledam veoma, veoma glupavo.

Naravno, izgledao bih mnogo gluplje da je onaj u belom automobilu, ma ko to bio, samo mirno prolazio, ali na sreću mnogih koji me znaju i vole – njih bar dvoje, uključujući i mene – automobil je prošao ne zaustavivši se. Na trenutak mi se učinilo da vidim lice vozača. Kad je ubrzao ka sredini ulice, svetlo se odbilo od srebrne glave bika, *Tojotinog* znaka, i automobil je otišao.

Konačno sam se setio da zatvorim usta, počesem se po glavi i doteturam se do kuće.

Čuo se nežan, ali veoma dubok i snažan zvuk bubnja, umilnost je pohrlila rođena iz olakšanja i očekivanja onog što će doći. Čule su se trube, sad već veoma blizu, svakog trenutka sve će iznova početi i ponovo će se sve desiti, i kad se umilnost pretvorila u melodiju, koja se uzdiže sve dok se ne učini da dolazi sa svih strana, osetio sam da me noge nose tamo gde su glasovi obećavali radost, ispunjavali sve predstojećim blaženstvom, snažnim ostvarenjem koje će dovesti do uzbuđenja...

Probudio sam se, srce mi je snažno tuklo i osetio sam olakšanje, koje sigurno nije bio opravdano i koje uopšte nisam razumeo. Nije to bilo olakšanje koje osetite kad žedni popijete gutljaj vode ili kad umorni malo odspavate, ali bilo je slično.

Ipak – malo me je zbunilo, ali i duboko uznemirilo – olakšanje koje sam osetio bilo je potpuno isto kao posle

mog sastanka sa pokvarenjakom; olakšanje koje vam ukazuje da ste ispunili duboke žudnje svog unutrašnjeg bića i da sad možete da se opustite i budete zadovoljni izvesno vreme.

Nemoguće. Kako sam mogao da doživim najličnija i najintimnija osećanja dok sam ležao u krevetu.

Pogledao sam na sat pored uzglavlja: pet minuta posle ponoći nije vreme kad je Dekster budan i oran, posebno ako je te noći nameravao samo da spava.

Rita je na drugoj strani kreveta tiho hrkala i trzala se kao pas koji sanja da lovi zeca.

Na mojoj strani kreveta ležao je Zbunjeni Dekster. Nešto je ušlo u moju besanu noć i uzburkalo mirno more mog bezdušnog sna. Nisam znao šta je to nešto, ali ni sam ne znam zbog čega, obradovalo me je, što mi se uopšte nije dopadalo. Moj hobi po mesečini činio me je bezosećajno srećnim i ništa više. Ništa drugo nije smelo da se uvuče u kutak ispod Deksterovog podruma. Tako sam voleo da bude. Imao sam sopstveni mali, dobro čuvani unutrašnji prostor, obeležen i zaključan, u kome sam osećao posebnu sopstvenu radost – samo tokom onih noći i nikad više. Ništa drugo nije imalo smisla.

Dakle, šta je to okupiralo, razvalilo vrata i poplavilo podrum ovim netraženim i neželjenim osećanjem? Šta je, za ime sveta, tako neverovatno lako moglo da se uvuče unutra?

Ležao sam rešen da ponovo zaspim i dokažem sebi da sam i dalje glavni, da se ništa nije desilo i da se sigurno

neće ponovo desiti. Ovo je Deksternija, a ja sam kralj. Ničem drugom nije bio dozvoljen pristup. Zatvorio sam oči i obratio se za odobrenje unutrašnjem rukovodećem glasu, neospomom gospodaru senovitih uglova svega što sam ja – Mračnom Putniku – i čekao da se složi, da proišti neku umirujuću frazu, koja bi zaglušujuću muziku i njen gejzir osećanja postavila na svoje mesto, van mraka i napolje. Čekao sam da mi nešto kaže, bilo šta, ali nije rekao ništa.

Pokušao sam da ga izazovem veoma ozbiljnom i uznemirujućom misli, pomislivši, *Probudi se! Pokaži zube!*

Ali nije ništa rekao.

Jurio sam po svojim uglovima, vrištao sve zabrinutiji, dozivao Putnika, ali prostor u kome se nekad nalazio bio je prazan, potpuno očišćen, spreman za izdavanje. Kao da nikad nije tu obitavao.

Na mestu na kome je nekad bio i dalje sam čuo odjek muzike, koja se odbijala o gole zidove nenameštenog stana i širila se iznenada veoma bolnom prazninom.

Mračni Putnik je otišao.

POGLAVLJE 14

Sledeći dan sam proveo u uskomešanoj nesigurnosti nadajući se da će se Putnik vratiti, ali bio sam siguran da neće. Kako je dan prolazio, ovo užasno uverenje bivalo je sve jače i sumornije.

U meni je postojalo ogromno i ranjivo prazno mesto i nisam znao šta da mislim o njemu niti kako da se izborim sa zjapećom prazninom, koju nikad nisam osetio. Ne tvrdim zapravo da sam osećao patnju, što sam oduvek smatrao sebičnim samosažaljenjem, već mi je bilo izuzetno neprijatno i ceo dan proveo sam u gustom sirupu izbezumljenog užasa.

Kuda je otišao moj Putnik i zbog čega? Da li će se vratiti? Ovakva pitanja su me neizbežno povukla nadole u još dublja uznemirujuća razmišljanja. Šta je bio Putnik i zbog čega se pojavio baš kod mene?

Pomalo sam se otreznio kad sam shvatio koliko me je temeljno odredilo nešto što zapravo nije bilo ja – ili možda i jeste? Možda je ličnost Mračnog Putnika bila samo bolesna tvorevina poremećenog uma, mreža ispletena da bi uhvatila malene iskre pročišćene stvarnosti i zaštitila me od užasne istine o mom pravom ja. Moguće. Sasvim dobro poznajem osnove psihologije i izvesno vreme sam pretpostavljao da se nigde ne uklapam, što mi potpuno

odgovara. Sasvim dobro se snalazim i bez trunke normalne ljudskosti u sebi.

Ili sam do sada bar uspevaio, ali iznenada sam ostao sâm i ništa mi više nije izgledalo jasno i sigurno. I prvi put sam morao da dođem do takvih saznanja.

Naravno, ako ne budem imao posla, moći ću da uzmem kratko plaćeno odsustvo da se zagledam u sebe čak i po izuzetno važnom nestanku Mračnog Putnika. Ne, Dekster će morati još više da prione na posao, posebno dok Debora pucketa bičem.

Na sreću, sve je uglavnom bilo uobičajeno. Jutro sam proveo sa zaluđenim kolegama pročešljavajući Halpernov stan u potrazi za nekim opipljivim talozima njegove krivice. Na još veću sreću, dokaza je bilo u izobilju tako da nismo morali mnogo ni da se trudimo.

U zadnjem delu ormara našli smo čarapu sa nekoliko kapi krvi. Ispod kauča bila je bela espadrila sa istom mrljom na vrhu. U plastičnoj kesi u kupatilu nalazile su se pantalone sa oprljenim nogavicama isprskanim kapljicama krvi, koja se skorila od visoke temperature.

Verovatno je bilo dobro što su dokazi bili na sve strane jer Dekster nije, kao obično, bio vedar i čio. Plovio sam kroz uznemirujuću sivu izmaglicu i pitao se da li će se Putnik vratiti kući, i iznenada se vratio u sadašnjost. Stajao sam u ormaru držeći prijavu čarapu poprskanu krvlju. Da sam morao da obavim pravi istražni postupak, nisam siguran da bih postupio u skladu sa svojim veoma visokim standardima.

Na sreću, nije bilo potrebno. Nikad nisam video takvu navalu čistih i očiglednih dokaza kojih je mogao da se oslobodi pre nekoliko dana. Kad uživam u svom malom hobiju, uredan sam i pažljiv i svakog trenutka forenzički potpuno nevin. Halpern, čak ni posle nekoliko dana, nije preduzeo ni najosnovnije mere predostrožnosti. Bilo je skoro suviše lako, a kad smo pregledali i njegov automobil, *skoro* je postalo suviše. Na prednjem naslonu za ruke između sedišta šepurio se, kao na izložbi, krvavi otisak palca.

Naravno, i dalje je bilo moguće da se u našoj laboratoriji otkrije da je krv kokošija i da se Halpern jednostavno bavi nekim sasvim nevinim hobijem – možda amaterski kasapi živinu, ali nisam bio ubeđen. Bilo je nepodnošljivo jasno da je Halpern nekome uradio nešto istinski gusno.

Ipak, mala dosadna misao stalno mi se motala po glavi – ne samo da je bilo nepodnošljivo već i suviše lako. Nešto ovde nije bilo kako treba. Pošto Mračnog Putnika nije bilo da me usmeri na pravi put, nisam ništa rekao. Bilo bi okrutno, u svakom slučaju, da probušim Deborin balon sreće. Kad su rezultati bili gotovi, skoro je sijala od zadovoljstva, a Halpern je sve više izgledao kao mahnuti ulov dana.

Debora je zaista pevušila dok me je vukla sa sobom na razgovor sa Halpernom, što je moju nelagodnost podiglo na viši nivo. Posmatrao sam je kako ulazi u prostoriju u kojoj je Halpern čekao. Nisam mogao da se setim kad je poslednji put izgledala tako srećno. Čak je zaboravila da namesti izraz večitog neodobravanja – vrlo uznemirujuće,

potpuno narušavanje prirodnog zakona, kao da su svi na putu I-95 iznenada odlučili da voze polako i pažljivo.

„Pa, Džeri“, rekla je radosno kad smo se smestili na stolice preko puta Halperna. „Mogli bismo da popričamo o onim dvema devojkama.“

„Nemam ništa da vam kažem“, rekao je. Bio je vrlo bled, skoro zelen, ali izgledao je mnogo odlučnije nego kad smo ga doveli. „Grešite“, rekao je. „Ništa nisam uradio.“

Debora me je pogledala, osmehnula se i odmahnula glavom. „Ništa nije uradio“, rekla je srećno.

„Moguće je“, rekao sam. „Verovatno je neko drugi podmetnuo krvavu odeću u njegov stan dok je gledao emisiju Dejvida Letermana.“

„Da li je bilo tako, Džeri?“, pitala je. „Da li ti je neko podmetnuo krvavu odeću u stan?“

Još više je pozeleneo ako je to uopšte bilo moguće. „Šta – do đavola – o čemu pričate?“

Osmehnula mu se. „Džeri. Pronašli smo tvoje pantalone sa tragovima krvi, koja se poklapa sa krvlju žrtava. Pronašli smo i cipelu i čarapu, ista priča. Pronašli smo i krvavi otisak prsta u tvojim kolima. Tvoj otisak, a krv njihova.“ Debora se zavalila na stolici i prekrstila ruke. „Da li ti je sve ovo osvežilo pamćenje?“

Halpern je počeo da odmahuje glavom dok je Debora pričala i, pošto nije prestajao, izgledalo je kao da ima neki čudan refleks i da nije svestan tog pokreta. „Ne“, rekao je. „Ne. To nije – ne.“

„Ne, Džeri?“, pitala je Debora. „Šta ti znači to ne?“

I dalje je odmahivao glavom. Kapljica znoja je skliznula sa čela i pljusnula na sto. Čuo sam da pokušava da dođe do daha. „Molim vas“, rekao je. „Ovo je ludost. Ništa nisam uradio. Zašto – ovo je kao kod Kafke, ništa nisam uradio.“

Debora me je pogledala i podigla obrvu. „Kafka?“, pitala je.

„Misli da je bubašvaba“, odgovorio sam joj.

„Ja sam samo glupi policajac, Džeri“, rekla je. „Ne znam ništa o Kafki, ali su mi neoborivi dokazi sasvim poznati. I znaš šta, Džeri? Ima ih svuda po tvom stanu.“

„Ali ja nisam ništa uradio“, govorio je molećivo.

„Okej“, rekla je Debora slegnuvši ramenima, „ali onda moraš da mi pomogneš. Kako su sve te stvari dospele u tvoj stan?“

„To je Vilkinsovo delo“, rekao je iznenađeno kao da je reči izgovorio neko drugi.

„Vilkinsovo?“, rekla je Debora i pogledala me.

„Profesor iz susednog kabineta?“, rekao sam.

„Da, taj“, rekao je Halpern, iznenada prikupio snagu i nagnuo se napred. „To je uradio Vilkins – siguran sam.“

„Vilkins je to uradio“, rekla je Debora. „Obukao je tvoju odeću, ubio devojke i vratio odeću u tvoj stan.“

„Da, tako je.“

„Zbog čega bi uradio tako nešto?“

„Obojica se kandidujemo za mesto redovnog profesora“, rekao je. „Samo jedan od nas dvojice može da ga dobije.“

Debora je buljila u njega kao da joj je predložio da plešu goli. „Redovnog profesora“, konačno je progovorila, a u glasu joj se osećalo čuđenje.

„Da“, rekao je braneći se. „To je najvažniji trenutak u akademskoj karijeri.“

„Toliko važan da bi ubio zbog njega?“, pitao sam.

Samo je zurio u tačku na stolu. „To je Vilkins uradio“, rekao je.

Debora je buljila u njega skoro ceo minut kao blagonaklona tetka, koja gleda svog omiljenog nećaka. Nakratko ju je pogledao, trepnuo, spustio pogled na sto, pogledao mene pa ponovo sto. Pošto niko nije progovarao, konačno je ponovo pogledao Deboru. „U redu, Džeri“, rekla je. „Ako ti je to najbolji predlog, možda je pravo vreme da pozoveš advokata.“

Pogledao ju je razrogačenih očiju i izgleda da nije mogao da se seti šta bi joj rekao, pa je Debora ustala, krenula ka vratima, a ja za njom.

„Ščepala sam ga“, rekla je u hodniku. „Taj prokletnik je pečen. Gem, set i meč.“

Bila je toliko ozarena da nisam mogao da se obuzdam i rekao sam joj: „Ako je kriv“.

Pogledala me je neizmerno srećna. „Naravno da je kriv, Dekse. Zaboga, ne opterećuj se. Sjajno si obavio posao i bar jednom smo odmah pronašli krivca.“

„Valjda“, rekao sam.

Nakrivila je glavu i pogledala me i dalje se samozadovoljno osmehujući. „Šta je bilo, Dekse?“, pitala je. „Gaće ti se tresu zbog venčanja?“

„Ma ništa“, rekao sam. „Život na Zemlji nikada nije bio tako skladan i pružao toliko zadovoljstva. Samo...“ Zastao sam jer nisam znao šta *samo*. Postojalo je samo nerazumno osećanje koga nisam mogao da se otresem da nešto nije kako treba.

„Znam, Dekse“, rekla je ljubazno, zbog čega je sve bilo još gore. „Čini se da je sve prošlo suviše glatko. Samo pomisli na sva sranja kroz koja svakodnevno prolazimo sa svakim drugim slučajem. Sasvim je razumljivo da s vremena na vreme dobijemo i neki lakši slučaj, zar ne?“

„Ne znam“, rekao sam. „Čini mi se da nešto nije u redu.“

Frknula je. „Koliko smo neoborivih dokaza prikupili protiv ovog tipa, nikoga neće biti briga što se čini da nešto nije u redu, Dekse“, rekla je. „Oraspoloži se i uživaj u dobro obavljenom poslu.“

Siguran sam da joj je savet bio odličan, ali nisam mogao da ga prihvatim. Iako nije bilo dobro poznatog šapata, koji me je snabdevao tragovima, morao sam nešto da kažem. „Izgleda da govori istinu“, rekao sam vrlo tiho.

Debora je slegnula ramenima. „On je ludak. Baš me briga. On je kriv.“

„Ali, ako pati od nekih psihoza, zašto bi se ispoljile iznenada? Mislim, ima preko trideset godina i ovo je prvi put da je bilo šta loše uradio. To se ne uklapa.“

Samo me je potapšala po ramenu i ponovo se osmehnula. „Dobro si primetio, Dekse. Što ne uključiš računar i proveriš njegovu prošlost? Kladim se da ćeš nešto pronaći.“ Pogledala je na sat. „Možeš da počneš odmah posle konferencije za štampu, važi? Požuri da ne zakasnimo.“

Poslušno sam je pratio, pitajući se kako se baš ja uvek prijavim za dobrovoljni rad.

Konferencija za štampu Debori je, u stvari, bio neprocenjiv blagoslov, kojim se kapetan Metjuz nije tako lako razbacivao. Pošto joj je prvi put kao vodećem detektivu dodeljen veliki slučaj oko koga se podigla medijska buka, očigledno je pripremila garderobu i govor za večernji dnevnik. Osmeh je nestao kao i svaki vidljiv trag osećanja; izgovarala je rečenice mirno kao svaki savršeni policajac. Samo je neko, ko je poznaje dobro kao ja, mogao da nazre ogromnu i nesvojstvenu radost, koja je ključala ispod kamenog lica.

Stajao sam na drugom kraju prostorije i posmatrao svoju sestru dok je izgovarala niz ustaljenih rečenica, koje su išle u prilog njenoj uverenosti da je uhapsila osumnjičenog za gnusna ubistva na Univerzitetu i čim sazna da li je osumnjičeni kriv, dragi prijatelji iz medija prvi će to saznati. Pošto je očigledno bila srećna i ponosna, shvatio sam da je moj nagoveštaj o sumnji u Halpernovu krivicu bio vrlo pakostan, posebno zbog toga što nisam znao šta nije u redu – ili šta bi moglo da ne bude u redu.

Skoro da je bila u pravu – Halpern je bio kriv, a ja sam bio glup i osoran, izbačen iz koloseka zdravog razuma jer je

moj Putnik nestao. Nije mi bilo nelagodno samo zbog bilo kakve sumnje u krivicu osumnjičenog u slučaju koji mi ionako ništa nije značio, već zbog odjeka njegovog odsustva. Skoro...

Evo ga opet *skoro*. Do tada, život mi je bio obeležen potpuno ispunjenim vrednostima – nisam imao nikakvog iskustva sa *skoro*. Bio sam uznemiren, duboko uznemiren jer nisam čuo samouvereni glas, koji mi je govorio šta je šta bez trunke oklevanja ili dvoumljenja. Počeo sam da shvatam koliko sam bespomoćan bez Mračnog Putnika. Čak mi ni u svakodnevnom poslu ništa više nije bilo jednostavno.

Kad sam se vratio u svoju malu kancelariju, seo sam i zavalio se u stolicu i zažmurio. *Ima li koga?*, pitao sam pun nade. Nije bilo nikog. Samo praznina, koja je počela da me boli dok je otupela začuđenost bleдела. Pošto sam završio s poslom, ništa me nije sprečavalo da se predam samopreokupiranosti i samosažaljjevanju. Bio sam sam u mraku, užasnom svetu, koji je bio pun užasnih i meni sličnih. Ili su bar bili slični meni kakav sam nekad bio.

Kuda je otišao Putnik i zbog čega je tamo otišao? Ako ga je nešto uplašilo, šta bi to nešto moglo biti? Šta je moglo da uplaši Putnika, koji je živio za tamu i oživljavao samo kad su se potezali noževi?

Sva ova pitanja dovela su me do potpuno novih razmišljanja koja uopšte nisu bila dobrodošla. Ako je to nešto hipotetičko isprepadalo Putnika, da li je išlo za njim i u izbeglištvo, ili je pratilo moj trag? Da li sam bio u opasnosti nemoćan da se odbranim – nemoćan da saznam

da li mi je neka smrtonosna pretnja za petama sve dok ne osetim njenu slinu na svom vratu?

Stalno slušam da su nova iskustva odlična, ali ovo iskustvo bilo je pravo mučenje. Što sam više o tome razmišljao, sve manje sam shvatao šta mi se dešava i to me je sve više pogađalo.

Ipak, postoji jedan siguran lek za jad, a to je naporan rad na nečemu potpuno besmislenom. Okrenuo sam se prema računaru i počeo da radim.

Za samo nekoliko minuta otvorio sam celokupan dosije o životu i delu doktora Džeralda Halperna. Naravno, nije bilo dovoljno samo ukucati Halperново ime u *Gugl* i pretraživati. Postojali su, na primer, zapečaćeni zapisnici sa suđenja. Trebalo mi je celih pet minuta da ih otvorim. Kad sam ih konačno otvorio, trud se isplatio i počeo sam da razmišljam. *Vidi, vidi, vidi...* I pošto sam u tom trenutku bio tragično usamljen iznutra, nikog nije bilo da čuje moje zabrinute opaske, ponovio sam ih. „Vidi, vidi, vidi“, rekao sam.

Podaci o tome da je bio usvojen bili bi sasvim zanimljivi – ne zbog toga što sam osećao vezu sa Halpernom jer sam i ja detinjstvo proveo bez roditelja. Dom i porodicu su mi pružili Hari, Doris i Debora, a Halpern se premeštao iz jedne porodice u drugu sve dok se konačno nije skrasio na Univerzitetu Sirakuza.

Još zanimljiviji je, međutim, bio dokument koji niko ne bi trebalo da otvori bez posebnog naloga, sudske odluke i svete pločice direktno iz ruku samog Boga. Drugo čitanje dokumenta izazvalo je još snažniju reakciju. „Vidi, vidi,

vidi, *vidi*“, rekao sam neznatno uznemiren zbog toga kako su se reči odbijale o zidove prazne kancelarije. Pošto su duboka otkrića uvek mnogo dramatičnija kad postoji i publika, posegao sam za telefonom i pozvao sestru.

Posle samo nekoliko minuta, ušla je u moju malu kancelariju i sela na stolicu na rasklapanje. „Šta si pronašao?“, pitala je.

„Doktor Džerald Halpern ima prošlost“, rekao sam pažljivo izgovarajući svako prvo slovo da ne bi skočila preko stola i zagrlila me.

„Znala sam“, rekla je. „Šta je uradio?“

„Nije toliko bitno šta je uradio“, rekao sam, „već šta su uradili njemu.“

„Nemoj da me zajebavaš“, rekla je. „Šta je uradio?“

„Kao prvo, izgleda da je siročče.“

„Hajde, Dekse, pređi na stvar.“

Podigao sam ruku da bih je smirio, ali izgleda da to nije upalilo jer je počela da dobuje prstima po stolu. „Pokušavam da ti naslikam prefinjenu sliku, seko“, rekao sam.

„Slikaj brže“, uzvratila je.

„U redu. Halpern je ušao u program usvajanja u severnom predgrađu Njujorka nakon što su ga našli kako živi u kutiji ispod autoputa. Pronašli su njegove roditelje, koji su malo pre toga nasilno skončali. Izgleda da su takvo nasilje i zaslužili.“

„O čemu, jebo te, pričaš?“

„Njegovi roditelji su ga podvodili pedofilima“, rekao sam.

„Gospode“, rekla je Debora i očigledno je bila prilično užasnuta. Čak je i prema standardima Majamija to bilo previše.

„Halpern se tog dela ne seća. Prema ovom dokumentu, izgleda da je izgubio pamćenje zbog stresa, što ima smisla. Gubitak pamćenja je verovatno uslovni refleks, koji je nastao kao posledica ponovljenih povreda“, rekao sam. „To je moguće.“

„Dobro, jebo te“, rekla je Debora i u sebi sam joj zapljeskao na otmenosti. „Dakle, zaboravlja sranja koja su mu se desila. Moraš priznati da se uklapa. Devojka pokušava da mu smesti silovanje, on je već zabrinut za stalno mesto – dakle, doživljava stres, ubija i zaboravlja.“

„Kao i nekoliko drugih stvari“, rekao sam i priznajem da sam uživao u uzbudljivom trenutku više nego što je bilo potrebno. „Kao prvo, smrt njegovih roditelja.“

„Šta je s tim?“, pitala je, očigledno bez bilo kakvog preteranog uživanja.

„Odsečene su im glave“, rekao sam. „A kuća je posle toga spaljena.“

Debora se ispravila. „Sranje“, rekla je.

„I ja sam to pomislio.“

„Do đavola, Dekse, to je sjajno“, rekla je. „Držimo ga u šaci.“

„Pa“, rekao sam, „sigurno se uklapa u obrazac.“

„Naravno, da se uklapa“, rekla je. „Dakle, da li je ubio roditelje?“

Slegnuo sam ramenima. „Nisu mogli ništa da dokažu. Da su mogli, sigurno bi uhapsili Halperna. Zločin je bio toliko gnusan da niko nije mogao da poveruje da je dete nešto uradilo, ali bili su sasvim sigurni da je bio prisutan i video šta se dogodilo.“

Strogo me je pogledala. „Dakle, šta tu ne valja? I dalje misliš da on to nije uradio? Mislim, opet imaš onaj svoj predosećaj?“

Zažmurio sam jer su me njene reči pogodile više nego što je trebalo. Unutra ničeg nije bilo osim mraka i praznine. Moji čuveni predosećaji zasnivali su se, naravno, na onome što bi mi došapnuo Mračni Putnik, a pošto je bio odsutan, nisam znao odakle da krenem. „U poslednje vreme nemam predosećaje“, priznao sam. „Samo me nešto muči u vezi sa ovim slučajem. Samo...“

Otvorio sam oči i video da Debora bulji u mene. Prvi put tog dana primetio sam nešto na njenom licu što nije ličilo na uzavrelu radost i nakratko sam pomislio da će me pitati šta to znači i da li mi je dobro. Nisam imao pojma šta bih joj rekao kad bi me pitala, pošto uopšte nisam pričao o Mračnom Putniku. Uznemirila me je i sama pomisao da nešto tako lično podelim s njom.

„Ne znam“, rekao sam nesigurno. „Nešto ne valja.“

Debora mi se nežno osmehnula. Bilo bi mi mnogo lakše da je zarežala i odjebala me, ali samo se osmehnula, pružila ruku preko stola i potapšala moju ruku. „Dekse“, rekla je

blago, „neoborivi dokazi su sasvim dovoljni. Biografija odgovara. Motiv je dobar. Priznaješ da nemaš onaj svoj... predosećaj.“ Nakrivila je glavu i dalje se osmehujući, zbog čega mi je bilo još neprijatnije. „Ovaj je pravi, braco. Šta god da te muči, nemoj misliti da je u vezi sa slučajem. On je to uradio, uhvatili smo ga i to je to.“ Sklonila je ruku sa moje pre nego što smo oboje mogli da briznemo u plač. „Ipak, malo sam zabrinuta za tebe.“

„Dobro sam“, rekao sam. Čak sam i sebi zvučao neuverljivo.

Debora me je pogledala i ustala. „U redu“, rekla je. „Ako ti zatrebam, tu sam.“ Okrenula se i otišla.

Nekako sam uspeo da se probijem kroz žitko blato ostatka dana i u smiraj se odvezao do Ritine kuće, gde je blato očvrsnulo i otupelo mi čula. Ne znam šta smo večerali niti šta je bilo ko rekao. Samo sam osluškivao ne bih li čuo zvuk Putnikovog povratka, ali tog zvuka nije bilo. Lebdeo sam celo veče pomoću automatskog pilota i konačno otišao na spavanje i dalje umotan u sumornog i praznog Dekstera.

Iznenadilo me je saznanje da spavanje nije automatski proces za ljudska bića, čak ni za poluljudsko biće kakvo sam postajao. Stari ja, Dekster od Mraka, spavao je odlično i mirno, samo bi legao, zatvorio oči i pomislio: „Jedan, dva, tri, kreći. Brzo, spavaj.“

Novi model Dekstera nije bio takve sreće.

Okretao sam se i prevrtao, naređivao svom jadnom ja da odmah zaspi, da ne okleva, ali bez uspeha. Nisam

mogao da zaspim, mogao sam samo da ležim širom otvorenih očiju i da se pitam zbog čega.

Noć je odmicala u užasnom i jezivom samoispitivanju. Da li sam se zavaravao celog svog života? Šta ako nisam bio žustri i oštri Dekster i nisam imao mudrog pomoćnika Putnika? Šta ako sam u stvari bio samo Mračni Vozač, kome su dozvolili da živi u maloj sobi velike kuće jer mu je posao bio da vozi svog gospodara na različita mesta? Ako moje usluge nisu više bile potrebne, kakav bi mogao biti moj položaj pošto se gazda odselio? Ko sam bio ja, ako više nisam bio ja?

Takva pomisao nije bila srećna niti me je usrećila, a nije mi ni pomogla da zaspim. Pošto sam se iscrpljujuće okretao i prevrtao, a nisam bio iscrpljen, usredsredio sam se na valjanje i bacakanje, koje je imalo skoro isti ishod. Konačno, oko pola četiri ujutru, izgleda da sam napravio pravu kombinaciju besmislenih pokreta i konačno utonuo u površan i nemiran san.

Probudili su me zvuk i miris pečene slanine. Pogledao sam na sat, bilo je pola devet. Nikad se nisam tako kasno probudio. Ipak, bila je subota ujutru. Rita me je pustila da odremam ojađeno onesvešćen. Odlučila je da moj povratak u zemlju budnih nagradi obilnim doručkom. Uraaa!

Naravno, doručak je izvukao deo ogorčenosti iz mene. Pošto je izuzetno teško očuvati pravi osećaj savršene utučenosti i potpune lične nedostojnosti kad ste puni hrane, usred odličnog omleta, nisam se više ni trudio.

Kodi i Astor su, naravno, bili budni satima – subotom ujutru mogli su da gledaju televiziju koliko su hteli, pa bi to

obično iskoristili da gledaju niz crtanih filmova koji verovatno ne bi ni postojali da nije otkriven LSD. Nisu čak ni primetili kad sam se provukao pored njih na putu do kuhinje. Netremice su posmatrali prizor u kome su kućni aparati govorili dok sam završavao doručak, popio još jednu šolju kafe i odlučio da životu dam još jedan dan da se sredi.

„Je l' sad bolje?“, pitala je Rita kad sam spustio šolju.

„Omlet je bio odličan“, rekao sam. „Hvala.“

Osmehnula se i ustala sa stolice da bi me poljubila u obraz, sklonila sudove, stavila ih u sudoperu i počela da pere. „Sećaš se, rekao si da ćeš negde odvesti Kodija i Astor ovog jutra?“, rekla je nadjačavajući zvuk vode.

„Rekao sam?“

„Dekstere, znaš da pre podne idem na probu venčаницe. To sam ti rekla pre nekoliko nedelja, ti si rekao dobro, pričuvaćeš decu dok odem kod Suzan na probu. Posle toga moram da odem i do cvećara da se dogovorim oko nekih aranžmana, čak mi je i Vins ponudio pomoć – rekao mi je da ima prijatelja.“

„U to sumnjam“, rekao sam i pomislio na Manija Borka.

„Ma kakav Vins.“

„Zahvalila sam mu i odbila. Nadam se da je to u redu?“

„Dobro“, rekao sam, „pošto možemo da prodamo samo jednu kuću da bismo pokrili troškove.“

„Nisam htela da uvredim Vinsa, sigurna sam da mu je prijatelj sjajan, ali rekla sam mu da oduvek kupujem cveće

kod Hansa i da ću mu slomiti srce ako odem kod nekog drugog po cveće za venčanje.“

„U redu“, rekao sam. „Preuzimam decu.“

Nadao sam se da će mi se pružiti prilika da se ozbiljno posvetim ličnom jadu i pronađem rešenje problema, koji se pojavio nestankom Mračnog Putnika. Pošto mi je prilika propala, odlučio sam da se malo opustim, nadoknadim dragoceni počinak, koji mi je prethodne noći uskraćen. Na to sam imao neosporno pravo.

Konačno, bila je subota. Mnoge religije vredne poštovanja i radnički sindikati preporučuju subote za zabavu i lično usavršavanje. Slobodno vreme treba provesti daleko od grozničave vreve i užurbanosti u sazluženom odmoru i rasonodi. Ipak, Dekster je tih dana bio manje-više porodičan čovek, pa, kako sam saznao, sve je bilo drugačije. Rita je kao tornado sa plavim šiškama jurila unaokolo pripremajući venčanje, što me je očigledno primoralo da pokupim Kodija i Astor i odvedem ih daleko od pometnje u društvenoprihvaćeno sklonište, u kome su se zbližavali roditelji i deca.

Nakon pažljivog razmatranja, izabrao sam Muzej nauke i planetarijum u Majamiju. Konačno, biće ispunjen drugim porodičnim grupama koje će čuvati moju masku – i deci pomoći da izgrade svoju. Pošto su odlučili da se otisnu Mračnom stazom, treba odmah da počnu da bi razumeli zamisao: što je neko nenormalniji, to je važnije da izgleda što normalnije.

Odlazak u muzej sa Dobrim taticom Deksterom bio je izuzetno normalan za sve troje. Pored toga, muzej je imao i

zvaničnu potvrdu *dobro za decu* – što je bila velika prednost – bez obzira na to koliko su se zbog takve zamisli mrštili.

Ušli smo u automobil i krenuli na sever putem U.S. 1 i obećali užurbanoj Riti da ćemo se vratiti na večeru. Vozili smo se kroz Kokonat grouv i pre nadvožnjaka Rikenbaker skrenuli na parkiralište pomenutog muzeja. Ipak, nismo se radovali odlasku u muzej. Na parkiralištu, Kodi je izašao iz automobila i stao. Astor ga je nakratko pogledala i okrenula se ka meni. „Zbog čega moramo da idemo unutra?“, pitala je.

„Zbog toga što je poučno“, odgovorio sam.

„Bljak“, rekla je, a Kodi je klimnuo.

„Važno je da provodimo što više vremena zajedno“, rekao sam.

„U muzeju?“, Astor je bila uporna. „Baš *patetično*.“

„Sjajan izraz“, rekao sam. „Gde si ga pokupila?“

„Ne idemo unutra“, rekla je. „Hoćemo nešto da *radimo*.“

„Da li ste nekad bili u muzeju?“

„Ne“, odgovorila je otegnuto kao prava desetogodišnjakinja.

„Vidiš, možda ćeš da se iznenadiš“, rekao sam. „Možda ćeš nešto i da naučiš.“

„Ne želimo to da naučimo“, rekla je. „Naročito ne u *muzeju*.“

„A šta bi ti htela da naučiš?“, pitao sam i iznenadio se jer sam zvučao ubedljivo kao strpljiv odrastao čovek.

Astor je napravila grimasu. „Znaš“, rekla je, „obećao si da ćeš nam pokazati neke stvari.“

„Kako znaš da neću?“, pitao sam.

Pogledala me je nepoverljivo i okrenula se Kodiju. Šta god da su saopštili jedno drugom, reči im nisu bile potrebne. Kad se ubrzo okrenula prema meni, bila je strogo poslovna i potpuno samouverena. „Nema šanse“, rekla je.

„Šta znaš o stvarima koje nameravam da vam pokažem?“

„Dekstere“, rekla je, „zbog čega bismo te inače zamolili da nam pokažeš?“

„Zbog toga što ništa ne znate o njima, a ja znam.“

„Aha.“

„Vaše obrazovanje počinje u onoj zgradi“, rekao sam potpuno ozbiljno. „Pratite me i učite.“ Nakratko sam ih pogledao i video kako njihova nesigurnost raste, onda sam se okrenuo i krenuo prema muzeju. Možda sam bio mrzovoljan jer nisam dobro spavao i nisam bio siguran da li će poći za mnom, ali morao sam odmah da utvrdim osnovna pravila. Moraju da rade ono što im kažem, kao što sam i ja davno shvatio da moram da slušam Harija i da radim kako mi kaže.

POGLAVLJE 15

Nikom nije lako kad ima četrnaest godina, čak ni veštačkom ljudskom biću. U tom uzrastu biologija preuzima vođstvo – čak i kad je pomenuto četrnaestogodišnje dete više zainteresovano za kliničku biologiju nego za onu koja je omiljenija među školskim drugovima u Osnovnoj školi „Pons de Leon“ – i upravlja čeličnom rukom.

Jedna od bezuslovnih zapovesti puberteta koja važi čak i za mlada čudovišta je da niko preko dvadeset godina ne zna ništa. Pošto je Hari imao mnogo više od dvadeset godina, upao sam u kratko pobunjeničko razdoblje protiv nerazumnih ograničenja postavljenih na moje sasvim prirodne i zdrave želje da iseckam svoje školske drugove na komadiće.

Hari je smislio izuzetno logičan plan da me dovede u red, što je bio njegov izraz za sređivanje stvari – ili ljudi. Ali ništa nije logično u vezi sa goluždravim Mračnim Putnikom, koji prvi put zaleprša krilima i udara o rešetke kaveza, žudeći da se otisne u slobodno prostranstvo i obruši se na svoj plen kao oštra čelična munja.

Hari me je naučio svemu što je trebalo da znam da bih sigurno i tiho postao ja, da bi me preobratio od divljeg čudovišta u cvatu u Mračnog osvetnika: kako da se ponašam kao ljudsko biće, kako da budem siguran i pažljiv

i kako posle sve da počistim. Niko nije mogao sve ovo da zna bolje od njega, od starog pandura. Iako mi je čak i tad sve bilo jasno – izgledalo mi je dosadno i beskorisno.

Hari, ipak, nije mogao sve da zna. Nije mogao ništa da zna, na primer, o Stivu Gonzalesu, izuzetno privlačnom zreлом primerku ljudske jedinke, koja mi je privukla pažnju.

Stiv je bio krupniji od mene, stariji godinu ili dve i imao je nešto na nausnici za šta je tvrdio da su brkovi. Dok smo bili zajedno na času fizičkog, osetio je da ga je sam Bog zadužio da mi zagorča život kad god može. Ako je zaista to osetio, onda je Bog bio izuzetno zadovoljan što se toliko potrudio.

Sve se dešavalo mnogo pre nego što je nastalo Ledeni Dekster i dok su se izvesna uzavrela i opasna osećanja razvijala u njemu. Stivu je bilo drago zbog toga i njegovu maštovitost u smišljanju različitih načina proganjanja uzavrelog mladog Dekstera podiglo na viši nivo. Obojica smo znali da se sve može okončati samo na jedan način, ali na Stivovu žalost, ne onako kako je on zamislio.

I tako je jednog poslepodneva nesrećni i marljivi domar u kabinetu za biologiju „Pons de Leona“ nabasao na Dekstera i Stiva dok su rešavali međusobni nesporazum. Rešavanje nije bilo uobičajeno za osnovce, znate, psovanje i otvoreno pesničenje, iako verujem da je Stiv to isprva mislio, ali nije se nadao da će se suočiti sa mladim Mračnim Putnikom pa je zbog toga domar pronašao Stiva čvrsto zalepljenog za sto i sa sivom lepljivom trakom preko usta i

Dekstera kako stoji nad njim sa skalpelom i pokušava da se seti šta je naučio na času biologije kad su secirali žabu.

Hari je došao po mene u uniformi i u policijskom patrolnom automobilu. Slušao je uvređenog zamenika direktora dok je opisivao prizor kao iz udžbenika i zahtevao da mu Hari kaže šta će preduzeti povodom toga. Hari je samo gledao zamenika direktora sve dok čovekov glas nije polako utihnuo. Gledao ga je još malo kako bi ostavio utisak i pogledao mene ledenoplavim očima.

„Da li si uradio ono što kaže, Dekstere?“, pitao me je.

Pod ovakvim pogledom nisam mogao da izbegnem odgovor niti da slažem. „Da“, rekao sam. Hari je klimnuo.

„Vidite?“, rekao je zamenik direktora. Pomislio je da će Hari još nešto reći, ali on se samo se okrenuo prema njemu i dalje ćuteći.

Hari me je ponovo pogledao. „Zbog čega?“, pitao je.

„Zadirkiavao me je.“ Zvučalo je pomalo jadno, čak i meni, pa sam dodao: „Mnogo i stalno.“

„A ti si ga prilepio za sto“, rekao je identičnim glasom.

„Aha.“

„I uzeo si skalpel?“

„Hteo sam da ga zaustavim“, rekao sam.

„Zašto se nisi nekome obratio?“, pitao me je Hari.

Slegnuo sam ramenima, što je bio značajan deo mog rečnika u to vreme.

„Zašto nisi rekao meni?“, pitao me je.

„Mogu i sâm da se pobrinem za to“, odgovorio sam.

„Izgleda da se nisi najbolje pobrinuo“, rekao je.

Pošto mi nije preostalo skoro ništa drugo, spustio sam glavu i gledao svoja stopala, koja očigledno nisu imala mnogo šta da dodaju raspravi, pa sam podigao glavu. Hari me je i dalje gledao i iznenada i neobjašnjivo nije više morao da trepće. Nije izgledao ljutito, niti sam ga se plašio, zbog čega je sve bilo još neprijatnije.

„Žao mi je“, rekao sam konačno. Nisam bio siguran da li sam iskren – a što se toga tiče, i dalje nisam siguran može li mi uopšte biti žao zbog bilo čega. Ipak, izjava mi se činila sasvim podesna jer se ništa više nije pojavilo u mom tinejdžerskom mozgu, u kome je kao ovsena kaša ključao talog hormona i nesigurnosti. Iako sam siguran da Hari nije verovao da mi je žao, klimnuo je ponovo.

„Hajdemo“, rekao je.

„Samo malo“, rekao je zamenik direktora. „Moramo još nešto da razjasnimo.“

„Mislite, moramo da razjasnimo to što ste dozvolili dobro poznatom siledžiji da mog sina uvuče u ovakav sukob samo zbog toga što vam je nadzor nikakav? Koliko puta ste disciplinski kaznili onog drugog dečaka?“

„Ne radi se o tome...“, pokušao je nešto da kaže zamenik direktora.

„Ili bismo mogli da razjasnimo zbog čega ostavljate skalpele i druge opasne predmete neobezbeđene i lako dostupne učenicima u nezaključanoj i neobezbeđenoj učionici?“

„Zaista, policajče...“

„Reći ću vam nešto“, nastavio je Hari. „Obećavam da ću zaboraviti vaše nedopustive propuste u ovom slučaju ako pristanete da se potrudite i poboljšate ih.“

„Ali, ovaj dečak..“, pokušavao je da kaže zamenik.

„Ja ću se pobrinuti za ovog dečaka“, rekao je Hari. „Vi se pobrinite za sve ostale nedostatke da ne bih morao da se obratim školskom odboru.“

I to je, naravno, bilo sve. Niko nije mogao da protivreči Hariju, bilo da je bio osumnjičeni za ubistvo ili predsednik Rotari kluba ili mlado zabludelo čudovište. Zamenik direktora je još nekoliko puta otvarao i zatvarao usta, ali njegove reči se nisu čule, samo neka vrsta krčanja pomešana sa nakašljavanjem. Hari ga je još jednom pogledao i okrenuo se ka meni. „Hajdemo“, ponovio je.

Ćutao je sve vreme dok smo prilazili automobilu, ali ta tišina nije bila prijateljska. Nije progovorio ni dok smo se udaljavali od škole i skrenuli na sever prema autoputu Diksi – umesto da obiđemo oko škole i uputimo se u suprotnom smeru, prema Granadi i Hardiju sve do naše kućice u Grouvu. Pogledao sam ga kad je skrenuo, ali i dalje nije imao ništa da mi kaže, a izraz njegovog lica nije nagoveštavao početak razgovora. Gledao je pravo na put i vozio – brzo, ali ne toliko brzo da je morao da uključi sirenu.

Hari je skrenuo levo u Sedamnaestu aveniju i nakratko sam besmisleno pomislio da me vozi na stadion Orindž boul. Ipak, prošli smo skretanje za stadion i nastavili preko reke Majami i pravo na Nort river drajv. Znao sam kuda smo se uputili, ali nisam znao zbog čega. Hari i dalje nije

progovarao niti me je pogledao. Osetio sam da se potištenost uvlači u poslepodne, ali nije imala veze sa olujnim oblacima koji su počeli da se skupljaju na horizontu.

Hari je zaustavio patrolni automobil i konačno progovorio. „Hajde“, rekao je. „Izlazi.“ Pogledao sam ga, ali već je izlazio iz automobila, pa sam izašao i ja i krotko ga pratio prema zatvoru.

Harija su tu dobro poznavali, kao i na mnogim drugim mestima na kojima je dobar pandur poznat. Za njim su se čuli povici: „Hari!“, i: „Hej, naredniče!“, dok je prolazio kroz prijemno odeljenje i dalje hodnikom do ćelija. Ja sam samo vukući noge išao za njim, a užasna slutnja se pojačavala. Zbog čega me je Hari doveo u zatvor? Zbog čega me nije izgrdio, rekao mi koliko sam ga razočarao, smislio oštru, ali pravednu kaznu za mene?

Ništa što je rekao ili odbio da kaže nije mi davalo bilo kakav nagoveštaj. Vukao sam se za njim dok nas konačno nije zaustavio stražar. Hari ga je odvukao na stranu i nešto mu tiho rekao. Stražar me je pogledao, klimnuo i poveo nas do kraja zatvorskog bloka. „Evo, ovde“, rekao je stražar. „Uživaj.“ Klimnuo je prilici u ćeliji, brzo me pogledao i otišao ostavljajući Harija i mene da nastavimo naše neprijatno ćutanje.

U početku Hari nije ni pokušavao da ga prekine. Okrenuo se i buljio u ćeliju, bleđi obris unutra se pomerio, ustao i prišao rešetkama. „Vidi, pa to je narednik Hari!“, rekla je prilika radosno. „Kako si, Hari? Baš *lepo* što si svratio.“

„Zdravo, Karle“, rekao je Hari. Konačno se okrenuo ka meni i progovorio: „Dekstere, ovo je Karl.“

„O, ti si baš pristao mladić, Dekstere“, rekao je Karl. „Veoma mi je drago što smo se upoznali.“

Kad se Karl okrenuo prema meni, ugledao sam njegove blistave i prazne oči, a u njima se nazirala ogromna mračna senka. Nešto iznutra mi se zgrčilo i pokušalo da se izmigolji pred većim i okrutnijim stvorom, koji je živio iza rešetaka. Karl nije bio posebno ogroman ili okrutan – čak je bio i naizgled ljubazan, imao je ravnu plavu kosu i pravilne crte lica – ali bilo mi je neprijatno zbog nečega u vezi s njim.

„Juče su doveli Karla“, rekao je Hari. „Ubio je jedanaestoro ljudi.“

„O, pa“, počeo je Karl skromno, „otprilike.“

Napolju je zagrmelo i počela je kiša. Pogledao sam Karla vrlo radoznalo jer sam znao šta je uznemirilo mog Mračnog Putnika. Tek smo počeli obilazak, susreli smo se sa nekim ko je već bio tamo i vratio se, jedanaest puta, otprilike. Prvi put sam shvatio kako su se moji drugovi iz razreda u „Ponsu“ osećali kad bi uživo videli kvoterbeka iz nekog fudbalskog tima.

„Karl uživa da ubija ljude“, rekao je Hari onako usput. „Zar ne, Karl?“

„To mi ispunjava dane“, rekao je Karl srećno.

„Sve dok te nismo uhvatili“, rekao je Hari jednostavno.

„Pa, da, naravno, tako je to. Ipak...“, slegnuo je ramenima i usiljeno se osmehnuo Hariju, „bilo je zabavno dok je trajalo.“

„Postao si nepažljiv“, rekao je Hari.

„Da“, uzvratilo je Karl. „Kako sam mogao da znam da će policija biti tako temeljna?“

„Kako to radite?“, izletelo mi je.

„Nije teško“, rekao je Karl.

„Ne, mislim – ovaj, *kako?*“

Karl me je prodorno pogledao i skoro sam čuo predenje iz senke pored njegovih očiju. Na trenutak pogledi su nam se sreli i ceo svet je bio ispunjen crnim zvucima dva grabljivca koji su se sreli iznad malog i bespomoćnog plena. „Vidi, vidi“, konačno je progovorio Karl. „Može li ovo biti?“, obratio se Hariju baš kad sam počeo da se vrpoljim. „Dakle, trebalo bi da budem loš uzor, zar ne, naredniče? Da preplašim dečaka i da ga postavim na prav i uzan put pobožnosti?“

Hari ga je netremice gledao, nije pokazivao nikakva osećanja niti je progovarao.

„Ipak, moram ti reći da sa ovog puta nema povratka, dragi jadni Hari. Kad jednom kreneš njime, doživotno ga pratiš i ne postoji ništa što bismo ti ili ja ili ovo drago dete mogli da uradimo.“

„Ima nešto“, rekao je Hari.

„Stvarno“, začudio se Karl i izgledalo je da se i mračni oblak lagano diže oko njega, sjedinjuje se sa njegovim osmehom i širi krila prema Hariju i meni. „I šta bi to moglo da bude, reci mi, molim te?“

„Pazi da te ne uhvate“, rekao je Hari.

Na trenutak crni oblak se skamenio, povukao se i nestao. „O, bože moj“, rekao je Karl. „Kad bih bar znao da se smejem.“ Odmahnuo je glavom. „Vi to ozbiljno, zar ne? O, bože moj. Kakav si ti divan otac, naredniče Hari.“ Osmehnuo nam se skoro iskreno.

Hari se sa ledenim izrazom lica okrenuo ka meni.

„Njega su uhvatili“, rekao mi je Hari, „završiće na električnoj stolici jer nije znao šta radi, niti je znao šta policija radi, a sve mu se to dogodilo jer“, rekao je Hari ne podigavši glas i ne trepnuvši, „jer ga niko nije naučio.“

Video sam da nas Karl gleda kroz široke rešetke svojim suviše svetlim, praznim i mrtvim očima. Uhvaćen. Ponovo sam pogledao Harija. „Shvatio sam“, rekao sam.

I zaista sam shvatio.

To je bio kraj moje mladalačke pobune.

—————

A sad, mnogo godina kasnije – divnih godina ispunjenih klanjem i seckanjem i slobodom – zaista sam znao kakvoj se opasnosti izložio Hari kada me je upoznao sa Karlom. Nisam se ni nadao da ću uspeti da ga nadmašim – konačno, Hari je sve radio jer je imao osećanja koja ja nikad neću imati – ali mogao sam da sledim njegov primer i nateram Kodija i Astor da poštuju pravila. I ja ću se kockati, baš kao i Hari.

Oni će me ili slušati ili neće.

POGLAVLJE 16

Slušali su me.

Muzej je bio pun grupica radoznalih građana u potrazi za znanjem – ili očigledno toaletom. Većina ih je imala između dve i deset godina i činilo se da na sedmoro dece dolazi jedan odrastao čovek. Kretali su se kao veliko jato raznobojnih papagaja, ustremљivali se na eksponate i kreštali i, uprkos tome što su se čula bar tri jezika, svi su isto zvučali. Međunarodni jezik dece.

Izgleda da su se Kodi i Astor uplašili tolike mase sveta i nisu se odvajali od mene. Njihovo ponašanje prijatno se razlikovalo od svakodnevnog nedeksterovskog pustolovnog duha, koji je upravljao njima. Pokušao sam to da iskoristim i odmah ih odveo do izložbe pirana.

„Kako vam izgledaju?“, pitao sam ih.

„Vrlo loše“, rekao je Kodi netremice buljeći u bezbrojne riblje zube.

„Ovo su pirane“, rekla je Astor, „one što mogu da pojedu celu kravu.“

„Ako vidiš pirane dok plivaš, šta ćeš da uradiš?“, pitao sam ih.

„Ubiću ih“, odgovorio je Kodi.

„Ali ima ih mnogo“, rekla je Astor. „Trebalo da pobegneš od njih, a ne da im se približavaš.“

„Dakle, kad ugledate ove grozne ribe, ili ćete pokušati da ih ubijete ili ćete pobeći od njih?“, rekao sam. Oboje su klimnuli. „Da su ribe pametne kao ljudi, šta bi uradile?“

„Prerušile bi se“, zakikotala se Astor.

„Tako je“, rekao sam. Čak se i Kodi osmehnuo. „Kakvo biste im prerušavanje preporučili? Periku i bradu?“

„Dekstere“, rekla je Astor. „To su ribe. One nemaju bradu.“

„O“, rekao sam. „Dakle, i dalje bi htele da izgledaju kao ribe?“

„Naravno“, rekla je kao da sam suviše glup da razumem velike reči.

„Kakve ribe?“, pitao sam. „Velike ribe, kao ajkule?“

„Normalne“, rekao je Kodi. Sestra ga je samo pogledala i klimnula.

„One kojih ima najviše u blizini“, rekla je. „One kojih se druge ribe ne plaše.“

„Aha“, rekao sam.

Oboje su gledali ribe i ćutali. Kodi je shvatio prvi. Namrštio se i pogledao me. Ja sam mu se ohrabrujuće osmehnuo. Nešto je šapnuo Astor, koja je izgledala uplašeno. Otvorila je usta da nešto kaže, ali predomislila se.

„O“, rekla je.

„Da“, rekao sam. „O.“

Pogledala je Kodija, koji je podigao glavu. Ponovo nisu progovorili ni reč, ali razgovarali su. Pustio sam ih. Konačno, oboje su me pogledali. „Šta možemo da naučimo od pirana?“, pitao sam.

„Ne treba da izgledaš zastrašujuće“, rekao je Kodi.

„Treba da izgledaš normalno“, rekla je Astor preko volje. „Ali, Dekstere, ribe nisu ljudi.“

„Potpuno si u pravu“, rekao sam. „Ljudi preživljavaju jer prepoznaju opasnost, a ribe se uhvate. Mi ne želimo da nas uhvate.“ Ozbiljno su pogledali mene pa ponovo ribe. „Dakle, šta smo još danas naučili?“, pitao sam ubrzo.

„Ne daj da te uhvate“, rekla je Astor.

Uzdahnuo sam. Pred nama je bio naporan rad, ali bar smo počeli. „Hajdemo“, rekao sam. „Hajde da pogledamo još neke izložbe.“

Muzej nisam dobro poznao jer donedavno nisam imao decu s kojom bih ga posećivao. Zbog toga sam uglavnom improvizovao tražeći ono što bi ih možda navelo da razmišljaju i da uče ono što je potrebno. Sa piranama sam imao sreće, priznajem – jednostavno su se pojavile ispred mene i moj moćni mozak je osmislio pravu lekciju. Pošto srećne okolnosti nije lako pronaći, pola sata smo smrknuto šetali kroz iritantnu gomilu dece i njihovih pokvarenih roditelja pre nego što smo došli do lavova.

Još jednom Kodi i Astor nisu mogli da odole njihovom divljem izgledu i ugledu pa su stali kao ukopani ispred eksponata. Lav je bio napunjen – mislim da se tehnika zove diorama – ali privukao im je pažnju. Mužjak se ponosno nadvijao nad gazelom, širom otvorenih čeljusti, a očnjaci su mu se presijavali. Pored njega su bile dve ženke i mladunče. Uz izložbu su išle i dve strane teksta objašnjenja

i tek sam na sredini druge strane našao sam ono što mi je trebalo.

„Da vidimo“, rekao sam ozareno, „da li nam je drago što nismo lavovi?“

„Da“, odgovorio je Kodi.

„Ovde piše“, rekao sam, „da mužjak kad preuzme porodicu lavova...“

„Kaže se krdo, Dekstere“, rekla je Astor. „Bilo je u *Kralju lavova*.“

„U redu“, rekao sam. „Kad novi tata preuzme krdo, on ubija sve mladunce.“

„To je užasno“, rekla je Astor.

Osmehnuo sam se i pokazao joj oštre zube. „Ne, to je sasvim prirodno“, rekao sam, „da bi zaštitio svoje mladunce i da bi im obezbedio nadmoć. Mnogi grabljivci to rade.“

„Kakve to veze ima s nama?“, pitala je Astor. „Nisi valjda mislio da nas ubiješ kad se oženiš našom mamom, zar ne?“

„Naravno da nisam“, odgovorio sam. „Vi ste sada moji mladunci.“

„Šta onda?“, rekla je.

Otvorio sam usta da bih joj objasnio i osetio da nemam vazduha. Usta su mi bila otvorena, ali nisam mogao da progovorim jer mi se po glavi motala misao koju, pošto se nije neposredno odnosila na njih, nisam ni pokušao da pobliže objasnim. *Mnogi grabljivci to rade*, čuo sam sebe da govorim. *Da bi zaštitio svoje mladunce*, rekao sam.

Šta god da je od mene napravilo grabljivca, obitavalo je kod Mračnog Putnika. A sad je nešto preplašilo Putnika. Da li je moguće da, da je...

Šta da je? Da je novi tata Putnik zapretio *mom* Putniku? U životu sam sreo mnogo ljudi nad kojima je visila senka vrlo slična mojoj, ali ništa im se nije dogodilo osim što su se međusobno prepoznavali i pomalo nečujno zarezali. Ovo je bilo glupo čak i pomisliti – Putnici nemaju tate.

Nemaju?

„Dekstere“, rekla je Astor, „plašiš nas.“

Moram priznati da sam uplašio i sebe. Pomisao da Putnik ima roditelja koji mu se prikrada sa smrtonosnim namerama bilo je užasno glupo – ali ipak, kad malo bolje razmislim, odakle je Putnik? Bio sam sasvim opravdano ubeđen da on nije samo bolesna izmišljotina mog poremećenog uma. Nisam patio od šizofrenije – obojica smo bili sigurni u to. Njegov odlazak nedvosmisleno je potvrđivao da je on nezavisno postojanje.

Što je isto tako značilo da Putnik potiče s nekog drugog mesta, da je postojao pre mene i da ima poreklo, koga možete zvati roditeljem ili nekako drugačije.

„Zemlja zove Dekstera“, rekla je Astor. Shvatio sam da i dalje stojim ispred njih skamenjen u neobičnom i glupom stavu kao blesavi zombi sa širom otvorenim ustima.

„Da“, rekao sam blesavo. „Samo sam se zamislio.“

„Da li te je bolelo?“, pitala je.

Zatvorio sam usta i pogledao je. Video sam lice desetogodišnjakinje kojoj se gadilo to što matorci mogu da budu tako glupi, s čim sam morao da se složim. Uvek sam uzimao Putnika zdravo za gotovo. Nisam se čak ni zapitao odakle je ili kako je nastao. Bilo mi je lepo, bio sam blesavo zadovoljan što s njim delim prostor, jednostavno mi je bilo drago da budem ja, a ne neko drugo praznije smrtno biće. Kad mi se pružila prilika da mi malo samoupoznavanja ulepša dan, potpuno sam se smeo. Zašto nikad ranije o tome nisam razmišljao? Zašto mi se prvi put to desilo u prisustvu zajedljivog deteta? Trebalo je tome da posvetim malo vremena i razmišljanja – ali naravno, sada nije bilo ni vreme ni mesto za tako nešto.

„Izvini“, rekao sam. „Hajdemo u planetarijum.“

„Ali počeo si da nam pričaš zašto su lavovi važni“, rekla je.

U stvari, iskreno nisam više mogao da se setim zašto su lavovi važni. Na sreću, zazvonio mi je mobilni telefon i spasio me. „Samo trenutak“, rekao sam i izvukao telefon iz futrole: Pogledao sam ga i video da me Debora zove. Pošto je porodica svetinja, javio sam se.

„Pronašli su glave“, rekla je.

Nisam odmah shvatio o čemu priča, ali pošto mi je Debora siktala u uho, morao sam nešto da joj odgovorim. „Glave? Sa ona dva tela na Univerzitetu?“, rekao sam.

Debora je ogorčeno prošištala: „Bože, Dekse, pa nema baš mnogo izgubljenih glava u gradu.“

„Pa, recimo u gradskoj skupštini“, rekao sam.

„Dovlači se ovamo, Dekstere, potreban si mi.“

„Ali, Debora, subota je, a ja sam usred...“

„Odmah“, rekla je i spustila slušalicu.

Pogledao sam Kodija i Astor i razmišljao o nezgodnom položaju u kom sam se našao. Ako ih odvedem kući, tek ću za sat stići do Debs i, štaviše, protraćićemo celu subotu koju je trebalo da provedemo zajedno. S druge strane, čak sam i ja znao da bi bilo pomalo nastrano da decu odvedem na mesto ubistva.

Ali bilo bi i poučno. Trebalo bi da se oduševe policijskom temeljitošću kad se pojave leševi, a ovo je bila jedna od najboljih prilika. Uzevši sve u obzir, čak i to da bi moja draga sestra mogla skoro da poludi, odlučio sam da bi najbolje bilo da ih jednostavno potrpam u automobil i odvedem na njihov prvi istražni postupak.

„U redu“, rekao sam im i vratio telefon u futrolu. „Sad moramo da krenemo.“

„Kuda?“, pitao je Kodi.

„Da pomognemo mojoj sestri“, rekao sam. „Hoćete li da zapamtite šta ste danas naučili?“

„Da, ali ovo je samo *muzej*“, rekla je Astor. „Nismo to hteli da naučimo.“

„Jeste“, rekao sam. „I morate da mi verujete i radite šta vam kažem ili vas više neću podučavati.“ Sagnuo sam se da bih ih oboje pogledao u oči. „Nimalo“, rekao sam.

Astor se namrštila. „Deekstere“, rekla je.

„Ozbiljan sam. Mora da bude kako ja kažem.“

Još jednom su ona i Kodi razmenili poglede. Trenutak kasnije, klimnuo je i okrenuo se ka meni. „U redu“, rekla je. „Obećavamo.“

„Čekaćemo“, rekao je Kodi.

„Shvatamo“, rekla je Astor. „Kad počinjemo sa strava stvarima?“

„Kad ja kažem“, rekao sam. „U svakom slučaju, sad moramo da idemo.“

Odmah je poprimila stav bezobrazne desetogodišnjakinje. „Kuda sad moramo da idemo?“

„Moram da idem na posao“, odgovorio sam. „I vodim vas sa sobom.“

„Da vidimo *telo*?“, pitala je puna nade.

Odmahnuo sam glavom. „Samo glavu“, odgovorio sam.

Pogledala je Kodija i odmahnula glavom. „Mami se to neće dopasti.“

„Ako želite, možete da me sačekate u automobilu“, rekao sam.

„Hajdemo“, rekao je Kodi, kome je ovo bio najduži govor tog dana.

Pošli smo.

POGLAVLJE 17

Debora je čekala u skromnoj kući, vrednoj dva miliona dolara, u privatnoj slepoj ulici u Kokonat grouvu. Zatvorili su ulicu od čuvarove kućice pa sve do kuće, koja je bila na pola puta s leve strane, a gomila ogorčenih stanara stajala je unaokolo na svojim uređenim travnjacima i prilaznim stazama besna zbog toga što je rulja društveno nepoželjnih bezvrednika iz policijske stanice okupirala njihov mali raj. Debora je bila na ulici i upućivala videografa kako da snima i iz kojih uglova. Požurio sam da joj se pridružim, a Kodi i Astor su se vukli za mnom.

„Šta je ovo, do đavola?“, pitala je Debora, buljeći čas u decu, čas u mene.

„To su deca“, rekao sam joj. „Obično su proizvod braka, pa možda zbog toga ne znaš šta su.“

„Da li si ti, jebo te, načisto poludeo kad si ih doveo ovamo?“, prasnula je.

„Ne bi trebalo da koristiš tu reč“, rekla je Astor Debori i izbuljila se. „Duguješ mi pedeset centi jer si je izgovorila.“

Debora je zinula, pocrvenela i zatvorila usta. „Moraš da ih skloniš odavde“, konačno je rekla. „Ne bi trebalo ovo da vide.“

„Hoćemo da vidimo“, rekla je Astor.

„Ćutite“, rekao sam im. „Oboje.“

„Gospode bože, Dekstere“, rekla je Debora.

„Rekla si mi da odmah dođem“, uzvratio sam. „I došao sam.“

„Ne mogu da izigravam dadilju“, rekla je Debora.

„I ne moraš“, rekao sam. „Biće sve u redu.“

Debora je buljila u njih dvoje i oni u nju. Niko nije ni trepnuo i na trenutak sam pomislio da će moja draga sestra izgristi donju usnu. Stresla se. „Do đavola“, rekla je. „Nemam vremena za svađu. Vas dvoje čekajte ovde.“ Pokazala je na svoj automobil, koji je bio parkiran na drugoj strani ulice i zgrabila me za ruku. Odvukla me je do kuće, u kojoj je vrvelo od užurbanosti. „Pogle“, rekla je i pokazala na prednji deo kuće.

Preko telefona, Debora mi je rekla da su pronašli glave, ali, u stvari, trebalo je svojski da se potrudite da ih ne primetite. Kratka prilazna staza ispred kuće krivudala je između dva kamena stuba kapije pre nego što se spuštala prema malom dvorištu sa fontanom u sredini. Na svakom stubu nalazila se ukrasna lampa. Na prilaznoj stazi između stubova kredom je bilo ispisano nešto što je ličilo na slova MLK, samo što su bila ispisana čudnim pismom koje sam jedva prepoznao. I da bi bili sigurni da niko neće tračiti vreme pokušavajući da odgonetne značenje poruke, na vrhu svakog stuba...

Pa, moram da priznam da, iako je prizor imao određenu primitivnu jačinu i odisao nesumnjivom dramatičnošću, ipak je bio previše surov čak i za moj ukus. Glave su očigledno bile pažljivo očišćene, ali očnih kapaka nije bilo,

a usne su se pod uticajem toplote razvukle u čudan osmeh – uopšte nije bilo prijatno. Iako me niko na mestu zločina nije pitao za mišljenje, znao sam da sigurno ne bi trebalo da bude bilo kakvih ostataka jer oni uvek ukazuju na neurednost i nedostatak pravog umetničkog duha. Glave postavljene na upadljivom mestu ukazivale su na neprefinjeni pristup problemu. Ipak, o ukusima se ne raspravlja. Uvek sam voljan da priznam da moja tehnika nije jedina. Kao i obično kad je estetika u pitanju, čeka sam male zvonke šapate odobravanja Mračnog Putnika – ali, naravno, njih nije bilo.

Nije bilo ni prigušenog glasa, niti lepeta krila, ni virenja. Moj kompas je nestao i ostavio me u veoma nezgodnom položaju, u kome sam morao sâm sebe da držim za ruku.

Naravno, nisam bio sasvim sam. Pored mene je bila Debora i, dok sam razmišljao o nestanku svog saradnika iz senke, postao sam svestan da mi nešto govori.

„Jutros su bili na sahrani“, rekla je. „Ovo ih je sačekalo kad su se vratili.“

„Ko su oni?“, pitao sam i glavom pokazao na kuću.

Debora me je laktom munula u rebra. Zabolelo me je. „Porodica, budalo. Porodica Ortega. Šta sam ti malopre rekla?“

„Dakle, ovo se desilo u po bela dana?“ Sve je odjednom, ni sam ne znam zbog čega, zvučalo vrlo uznemirujuće.

„Većina komšija je takođe bila na sahrani“, rekla je. „Ipak, i dalje tražimo nekog ko je možda nešto video.“ Slegnula je ramenima. „Možda nam se posreći. Ko zna?“

Ja nisam znao, ali nisam bio siguran da će nam išta što je povezano sa ovim slučajem doneti sreću. „Mislim da je zbog ovog Halpernova krivica dovedena u pitanje“, rekao sam.

„Mislim da uopšte nije“, rekla je. „Taj kreten je kriv.“

„Aha“, rekao sam. „Dakle, misliš da je neko drugi pronašao glave i da je uh...“

„Jebo te, ne znam“, rekla je. „Neko sigurno radi s njim.“

Samo sam odmahnuo glavom. Oboje smo znali da ništa nema smisla. Neko ko je sposoban da izvede dva složena ritualna ubistva, svakako je morao da ih obavi sâm. Takvi postupci su izuzetno lični, svaki mali korak proizilazi iz jedinstvene unutrašnje potrebe, tako da je pomisao da bi dva čoveka mogla da imaju istu viziju bila čista glupost. Vrlo čudno, ali ceremonijalno izlaganje glava slagalo se sa položajem tela – dva dela istog obreda.

„Tu nešto ne valja“, rekao sam.

„Pa, dobro, šta ne valja?“

Pažljivo sam pogledao glave postavljene na vrhovima lampi. Naravno, bile su spaljene u istoj vatri kao i tela i nije bilo vidljivih tragova krvi. Činilo se da su vratovi vrlo pažljivo presečeni. Osim toga, nisam video više ništa – a tu je bila i Debora, koja je buljila u mene puna iščekivanja. Teško je kad ste poznati po tome što možete da proniknete u nepomično srce misterije, posebno kad ta ozloglašena počiva na senovitom vođstvu unutrašnjeg glasa, koji je u tom trenutku bio na nekom sasvim drugom mestu. Osećao

sam se kao lutka trbuhozborca koju su iznenada pozvali da sama izvede celu predstavu.

„Obe glave su ovde“, rekao sam jer sam očigledno nešto morao da kažem. „Zašto nije izabrao kuću druge devojke? One koja je imala momka?“

„Njena porodica živi u Masačusetsu“, rekla je Debora. „Ovde je lakše.“

„Njega si proverila, je l' da?“

„Koga?“

„Mladića mrtve devojke“, rekao sam polako i pažljivo. „Momka sa tetovažom na vratu.“

„Gospode bože, Dekstere, naravno da ga proveravamo. Proveravamo svakog ko se ovim devojkama približio na pola kilometra u celom njihovom jebenom i nesrećnom životu, a ti...“ Duboko je uzdahnula, ali izgleda da je to uopšte nije smirilo. „Slušaj, zaista mi nije potrebna pomoć u osnovnom policijskom postupku. Potrebna mi je pomoć oko čudnog i jezivog sranja, o kome bi ti trebalo da znaš sve.“

Bilo je lepo potvrditi moj identitet kralja čudnog i jezivog sranja, ali brinuo sam koliko će moje kraljevstvo potrajati bez prisustva moje mračne krune. Ipak, pošto je u pitanju bio moj ugled, morao sam da im pružim svoj uvid u ceo slučaj, pa sam pokušao da im iznesem određena zapažanja.

„U redu“, rekao sam. „Sa mog čudnog i jezivog stanovišta, nema smisla da postoje dve ubice koje primenjuju isti obred. Dakle, ili ih je Halpern ubio, a neko

drugi pronašao glave i pomislio, što da ne, okačiću ih – ili je pogrešan tip u zatvoru.“

„Zajebi“, rekla je.

„Koji deo?“

„Sve, do đavola!“, povikala je. „Nijedna od te dve mogućnosti ne valja.“

„Sranje“, rekao sam i iznenadio nas oboje. Pošto sam postao nepodnošljivo mrzovoljan zbog Deборе i sebe i zbog celog ovog spaljenog i obezglavljenog slučaja, uradio sam nešto sasvim logično i razumno. Šutnuo sam kokos.

Mnogo bolje, sad me je još i noga bolela.

„Proveravam Goldmanovu prošlost“, rekla je iznenada i klimnula prema kući. „Do sada smo pronašli da je zubar i da poseduje poslovnu zgradu u Dejviju. Ali ovo – ovo mi smrdi na kokainske kauboje, a to takođe nema smisla. Do đavola, Dekstere“, rekla je. „Daj mi nešto.“

Iznenadeno sam pogledao Deboru. Uspela je sve da ispretumba i ponovo mi ubaci u krilo. Preostalo mi je samo da se nadam da je Goldman kralj droge prerušen u zubara. „Nemam ništa da ti ponudim“, rekao sam, što je bilo tužno, ali vrlo istinito.

„O, sranje“, rekla je i pogledala preko mog ramena po obodu okupljene gomile. Prvi novinarski kombi je stigao i, pre nego što se vozilo zaustavilo, reporter je iskočio i požurivao kamermana i postavljao ga u položaj za snimanje. „Do đavola“, rekla je Debora i požurila da se obračuna s njima.

„Taj tip je strašan, Dekstere“, rekao je glasić iza mene. Brzo sam se okrenuo i ugledao Kodija i Astor, koji su mi se neprimećeno prišunjali. Stajali su jedno pored drugog, a Kodi je ispružio vrat ka maloj grupi koja se okupila s druge strane žute policijske trake oko mesta zločina.

„Koji tip je strašan?“, pitao sam, a Astor je odgovorila: „Onaj tamo u narandžastoj košulji. Ne mogu da pokažem prstom, gleda ovamo.“

Potražio sam narandžastu košulju u gomili. Video sam samo odsjaj boje na drugom kraju slepe ulice kad se neko sagnuo da uđe u automobil. Automobil je bio mali i plav – a ne beli *avalon* – ali primetio sam poznatu mrlju još jedne boje koja je visila sa prednjeg ogledala kad se automobil popeo na glavni put. Iako nisam mogao da budem potpuno siguran, bio sam delimično ubeđen da sam video karticu za parkiranje na Univerzitetu u Majamiju.

Ponovo sam se okrenuo prema Astor. „Pa, otišao je“, rekao sam. „Zašto si rekla da je strašan?“

„Tako je on rekao“, odgovorila je Astor i pokazala na Kodija, a Kodi je klimnuo.

„Bio je“, rekao je Kodi skoro šapatom. „Imao je veliku senku.“

„Žao mi je što te je uplašio“, rekao sam, „ali otišao je.“

Kodi je klimnuo. „Možemo li sad da pogledamo glave?“

Deca su vrlo zanimljiva, zar ne? Kodi se uplašio nečeg potpuno neopipljivog kao što je nečija senka, a opet je bio nestrpljiv kao nikad da pogleda opipljiv primer ubistva, užasa i ljudske smrtnosti. Naravno, nisam ga krivio što je

želeo da proviri, ali mislim da nisam mogao to da mu dozvolim tek tako. S druge strane, nisam znao kako sve da im objasnim. Rekli su mi da turski, na primer, ima nezamislivo prefinjene izraze, za razliku od engleskog, koji nije dorastao ni običnom odgovoru.

Na moju sreću, Debora se baš tad vratila mrmljajući. „Nikad se više neću žaliti na kapetana.“ Prilično neverovatno, ali nije bio pravi trenutak da joj to kažem. „Neka se on bakće sa ovim krvopijama iz medija.“

„Možda ti ne ide rad sa ljudima“, rekao sam.

„Ovi kreteni nisu ljudi“, rekla je. „Žele samo da naprave prokleta dobre snimke svojih jebeno savršenih frizura ispred glava da bi posle mogli da pošalju trake u televizijske stanice. Koja bi životinja ovo htela da vidi?“

Zapravo, znao sam odgovor na to pitanje, pošto sam bio pastir takvog dvočlanog stada, i, da budemo iskreni, i sebe sam mogao tu da ubrojim. Ipak, činilo mi se da bi trebalo da izbegnem odgovor na to pitanje i da se usredsredim na neposredni problem. Razmišljao sam o tome šta bi moglo da navede Kodija da pomisli da je strašan tip strašan i da je imao nešto što je mnogo podsećalo na parking kartu Univerziteta.

„Nešto sam razmišljao“, rekao sam Debori. Kako je okrenula glavu, mogli biste da pomislite da sam joj rekao da stoji na pitonu. „Ali ne uklapa se sa tvojom teorijom o kralju droge prerušenom u zubara“, upozorio sam je.

„Pričaj“, rekla je kroz stisnute zube.

„Neko je bio ovde i isprepadao je decu. Otišao je automobilom koji je imao parking karticu Univerziteta.“

Debora je zurila u mene strogim i mutnim očima. „Sranje“, rekla je tiho. „Tip koga je Halpern spomenuo, kako se ono zove?“

„Vilkins“, rekao sam.

„Ne“, rekla je. „Ne može biti. Samo zbog toga što su deca rekla da ih je neko uplašio? Ne.“

„Imao je motiv“, rekao sam.

„Da dobije stalno mesto, zaboga? Ma daj, Dekstere.“

„Nama ne mora da se čini važnim“, rekao sam, „ali njima jeste.“

„Dakle, da bi dobio stalno mesto“, rekla je odmahujući glavom, „provaljuje u Halpernov stan, krade mu odeću, ubija dve devojke...“

„I vodi nas do Halperna“, rekao sam prisećajući se kako je stajao u hodniku i to nam predložio.

Debora se naglo okrenula i pogledala me. „Sranje“, rekla je. „On je to učinio, zar ne? Rekao nam je da idemo kod Halperna.“

„Iako dobijanje stalnog mesta ne izgleda kao ubedljiv motiv“, rekao sam, „ipak ima više smisla nego da Deni Rolins i Ted Bandi rade na istom malom projektu, zar ne?“

Debora je zagladila kosu na potiljku, iznenađujuće ženstvenim pokretom za nekoga koga bih radije zvao Stena. „Možda“, rekla je konačno. „Ne znam dovoljno o Vilkinsu da bih mogla da budem sigurna.“

„Hoćemo li da odemo da porazgovaramo s njim?“

Odmahnula je glavom. „Prvo hoću da vidim Halperna ponovo“, rekla je.

„Samo da odvedem decu“, rekao sam.

Naravno, nisam mogao da ih nađem tamo gde je trebalo da budu, ali lako sam ih pronašao. Otišli su da bolje pogledaju dve glave. Možda mi se samo učinilo da sam u Kodijevim očima ugledao slabi odsjaj profesionalnog priznanja.

„Hajdemo“, rekao sam im, „moramo da pođemo.“ Okrenuli su se i nevoljno pošli za mnom, ali čuo sam da je Astor tiho promrmljalo: „U svakom slučaju bolje nego u glupom muzeju.“

Sa najudaljenijeg kraja gomile, koja se okupila da bi videla prizor, posmatrao je i on, trudeći se da ostane samo običan gledalac u izbuljenoj publici, da se ne razlikuje od njih i da ne bude uočljiv. Za Posmatrača je ionako bilo izuzetno opasno što je bio tu – lako bi mogli da ga prepoznaju, ali hteo je da iskoristi priliku. Naravno, bio je zadovoljan kad je video kakvo je dejstvo izazvao njegov rad. Morao je sebi da dozvoli malo taštine.

Pored toga, iz čiste radoznalosti hteo je da vidi kako će iskoristiti jednostavan trag koji im je ostavio. Onaj drugi je bio pametan – ali i dalje nije obraćao pažnju na trag, prošao je pored njega i dopustio svojim kolegama da ga snime i ispitaju. Možda je mogao da bude malo otvoreniji – imao je

vremena da sve uradi kako treba. Nije žurio, a bilo mu je važno i da onaj drugi bude spreman, da ga uhvati kad bude bilo vreme – to je nadjačalo sve ostalo.

Posmatrač se malo primakao da bi bolje pogledao onog drugog, možda da bi video kako će odreagovati. Zanimljivo, poveo je decu sa sobom. Nisu su se posebno uznemirili kad su videli dve glave. Možda su navikli na takve prizore, a možda...

Ne. To nije bilo moguće.

Kretao se što je pažljivije mogao, približavao se pokušavajući da prati prirodne pokrete ljudi u gomili sve dok nije došao do žute trake i dva deteta koja su stajala pored nje.

Dečak je podigao glavu i kad su im se pogledi sreli, bio je siguran da nije pogrešio.

Na trenutak, pogledi su im se ukrstili, a vreme se izgubilo u vihoru senovitih krila. Dečak je samo stajao i buljio u njega i prepoznao ga – nije znao ko je već šta je, a njegova mala mračna krila pomamno su lepršala od straha. Posmatrač nije mogao da se obuzda – približio se da bi ga dečak bolje video, da bio uočio venac mračne sile koji je nosio. Dečak nije pokazao da se plaši – jednostavno ga je pogledao i otkrio svoju silu, okrenuo se, uhvatio sestru za ruku i otišao.

Vreme je da krene. Deca će sigurno pokazati na njega, a on nije želeo da otkrije svoje lice, ne još. Požurio je prema automobilu i odvezao se, ali uopšte nije bio zabrinut.

Nimalo. Štaviše, bio je zadovoljniji nego što je trebalo da bude.

Naravno, zbog dece. Ne samo da će ga deca spomenuti onom drugom i pomeriti ga za još nekoliko koraka bliže neophodnom strahu, već i zbog toga što je zaista voleo decu. Sjajno je raditi s njima, pokazuju izuzetno snažna osećanja i podižu energiju događaja na viši nivo.

Deca – predivno.

Ovo počinje da biva sve zabavnije.

Izvesno vreme ONOM je bilo dovoljno da se vozi na majmunskim stvarima i da im pomaže da ubijaju. Ipak, posle jednostavnog ponavljanja, i to je postalo dosadno i povremeno je ONO ponovo osetilo da tu mora biti još nečeg. Postojao je nadražujući trzaj nečeg neodređenog u trenutku ubijanja, utisak da se nešto pokrenulo i ponovo stalo, a ONO je htelo da zna šta je to.

Ali bez obzira na učestalost i bez obzira na brojnost majmunskih stvari, ONO nije moglo da se približi tom osećanju, nije bilo dovoljno uporno da ga spozna, što je pojačavalo želju ONOG da sazna još više.

Prošlo je mnogo vremena i ONO je ponovo bilo neraspoloženo. Majmunske stvari bile su suviše jednostavne i šta god ONO radilo s njima, to nije bilo dovoljno. ONO je počelo da mrzi njihovo dosadno, besmisleno postojanje koje se stalno ponavljalo. Napalo ih je jednom ili dva puta, htelo je da ih kazni

zbog njihove glupe i nemaštovite patnje i nateralo je svoje domaćine da pobiju cele porodice i plemena stvari. I kad svi pomru, taj predivni tračak nečeg drugog lebdeće van domašaja i ponovo će utonuti u dremež.

ONO je bilo pomahnitalo uznemireno. Napredak je sigurno moguć ako otkrije šta je to nešto što mu stalno izmiče i oživi ga.

I konačno, majmunske stvari su počele da se menjaju. Isprva vrlo sporo, toliko sporo da ONO nije ni primetilo šta se dešava sve dok proces nije bio uveliko u toku. Onda, jednog lepog dana, kad je ONO otišlo kod novog domaćina, on je stao na dve zadnje noge – ONO se pitalo šta se dešava – i rekao: „Ko si ti?“

U tom trenutku snažno uzbuđenje pratilo je još snažnije zadovoljstvo.

ONO više nije bilo samo.

POGLAVLJE 18

Vožnja do zatvora protekla je glatko, što je u slučaju Deborine vožnje značilo da niko nije bio ozbiljno povređen. Žurila je, a pošto je prvenstveno bila majamski policajac koga su majamski policajci naučili da vozi, verovala je da je saobraćaj prirodni tok i probijala se kroz njega kao usijani čelik kroz puter, ubacivala se u nepostojeća rastojanja između vozila i im jasno stavljala do znanja da treba da se pomere ako im je život mio.

Naravno, Kodi i Astor su, sigurno privezani na zadnjem sedištu, bili oduševljeni. Sedeli su potpuno uspravno i izvijali vratove da bi videli šta se dešava napolju. I što je bilo najčudnije, Kodi se na brzinu osmehnuo kad smo zamalo naleteli na čoveka od skoro sto pedeset kilograma na malom motociklu.

„Uključi sirenu“, zahtevala je Astor.

„Ovo nije prokleta igra“, zarežala je Debora.

„Da li treba da bude prokleta igra da bi se uključila sirena?“, pitala je Astor, a Debora je pocrvenela i naglo okrenula volan da bismo se isključili sa puta U.S. 1 i za dlaku uspela da izbegne uljublenu *honda* na četiri široke gume.

„Astor“, rekao sam, „ne smeš da koristiš tu reč.“

„Ona je koristi sve vreme“, rekla je Astor.

„Kad budeš u njenim godinama, i ti ćeš moći da je koristiš, ako ti se sviđa“, rekao sam. „Ali ne kad imaš samo deset godina.“

„To je glupo“, rekla je. „Ako je to ružna reč, onda nema veze koliko imaš godina.“

„U pravu si“, rekao sam. „Ali ja ne mogu da kažem narednici Debori šta da kaže.“

„To je glupo“, ponovila je Astor, a onda promenila temu dodavši: „Je l' ona stvarno narednik? Da li je to bolje nego policajac?“

„To znači da je šef policajcima“, rekao sam.

„Ona može da kaže onima u plavim odelima šta treba da rade?“

„Da“, odgovorio sam.

„I može da nosi pištolj?“

«Da.»

Astor se nagnula napred koliko joj je pojas dozvoljavao i buljila u Deboru skoro puna poštovanja, što se retko kad viđa kod nje. „Nisam znala da devojke mogu da nose pištolje i budu šefovi policajcima“, rekla je.

„Devojke mogu da rade sve pro... poslove koje mogu i dečaci“, obrećnula se Debora. „Obično i bolje nego oni.“

Astor je pogledala Kodija pa mene. „Sve?“, pitala je.

„Skoro sve“, rekao sam. „Profesionalni fudbal možda ne.“

„Da li pucaš u ljude?“, Astor je pitala Deboru.

„Za boga milog, Dekstere“, rekla je Debora.

„Ponekad puca u ljude“, odgovorio sam Astor, „ali ne voli o tome da priča.“

„Zašto?“

„Pucanje u nekoga je vrlo lična stvar“, rekao sam, „i čini mi se da smatra da je to njena stvar.“

„Prestanite da govorite o meni kao da sam komad nameštaja, zaboga“, obrecnula se Debora. „Sedim ovde pored vas.“

„Znam“, rekla je Astor. „Hoćeš li da nam kažeš u koga si pucala?“

Kao odgovor, Debora je oštro skrenula uz škripu guma, ušla na parkiralište i naglo se zaustavila ispred zatvora. „Stigli smo“, rekla je i iskočila iz automobila kao da je bežala od kolonije otrovnih mrava. Žurno je ušla u zgradu i čim sam odvezao pojaseve Kodiju i Astor, krenuli smo za njom mnogo ležernijim korakom.

Debora je i dalje razgovarala sa dežurnim narednikom iza pulta, a ja sam poveo Kodija i Astor do dve rasklimane stolice. „Sačekajte ovde“, rekao sam im. „Vraćam se za nekoliko minuta.“

„Samo čekamo“, rekla je Astor, a glas joj je besno podrhtavao.

„Da“, rekao sam, „treba da razgovaram sa jednim gadnim tipom.“

„Zašto ne možemo i mi da pođemo?“, bila je uporna.

„To je protivzakonito“, odgovorio sam. „Sačekajte me kao što sam vam rekao. Molim vas.“

Nisu bili naročito oduševljeni, ali bar nisu skočili sa stolica i potrčali hodnikom vrišteći. Iskoristio sam njihovu spremnost za saradnju i pridružio se Debori.

„Hajde“, rekla je i uputili smo se prema jednoj od soba za ispitivanje na kraju hodnika. Za nekoliko minuta, stražar je doveo Halperna. Imao je lisice i izgledao gore nego kad smo ga doveli. Nije se brijao, kosa mu je bila potpuno raščupana, a pogled bih mogao da opišem kao uklet, koliko god to otrcano zvučalo. Stražar ga je gurnuo na stolicu, seo je na ivicu, stavio šake na sto i buljio u njih.

Stražar je izašao kad mu je Debora klimnula i stao u hodnik ispred vrata. Sačekala je da se vrata zatvore i usredsredila svu pažnju na Halperna. „Pa, Džeri“, rekla je, „pretpostavljam da si se dobro naspavao.“

Trgnuo se kao da ga je neko konopcem povukao nagore i izbuljio se u nju. „Šta – šta hoćete da kažete?“, pitao je.

Debs ga je začuđeno pogledala. „Neću ništa da kažem, Džeri“, rekla je blago. „Samo te ljubazno pitam.“

Pogledao ju je kratko i ponovo spustio glavu. „Hoću da idem kući“, rekao je slabašnim drhtavim glasom.

„Naravno da hoćeš, Džeri“, rekla je Debora. „Ali ne mogu odmah da te pustim.“

Samo je odmahnuo glavom i promućao nešto nečujno.

„Šta si rekao, Džeri?“, pitala ga je istim strpljivim glasom.

„Rekao sam da mislim da nisam ništa uradio“, odgovorio je ne podižući glavu.

„Misliš da nisi?“, pitala ga je. „Zar ne bi trebalo da budemo sigurni pre nego što te pustimo?“

Polako je podigao glavu i pogledao je. „Sinoć...“, rekao je. „Nešto je ovde...“ Odmahnuo je glavom. „Ne znam, ne znam“, rekao je.

„I pre si bio na ovakvom mestu, zar ne, Džeri? Kad si bio mlad“, rekla je Debora i klimnula. „A ovo mesto ti budi uspomene?“

Trgnuo se kao da ga je pljunula u lice. „Nisam... to nisu uspomene“, rekao je. „Sanjao sam, sigurno sam sanjao.“

Debora je klimnula puna razumevanja. „Šta si sanjao, Džeri?“

Odmahnuo je glavom i buljio u nju širom otvorenih usta.

„Možda će ti biti lakše ako nam ispričaš“, rekla je. „Ako si samo sanjao, ne može ti naškoditi?“ I dalje je odmahivao glavom. „Šta si sanjao, Džeri?“, ponovila je, malo upornije, ali i dalje veoma blago.

„Video sam veliki kip“, odgovorio je i prestao da odmahuje glavom kao da se iznenadio onim što je izgovorio.

„U redu“, rekla je Debora.

„Bio je – bio je prilično veliki“, rekao je. „I tamo je... vatra je gorela u njegovom stomaku.“

„Imao je stomak?“, pitala je Debora. „Kako je izgledao kip?“

„Bio je veliki“, rekao je. „Telo je bilo od bronzne, a dve ispružene ruke spuštale su se na...“ Bivao je sve tiši i onda nešto promućao.

„Šta si rekao, Džeri?“

„Rekao je da je imao glavu bika“, odgovorio sam i osetio kako mi se kosa digla na glavi i stoji.

„Ruke su se spuštale“, rekao je. „Osetio sam... pravo blaženstvo. Ne znam zbog čega. Pevao sam. Zagrlio sam dve devojke i isekao ih nožem. Došle su do usta kipa, a ruke su ih bacile, u vatru.“

„Džeri“, rekla je Debora još nežnije, „tvoja odeća je imala tragove krvi i bila je nagorela.“ Ništa joj nije odgovorio, pa je nastavila.

„Znamo da se ne sećaš šta radiš kad si pod pritiskom.“ I dalje je ćutao. „Možda je moguće, Džeri, da si imao pomračenje svesti, ubio devojke i vratio se kući, a da uopšte nisi znao šta radiš?“

Ponovo je počeo da odmahuje glavom, polako i mehanički.

„Imaš li neki bolji predlog?“, pitala je.

„Gde bih mogao da nađem takav kip?“, pitao je. „To je – kako sam mogao, recimo, da nađem kip i zapalim vatru u njemu i odvedem devojke i – kako je to moguće? Kako sam sve to mogao da uradim, a da toga nisam bio svestan?“

Debora me je pogledala, a ja sam samo slegnuo ramenima. Dobro pitanje. Konačno, dok mesečarite, kretanje i postupci su sigurno ograničeni, a ono što je rekao prevazilazilo je sve granice mogućnosti.

„Odakle ti takav san, Džeri?“, pitala je.

„Svi sanjaju“, odgovorio je.

„A kako je krv dospela na tvoju odeću?“

„Vilkins je to uradio“, rekao je. „Sigurno je on jer drugog objašnjenja nema.“

Čulo se kucanje i ušao je narednik. Sagnuo se i prošaputao nešto Debori na uho, a ja sam se približio da bih čuo šta joj govori. „Advokat ovog tipa pravi probleme“, rekao je. „Kaže da su se glave pojavile dok je njegov klijent bio u zatvoru, pa je zbog toga nevin.“ Narednik je slegnuo ramenima. „Ne mogu da ga oteram odavde“, rekao je.

„U redu“, rekla je Debora. „Hvala, Dejve.“ Ponovo je slegnuo ramenima, ispravio se i izašao iz sobe.

Debora me je pogledala. „Pa“, rekao sam, „bar više ne izgleda tako jednostavno.“

Ponovo se okrenula Halpernu. „U redu, Džeri“, rekla je. „Kasnije ćemo još razgovarati.“ Ustala je i izašla iz sobe, a ja za njom.

„Šta smo zaključili iz svega ovog?“, pitao sam je.

Odmahnula je glavom. „Zaboga, Dekse, ne znam. Potreban mi je neki pravi trag.“ Zastala je i okrenula se ka meni. „Ili je tip sve uradio u stanju pomračenja svesti, što znači da je sve udesio, a da toga nije bio svestan, što je nemoguće.“

„Verovatno“, rekao sam.

„Ili se neko dobro namučio da sredi mesto ubistva, da mu smesti i sve uklopi sa njegovim stanjem pomračenja svesti.“

„Što je takođe nemoguće“, rekao sam pokušavajući da budem od pomoći.

„Da“, rekla je. „Znam.“

„I molim te, kip sa glavom bika i vatrom u stomaku?“

„Jebi ga“, rekla je. „To je sigurno samo sanjao.“

„Dakle, gde su devojke spaljene?“

„Hoćeš li da mi pokažeš ogromni kip sa glavom bika i ugrađenim roštiljem? Gde li se to krije? Ako ga pronađeš, poverovaću da je pravi“, rekla je.

„Da li moramo sad da oslobodimo Halperna?“, pitao sam.

„Ne, do đavola“, zarežala je. „Mogu da ga zadržim zbog odupiranja hapšenju.“ Okrenula se i krenula prema prijemnom odeljenju.

Kodi i Astor su sedeli sa narednikom kad smo se vratili iz hodnika i, iako nisu bili tamo gde sam im rekao da budu, nisam ih izgrdio jer sam bio zahvalan što ništa nisu spalili. Debora me je nestrpljivo gledala dok sam ih okupljao. Zajedno smo izašli. „I šta sad?“, pitao sam.

„Moramo da odemo kod Vilkinsa, naravno“, rekla je Debora.

„I treba da ga pitamo da li u zadnjem dvorištu drži kip sa glavom bika?“, pitao sam je.

„Ne“, rekla je. „To je sranje.“

„Rekla si ružnu reč“, primetila je Astor. „Duguješ mi pedeset centi.“

„Kasno je“, rekao sam. „Moram decu da odvedem kući pre nego što mi njihova majka odrubi glavu.“

Debora je pogledala Kodija i Astor pa mene. „U redu“, rekla je.

POGLAVLJE 19

Uspeo sam da decu vratim kući pre nego što je Rita potpuno odlepila i jedva izbegao najgore, ali to mi ništa nije pomoglo kad je saznala da su videli odsečene glave. Oni očigledno uopšte nisu bili uznemireni, već uzbuđeni svim što im se desilo tog dana, a Astorina novonastala odlučnost da bude moja sestra u malom izgleda da je pokolebala Ritu u nameri da se potpuno razbesni. Konačno, rani izbor zanimanja mogao bi da nam uštedi mnogo vremena i muke kasnije.

Bilo je očigledno da je Rita ključala od besa i da nam predstoji gadna pridika. Obično bih se samo osmehivao, klimao glavom i pustio je da se istrese, ali nisam bio raspoložen ni za šta što je podsećalo na uobičajeno. Poslednja dva dana nisam želeo ništa drugo osim mirnog mesta i malo vremena da otkrijem kuda je otišao moj Mračni Putnik. Umesto toga, stalno su me na sve strane razvlačili Debora, Rita, deca i, konačno, čak i moj posao. Uopšte mi se nije dopadalo što je moja maska sve više ličila na ono što je sakrivala. Samo kad bih mogao da se provučem pored Rite i stignem do vrata, konačno bih pronašao malo vremena za sebe.

I tako, pošto sam uspeo da je ubedim da važan slučaj ne može da sačeka do ponedeljka ujutru, izvukao sam se napolje. Dok sam vozio do kancelarije, uživao sam u

relativno smirenom i staloženom saobraćaju u Majamiju subotom uveče.

Prvih petnaest minuta vožnje nisam mogao da se otremem utiska da me neko prati. Glupo je, znam, ali pošto noću nikad nisam bio sam, osetio sam da sam vrlo ranjiv. Bez Putnika bio sam tigar bez njuha i očnjaka, spor i glup, ali sa nakostrešenim krznom na leđima. Sav sam se naježio zbog predstojećeg užasa, koji me je primoravao da se okrenem i onjušim trag iza sebe, jer mi se nešto gladno prikradalo. Golicao me je odjek čudne sanjive muzike, zbog koje su mi se noge nevoljno grčile, kao da su nekud krenule bez mene.

Čudno sam se osećao. Samo da sam mogao da se uživim, siguran sam da bih u trenutku užasnog otkrovenja spustio ruku na čelo i pao ničice mrmljajući bolna pokajanja zbog svakog svog prikradanja i izazivanja istih ovakvih užasnih osećanja kod drugih. Pošto nisam stvoren za patnju – bar ne sopstvenu – mogao sam da razmišljam jedino o svom velikom problemu. Moj Putnik je otišao, a, ako me je neko zaista pratio, bio sam prazan i bespomoćan.

Sve je sigurno plod moje mašte. Ko bi vrebao Odgovornog Dekstera, uvlačio se u njegovo sasvim normalno veštačko postojanje, koje su krasili zadovoljni osmeh, dva deteta i nova hipoteka koja mi sleduje zbog dobavljača hrane?

Za svaki slučaj, pogledao sam u retrovizor.

Naravno, nikog nije bilo. Niko se nije prikradio sa sekirom i komadom grnčarije na kome je bilo napisano

Deksterovo ime. Zaglupljivala me je moja usamljena tronulost.

U zaustavnoj traci na autoputu Palmeto zapalio se automobil. Vozači su se borili sa saobraćajnim zagušenjem tako što su ga obilazili s druge strane ili su pritiskali sirenu i vikali. Isključio sam se sa autoputa iza skladišta u blizini aerodroma. U magacinu nedaleko od Šezdeset devete avenije sigurnosni alarm je neprestano zavijao, a tri muškarca polako su tovarila kutije u kamion. Osmehnuo sam se i mahnuo im – nisu me ni pogledali.

Polako sam se navikavao na to da niko u poslednje vreme ne obraća pažnju na jadnog i praznog Dekstera, osim, naravno, onog koji me je pratio, ili koji me uopšte nije pratio.

Kad već spominjem prazninu, iako sam se glatko izvukao iz prepirke s Ritom, ostao sam sâm i bez večere, na šta nikad nisam dobrovoljno pristajao. Hrana mi je bila potrebna koliko i vazduh.

Zaustavio sam se kod *Polo Tropikala* i uzeo pola pileta za poneti. Miris je odmah ispunio automobil. Poslednjih nekoliko kilometara jedva sam uspevao da se održim i savladam želju da se naglo zaustavim i uronim zube u pile.

Konačno, na parkiralištu više nisam mogao da izdržim. Kad sam ulazio u stanicu, morao sam masnim prstima da potražim isprave i skoro ispustio hranu koju sam nosio. Kad sam se smestio ispred računara, bio sam mnogo srećniji, a pile je bilo samo gomila kostiju i prijatna uspomena.

Kao i uvek, kad mi je stomak pun i savest čista, mnogo mi je lakše da svoj moćni mozak ubacim u veću brzinu i razmislim o problemu. Mračni Putnik je nestao, iz čega se moglo zaključiti da njegovo postojanje ne zavisi od mene, što je dalje značilo da potiče odnekud i da je, vrlo verovatno, tamo i otišao. Dakle, prvo treba da saznam sve što mogu o tome odakle Putnik potiče.

Bilo mi je sasvim dobro poznato da moj Putnik nije bio jedini. Tokom svoje duge i blistave karijere sreo sam nekoliko grabljivaca umotanih u nevidljivi crni oblak, koji je ukazivao na prisustvo stopera sličnog mom, što je dokazivalo da su odnekud potekli u nekom vremenu i da nisu povezani sa mnom i sa mojim vremenom. Velika je šteta što se nikad nisam pitao zbog čega ili odakle dolaze ti unutrašnji glasovi. Sada, pošto sam imao celu noć pred sobom, u miru i tišini forenzičke laboratorije mogao sam da ispravim ovu kobnu omašku.

Ne obraćajući pažnju na sopstvenu bezbednost, neustrašivo sam pohrlio na internet. Kad sam otkucao „mračni putnik“ u pretraživač, naravno, nisam našao ništa što bi mi pomoglo, ali to je, konačno, naziv koji sam sam smislio. Otvorio sam nekoliko stranica, za svaki slučaj, ali nisam pronašao ništa osim nekoliko igrica i blogova koje bi trebalo prijaviti odgovornim službama, ako su se uopšte neke bavile savladavanjem tinejdžerskih strahova.

Pokušao sam sa „unutrašnji pratilac“, „unutrašnji prijatelj“, čak i „duhovni vođa“. Ponovo su se pojavili vrlo zanimljivi rezultati koji bi svakog naterali da se zapita kuda ide ovaj umorni stari svet, ali nijedan koji bi mi rasvetlio

problem. Koliko je meni bilo poznato, nikad nije postojao samo jedan primerak bilo čega, ali izgleda da jednostavno nisam mogao da nađem pravi izraz koji bih otkučao u pretraživač da bih pronašao ono što mi treba.

U redu: „skriveni vođa“, „interni savetnik“, „pritajeni pomoćnik“. Pokušao sam sa svim kombinacijama kojih sam mogao da se setim, menjao prideve, prolazio kroz spisak sinonima i uvek sam se oduševio kako je pseudopsihologija novog doba okupirala internet. Ipak, najzlokobnije što sam pronašao na tom polju bila je poduka o tome kako da nateram svoju moćnu podsvest da iz svega toga izvuče ogromnu korist.

Tu sam, međutim, našao i jednu zanimljivu napomenu o slavnom biblijskom Solomonu koja je tvrdila da je stari mudrac nekoliko puta spomenuo neku vrstu unutrašnjeg vladara. Potražio sam kratke podatke o Solomonu. Ko bi ikada pomislio da su ove biblijske stvari toliko zanimljive i važne? Izgleda da razmišljamo o njemu kao o pametnom čoveku, starom dobrici sa bradom, koji se ponudio da preseče dete na pola samo zabave radi i da nam svi dobri delovi promaknu.

Na primer, Solomon je sagradio hram nečemu što je nazvao Moloh, verovatno nekom bezobraznom starijem bogu i ubio je svog brata jer su u njemu pronašli „grešnost“. Shvatio sam da bi sa biblijske tačke gledišta, unutrašnja grešnost mogla da bude dobar opis Mračnog Putnika. Ako bi ta veza postojala, da li bi imalo smisla da neko ko ima unutrašnjeg vladara može da ubije nekog koga naseljava grešnost?

Zavrtelo mi se u glavi. Da li je trebalo da verujem da je i kralj Solomon imao svog mračnog putnika? Ili je, pošto je navodno bio jedan od dobrih momaka iz Biblije, ubio brata kad je u njemu pronašao Putnika? I nasuprot svemu onome šta su nas učili da verujemo, da li je zaista hteo da preseče dete na pola?

I najvažnije od svega, da li je stvarno značajno ono što se desilo pre nekoliko hiljada godina na drugom kraju sveta? Ako čak i pretpostavimo da je kralj Solomon imao svojevrsnog mračnog putnika, kako bi ta pretpostavka mogla da mi pomogne da se vratim svom dopadljivom ubistvenom ja? Šta bi zaista trebalo da uradim sa svim ovim zadivljujućim istorijskim saznanjima? Nijedno mi nije otkrilo odakle je Mračni Putnik, šta je, ili kako da ga vratim.

Bio sam izgubljen. U redu, očigledno je bilo vreme da odustanem, prihvatim svoju sudbinu, predam se na milost sudu, prihvatim ulogu Dekstera, mirnog porodičnog čoveka i bivšeg Mračnog osvetnika, da prihvatim pomisao da nikad više neću osetiti snažan i hladan dodir mesečine na naelektrisanim završecima nerava dok klizim kroz noć kao otelovljenje hladnog i oštrog čelika.

Pokušao sam da razmišljam o nečemu što bi me podstaklo da se vinem na veće visine mentalnog napora u istrazi, ali došao sam samo do stiha pesme Radjarda Kiplinga: „Ako možeš da sačuvaš glavu kad je svi oko tebe izgube“, ili nešto slično. To mi nije bilo dovoljno. Možda su Arijel Goldman i Džesika Ortega trebalo da zapamte ove Kiplingove stihove. U svakom slučaju, moje istraživanje mi nije pomoglo.

Dobro. Kako bi još neko mogao nazvati Putnika? „Sarkastični komentator“, „sistem upozorenja“, „unutrašnji navijač“. Sve sam proverio. Neki od rezultata koje sam dobio kad sam otkučao „navijač“ bili su zapanjujući, ali ništa nije imalo veze sa mojim traganjem.

Pokušao sam sa „posmatrač“, „unutrašnji posmatrač“, „pritajeni posmatrač“.

Poslednji nasumični pokušaj, ali sasvim opravdan, verovatno zbog toga što je mojim mislima još jednom upravljala hrana, bio je: „gladni posmatrač“.

Ponovo su rezultati bili brbljarije novog doba. Ipak, jedan blog mi je zapao za oko i pritisnuo sam na njega tasterom miša. Pročitao sam uvodni pasus i, iako nisam rekao „pogodak“, svakako je to bila suština onog što sam pomislio.

„Još jedna sa Gladnim Posmatračem“, počinjao je pasus. „Šunjam se mračnim ulicama koje vrve od plena, jašem polako između gozbi koje me čekaju i osećam snažnu plimu krvi koja će se uskoro podići i preplaviti nas veseljem...“

Pa, prozni odlomak je bio prilično doteran i nakićen, ali je spominjanje krvi bilo suviše neprijatno. Ako to izuzmemo, zapis je prilično dobro opisivao moje raspoloženje kad god bih otišao u jednu od svojih pustolovina. Verovatno sam pronašao srodnu dušu.

Nastavio sam da čitam. Sve se slagalo sa iskustvima koja sam imao dok sam jezdio kroz noć u izglednelom iščekivanju, a unutrašnji zvonki glas šapatom me vodio.

Kad se priča primakla trenutku mog napada i ubijanja, pripovedač je pomenuo „one druge“ i napisao tri slova iz pisma koje mi nije bilo poznato.

Ili možda jeste?

Grozničavo sam počeo da preturam po stolu tražeći fasciklu sa izveštajem o dvema obezglavljenim devojkama. Izvukao sam hrpu fotografija, brzo ih pogledao – i pronašao.

Na prilaznoj stazi kuće doktora Goldmana kredom su bila ispisana ista tri slova koja su ličila na iskrivljena MLK.

Pogledao sam monitor: slagala su se, u to nije bilo sumnje.

Ovo nikako nije mogla da bude slučajnost. Otkriće je bilo vrlo važno, verovatno i objašnjenje celokupne zbrke. Da, izuzetno značajno, ali uz malu opasku: značajno za šta? Šta su slova značila?

Konačno, zbog čega me je baš ovaj trag mučio? Došao sam u kancelariju da bih se pozabavio ličnim problemom Putnikovog nestanka – došao sam uveče kasno da me ne bi ometala moja sestra ili obaveze na poslu. A sad mi se činilo da ako želim da rešim svoj problem, moram da se pozabavim Deborinim slučajem. Kako je moguće da ništa više nije pošteno?

Do sada nisam video da je neko dobio nagradu za pisanje žalbe, iako je život ispunjen patnjom i verbalnom veštinom. Mogao sam samo da uzmem ono što mi je ponuđeno i da vidim dokle će me odvesti.

Prvo, iz kog jezika potiče ovo pismo? Bio sam siguran da nije ni kineski ni japanski – ali šta je s drugim azijskim jezicima o kojima ništa nisam znao? Otvorio sam atlas na internetu i počeo da odvajam države: Koreju, Kambodžu, Tajland. Nijedna od njih nije imala nimalo slično pismo. Šta još preostaje? Ćirilica? Ni to nije bilo teško proveriti. Otvorio sam stranicu na kojoj su bila sva ćirilična slova. Dugo sam buljio u nju, neka slova su bila vrlo slična, ali na kraju sam zaključio da se ne poklapaju.

Šta sad? Šta mi još preostaje? Šta bi sad uradio neko ko je zaista mudar – kao što sam ja nekad bio – ili neko ko je svezremenski šampion svih pametnjakovića – kralj Solomon?

Piskavi glasić mi je zacvrkutao u glavi. Slušao sam ga pa odgovorio: Da, baš tako, rekao sam, kralj Solomon. Tip iz Biblije sa skrivenim vođom. Šta? O, da? Veza, kažete? Mislite da je tako?

Pomalo nasumično razmišljanje, ali вреди pokušati, što sam i uradio. Solomon je sigurno govorio starohebrejskim, koga je naravno lako pronaći na internetu, ali sličnost sa slovima koja sam našao bila je neznatna. Dakle, to je to, i nikakve veze nema: *ipso facto*, ili neka slična uverljiva latinska izreka.

Ali čekajte! Setio sam se da originalni jezik Biblije nije bio hebrejski nego neki drugi. Surovo sam napadao svoje male sive ćelije dok se konačno nisu setile. Da, sećam se da se nešto spominjalo u besprekornoj školskoj literaturi *Jahači izgubljenog kovčega*, a jezik koji sam tražio bio je aramejski.

I ponovo, lako sam pronašao gomilu internet stranica koje su žudele da nas nauče kako da pišemo aramejski. Dok sam ih pregledao, i ja sam žudeo da naučim jer sumnje nije bilo – tri slova su se poklapala, i bila, u stvari, aramejski dvojnici mojih slova MLK.

Nastavio sam da čitam. Aramejski, kao i hebrejski, nije imao samoglasnike, pa je trebalo sami da ih dodate. Veoma lukavo, zaista, pošto ste morali da znate koja je to reč pre nego što je pročitate. Zbog toga je MLK moglo da bude i mleko, i mlako, i mluki ili bilo koja druga kombinacija, ali nijedna nije imala smisla. Bar ne meni, što je bilo vrlo važno. Ipak, i dalje sam žvrljao, pokušavajući da shvatim smisao slova. Milok. Molak. Molek...

Opet mi je nešto sinulo i usredsredio sam se na to, izvukao ga ne svetlo dana i ispitao. Ponovo kralj Solomon, i to pre nego što je ubio brata jer je u njemu našao grešnost, sagradio je hram Molohu, ili kako se pravilnije pisalo Moleku, poznatom užasnom bogu Amonita.

Ovog puta potražio sam „obožavanje moloha“ i prošao kroz desetak nebitnih internet stranica pre nego što sam došao do onih koje su pružale skoro iste podatke: obožavanje se odlikovalo gubljenjem kontrole u ekstazi i završavalo se podnošenjem ljudske žrtve. Ljude su očigledno šibali sve dok nisu postali suviše izbezumljeni da bi primetili da je mali Džimi ubijen i pečen, ne mora baš tim redom.

Zapravo, ne razumem kakvo je to gubljenje kontrole u ekstazi, iako sam gledao fudbalske utakmice na stadionu Orindž boul. Priznajem, bio sam radoznao. Kako im je

uspevao trik? Čitao sam još malo i pronašao da je u sve, izgleda, bila uključena muzika, toliko zanosna da je odmah izazivala pomamu. Ipak, nije mi bilo sasvim jasno kako je to bilo moguće – najjasniji tekst koji sam pronašao – prevod sa aramejskog sa obiljem fusnota – govorio je da im je „Moloh slao muziku“. Pretpostavljam da je to značilo da je muzička grupa sveštenika marširala ulicama udarajući u bubnjeve i duvajući u trube...

Zbog čega bubnjevi i trube, Dekstere?

Zbog toga što sam ih čuo u snu. Bubnjevi i trube sve jače su odzvanjali uz raspevani hor i izazivali osećaj da je čista i večna radost s druge strane vrata.

Što je izgledalo kao izuzetno dobra radna definicija gubljenja kontrole u ekstazi, zar ne?

U redu, pokušao sam da rasuđujem razumno. Hajde, argumenta radi, da pretpostavimo da se Moloh vratio, ili da možda nikad nije ni otišao. I tako je tri hiljade godina star užasni bog iz Biblije slao muziku da bi – uradio šta? Da bi mi ukrao Mračnog Putnika? Ubio devojke u Majamiju, savremenoj Gomori? Čak sam se setio i prethodnog samoispitivanja u muzeju i pokušao i to da složim u kompletnu sliku: dakle, Solomon je imao izvornog mračnog putnika, koji je došao u Majami i kao što je mužjak lava otimao krdo, tako je i on pokušavao sa ubije sve putnike koje je zatekao, jer, ovaj... Dobro, zbog čega?

Ili je trebalo da poverujem da je loš momak iz Starog zaveta doputovao kroz vreme da bi me sredio? Zar ne bi imalo više smisla da sebi odmah rezervišem sobu u ludnici?

Pokušavao sam da sagledam okolnosti sa svih strana, ali ništa. Verovatno mi se mozak raspadao, kao i ostatak mog života. Možda sam samo bio umoran. Šta god da je bilo u pitanju, ništa nije imalo smisla. Morao sam da saznam više o Molohu. Sedeo sam za računarom i pitao sam se da li i Moloh ima svoju internet stranicu.

Ubrzo sam saznao. Otkucao sam njegovo ime, prošao kroz spisak samosvesnih i samosažaljivih blogova, onlajn igrice punih fantazije, tajanstvenih paranoičnih fantazija sve dok nisam pronašao onu koja mi se učinila korisnom. Kad sam otvorio link, slika je veoma polako počela da se pojavljuje i dok je to trajalo...

Oglasilo se duboko i moćno dobovanje bubnjeva, a uporan i sve snažniji zvuk truba nadjačavao je njihov pulsirajući ritam i bivao sve snažniji dok nije podlegao zvcima glasova koji su se prolomili u iščekivanju neizmerne radosti – čuo sam muziku iz mog sna.

Na sredini stranice polako se otkrivala oprljena glava bika, dve podignute ruke pored nje i tri ista aramejska slova iznad.

Sedeo sam, buljio i treptao u ritmu treperenja kursora, a i dalje sam osećao kako se muzika prolama u meni i podiže me ka užarenim veličanstvenim visinama nepoznate esktaze, koja mi je obećavala sve zaslepljujuće divote moguće samo u svetu skrivene radosti. Koliko ja mogu da se setim, prvi put otkad su me ova čudna strasna osećanja preplavila, prošla kroz mene i konačno izašla i otišla – prvi put sam osetio nešto nepoznato, drugačije i nepoželjno.

Uplašio sam se.

Ne znam ni zbog čega, niti čega sam se uplašio – bilo mi je još gore. Usamljeni, nepoznati strah kovitlao se u meni, odjekivao u pustoši i oterao sve osim slike glave bika i straha.

Nije to ništa, Dekstere, rekao sam sebi. Životinjska glava i nekoliko nasumičnih nota ne naročito dobre muzike. I potpuno sam se složio sa sobom – ali nisam mogao da nateram ruke da slušaju razum i da mi se sklone sa krila. Nešto u vezi sa preplitanjem naizgled nepovezanih svetova sna i jave onemogućavalo mi je da ih razlikujem. Kao da je sve što bi moglo da se pojavi u mom snu pa na ekranu u kancelariji bilo suviše snažno da mu se oduprem, a nisam ni imao priliku da se protiv toga borim – samo sam posmatrao kako me odvlači duboko dole u oganj.

U meni nije bilo crnog i moćnog glasa koji bi me pretvorio u čelik i bacio kao koplje na to nešto. Bio sam sâm, uplašen, bespomoćan i izgubljen; Dekster u mraku, sa baukom i svim njegovim nepoznatim miljenicima koji su se krili ispod kreveta i spremali se da me izvuku iz ovog sveta u ognjenu zemlju vrištećeg i užasom ispunjenog bola.

Nimalo graciozno bacio sam se preko stola i snažno povukao kabal iz zida. Ubrzano sam disao, izgledao sam kao da mi je neko prikačio žice visokog napona za mišiće i bacio se na stolicu toliko brzo i trapavo da se utikač na kraju kabla odbio i udario me po čelu tačno iznad leve obrve.

Nekoliko minuta nisam ništa radio, samo sam disao i posmatrao kako mi se znoj sliva s lica i pada na sto. Nemam pojma zašto sam skočio sa stolice kao oparen i

povukao kabal iz zida, osim što sam osetio da to moram da uradim ili ću umreti. Nisam mogao da shvatim odakle je ta misao došla, ali došla je, jurnula je iz nove tame u mojoj glavi i drobila me svojim nestrpljenjem.

Sedeo sam u kancelariji, buljio u tamni ekran i pitao se ko sam i šta se malopre dogodilo.

Nikad se nisam uplašio. Strah je bilo osećanje, a Dekster ih nije imao. Uplašiti se internet sajta bilo je više nego glupo i neumesno – nisam mogao da se setim više nijednog odgovarajućeg prideva. I nisam se ponašao nerazumno, osim kad sam imitirao ljudska bića.

Dakle, izvukao sam utikač, ruke su mi se tresle samo zbog toga što sam čuo radosnu melodiju i video neku nacrtanu kravu. Da li je moguće?

Od odgovora ni traga, a ja nisam više bio toliko siguran da želim da ih nađem.

Odvezao sam se kući ubeđen da me neko prati, iako u retrovizoru nikog nisam video ceo dan.

Onaj drugi je zaista bio poseban, imao je otpornost kakvu Posmatrač skoro nije video. Ispostavilo se da je znatno zanimljiviji od mnogih iz prošlosti. Počeo je da oseća nešto što bi se moglo nazvati srodnošću sa onim drugim. Zaista tužno. Samo da je sve bilo drugačije. Ipak, postojala je neka vrsta lepote u neizbežnoj sudbini onog drugog, što je takođe bilo dobro.

Čak i prilično udaljen od automobila onog drugog, mogao je da vidi znake popuštanja nerava: ubrzavao je, usporavao, igrao se sa retrovizorima. Dobro je. Nelagodnost je bila tek početak. Morao je da natera onog drugog da oseti nešto mnogo snažnije od nelagodnosti – što će i uraditi. Prvo, bilo je od presudne važnosti da se uveri da onaj drugi zna šta ga čeka. Do sada, uprkos tragovima, izgleda da nije uspeo da shvati.

U redu onda. Posmatrač će ponavljati isti postupak, sve dok onaj drugi ne shvati kakva ga sila juri. Posle toga, onaj drugi neće imati izbora. Doći će na klanje kao srećno jagnje.

Do tada, čak je i posmatranje imalo smisla. Neka zna da ga posmatra. To mu neće ništa vredeti, čak i da vidi lice onog koji ga posmatra.

Lica se mogu menjati, ali ne i posmatranje.

POGLAVLJE 20

Te noći, naravno, za mene nije bilo spavanja. Ceo sledeći dan, nedelja, prošao je u izmaglici straha i uznemirenosti. Poveo sam Kodija i Astor u obližnji park i seo na klupu pokušavajući da organizujem gomilu nepovezanih podataka i pretpostavki do kojih sam došao. Kockice su odbijale da se slože u sliku koja je imala smisla. Čak i da sam pokušao da ih uklopim u polurazumljivu teoriju, ona mi ne bi rekla ništa što bi mi pomoglo da pronađem svog Putnika.

Najbolje što sam mogao da uradim bila je neka napolastvorena zamisao da su Mračni Putnik i ostali slični njemu postojali bar tri hiljade godina. Ipak, nisam znao zbog čega je baš moj pobegao – posebno jer bi se moj Putnik pri susretu sa ostalima samo nakostrešio. Dok sam sedeo u parku obasjanom suncem u kome su deca cvrkućući pretila jedno drugom, moja zamisao o novom lavljem tatici bila je prilično neubedljiva. Statistički, polovina dece u parku imala je novog taticu, ako pomislimo na broj razvoda, a ona su se ipak razvijala i rasla.

Predao sam se očajanju koje me je obuzelo, pomalo nerazumno osećanju pošto je popodne u Majamiju bilo divno. Putnik je otišao, ja sam bio sâm i jedino rešenje koje mi je palo na pamet bilo je da počnem da uzimam časove

aramejskog. Mogao sam da se nadam da će grumen zamrznute pare iz motora aviona pasti na mene i osloboditi me moje bede. Podigao sam glavu pun nade, ali ni gore, naravno, nisam imao sreće.

Još jedna poluprospavana noć isprekidana ponavljanjem čudne muzike, koja mi je dolazila u san i budila me, primoravala me da sednem na krevet i prepustim joj se. Nisam imao pojma zbog čega mi se činilo da je dobro pratiti muziku, niti sam znao kuda će me to odvesti, ali čini se da sam ipak išao. Očigledno sam se raspadao i brzo klizio nadole u sivilo i prazninu pomahnitalosti.

U ponedeljak ujutru, ošamućeni i izmućeni Dekster ušao je u kuhinju, u kojoj me je odmah i silovito napala uragan Rita mlateći gomilom papira i ce-deova. „Moram da čujem tvoje mišljenje“, rekla je i odmah mi je palo na pamet da baš i ne bi morala, pošto je moje razmišljanje bilo duboko sumorno. Ali pre nego što sam uspeo da izgovorim i najblaže protivljenje, bacila me je na kuhinjsku stolicu i počela da vitla papirima.

„Ovo su cvetni aranžmani koje Hans hoće da postavi“, počela je i pokazala mi niz fotografija koje su uglavnom bile cvetne. „Ovo je za oltar. Možda je malo, o, ne znam više“, rekla je očajno. „Da li će neko možda zbijati šale na račun suviše belog?“

Iako sam dobro poznat po finom smislu za humor, skoro da mi nijedan vic na račun bele boje nije pao na pamet, ali pre nego što sam uspeo da je razuverim, Rita je ponovo počela da okreće stranice.

„U svakom slučaju“, rekla je, „ovo su pojedinačni aranžmani za stolove. Verovatno su slični Manijevim. Možda bismo mogli da zamolimo Vinsa da proverí kod njega?“

„Pa“, rekao sam.

„O, moj bože, pogledaj koliko je sati“, rekla je i pre nego što sam uspeo bilo šta da izustim, bacila mi je gomilu ce-deova u krilo. „Suzila sam izbor na šest bendova“, rekla je. „Možeš li danas da ih preslušáš i kažeš mi šta misliš o njima? Hvala, Dekse“, nastavila je neumoljivo, sagnula se da me poljubi u obraz i kad je krenula ka vratima, prešla je na sledeću temu sa svog popisa. „Kodi?“, pozvala je. „Vreme je da pođemo, dušo. Hajde.“

Prošla su još tri minuta meteža, koji je svoj vrhunac dostigao kad su Kodi i Astor provirili u kuhinju da bi me pozdravili, ulazna vrata se zalupila i sve je utihnulo.

U tišini sam skoro mogao da čujem, kao što sam i noću mogao da čujem, slabašno odzvanjanje muzike. Znao sam da treba da skočim sa stolice i jurnem na vrata sa sabljom čvrsto stegnutom među zubima – jurnem u zaslepljujúću svetlost dana i pronađem to, ma šta to bilo, nasrnem u njegovu jazbinu i iskasapim ga – ali nisam mogao.

Molohova veb stranica uterala mi je strah u kosti i, iako sam znao da je glupo, pogrešno, nesvrshodno, potpuno nedeksterovski u svakom pogledu, nisam mogao da mu se oduprem. Moloh. Samo smešno ime iz davnina. Samo stara legenda, koja je nastala pre nekoliko hiljada godina i nestala u ruševinama Solomonovog hrama. To nije bilo

ništa, izmišljotina iz praistorijskih maštarija, manje nego ništa – samo što sam se ja svega toga plašio.

Izgleda da nisam ništa mogao da preduzmem osim da se ceo dan vučem pognute glave i da se nadam da me neće uhvatiti, ma šta to bilo. Bio sam mrtav umoran, možda sam zbog toga bio još bespomoćniji. Ipak, nije bilo tako. Osećao sam da mi se nešto gadno približava, prati moj miris i skoro sam mogao da osetim kako mi zabada oštre zube u vrat. Mogao sam jedino da se nadam da će njegova zabava potrajati što duže, ali pre ili kasnije, kad osetim njegove kandže, počecu da blejim, udaram nogama po prašini i umreću. Nisam imao snage da se borim, u stvari, nisam imao ništa, osim nevoljne ljudskosti, koja mi je govorila da je vreme da idem na posao.

Pokupio sam gomilu Ritinih ce-deova i odvukao se prema ulaznim vratima. Stajao sam u dovratku, izvukao ključ da bih zaključao vrata, a beli *avalon* se polako sklonio sa ivičnjaka i odvezao se lenjo i drsko. Ovo je razbilo moju iznurenost i očaj i probilo me udarom čistog užasa, koji me je zalepio za ulazna vrata. Ce-deovi su mi ispali iz ruke i polomili se.

Automobil je polako klizio ulicom do znaka za zaustavljanje. Posmatrao sam ga malaksao i obamro. Kad su se stop svetla ugasila i kad je automobil krenuo i prošao raskrsnicu, mali deo Dekstera se probudio i bio je veoma besan.

Možda zbog *avalonovog* smelog i otvorenog omalovažavanja, a možda mi je samo bio potreban nalet adrenalina kao dopuna mojoj jutarnjoj kafi – šta god bilo –

ispunilo me je opravdanom ozlojeđenošću i pre nego što sam mogao da odlučim šta da uradim, uradio sam. Potrčao sam prilaznom stazom ka svom automobilu i uskočio u njega. Gurnuo sam ključ u kontakt-bravu, startovao motor i pojurio za *avalonom*.

Nisam obraćao pažnju na znak za zaustavljanje, ubrzao sam kroz raskrslu i ugledao automobil kako skreće desno nekoliko ulica dalje. Vozio sam preko dozvoljene brzine i video da skreće levo ka putu U.S. 1. Da bih smanjio rastojanje, ubrzao sam, pomamno odlučan da ga stignem pre nego što se izgubi u saobraćajnoj gužvi.

Bio sam udaljen samo jednu ulicu od njega kad je skrenuo na sever prema putu U.S. 1. Pratio sam ga, ne obraćajući pažnju na škripanje kočnica i zaglušujuće sirene drugih vozača. Između mene i *avalona* bilo je deset automobila. Iskoristio sam svu svoju majamsku vozačku veštinu da bih mu se približio, usredsređujući se samo na put, ne obraćajući pažnju na linije koje su odvajale trake. Nisam čak uspeo ni da uživam u predivnoj živopisnosti verbalnih izraza koji su me pratili iz okolnih automobila. Crv se probudio, i iako možda još nije imao sve zube, ipak je bio spreman za borbu, ako se crvi tako bore. Bio sam besan – opet nešto novo za mene. Sva tama je iscurila iz mene, upao sam u svetli, ali sumorni ćošak, u kome su zidovi bivali sve bliži, ali već mi je svega bilo dosta. Bilo je vreme da Dekster uzvрати udarac. I iako nisam znao šta ću da uradim kad stignem drugi automobil, odlučio sam da to uradim.

Bio sam pola ulice daleko od *avalona* kad je njegov vozač primetio da ga pratim. Odmah je ubrzao, naglo se ubacio u skućeni prostor između dva automobila u najudaljenijoj levoj traci – vozač iza njega naglo je prikočio i zaneo se, a dva automobila koja su išla za njim udarila su u njegovu otkrivenu stranu – zaglušujuća buka sirena i kočnica tutnjala mi je u ušima. Našao sam sasvim dovoljno prostora da se uguram desno i obidem sudarene automobile i ponovo se ubacim u otvorenu najudaljeniju levu traku. *Avalon* je bio udaljen jednu ulicu i ubrzavao je, a ja sam nagazio gas i pratio ga.

Održavao sam isto rastojanje i posle nekoliko ulica. *Avalon* se ubacio između vozila koja su bila daleko ispred mesta sudara, a ja sam mu se malo približio sve dok nisam video par ogromnih naočara za sunce u njegovom retrovizoru. Kad nas je razdvajao samo jedan automobil, iznenada je cimnuo volan ulevo, automobil se popeo na ostrvo, koje je odvajalo trake i, zanevši se, ušao u kolonu vozila iz suprotnog smera. Prošao sam pored njega pre nego što sam bilo šta mogao da uradim. Kao da sam čuo podrugljiv smeh, koji je dopirao do mene dok je odlazio prema Homstedu.

Nisam mogao da mu dozvolim da ode. Ne zbog toga što bi mi sustizanje *avalona* moglo dati neke odgovore, a možda bi i moglo, niti sam razmišljao o pravdi ili nekom sličnom apstraktnom pojmu, već zbog toga što me je vodio čisti i ogorčeni bes, koji je dopirao iz nekog neupotrebljavanog unutrašnjeg ugla i ulazio pravo u moj centar za emocije i moje zglavke. Zaista sam želeo da tog

tipa izvučem iz njegovog jadnog automobila i da mu razbijem vilicu. Imao sam potpuno novi osećaj napada besa. Želeo sam da mu nanesem telesni bol i bilo je potpuno opijajuće i dovoljno snažno da ta težnja potisne sve logične porive koji me možda još nisu napustili i naterala me da i ja pređem preko pešačkog ostrva i krenem za njim.

Kad sam se popeo na ostrvo i kad sam silazio s njega na drugu stranu, čulo se užasno škripanje, a ogroman kamion mešalica izbegao me je za dlaku, ali ponovo sam bio u poteri i jurio za *avalonom* kroz nešto slabiji saobraćaj, koji se kretao ka jugu.

Daleko ispred mene kretalo se nekoliko belih tačaka i svaka je mogla da bude moja meta. Nagazio sam na papučicu gasa i pratio ih.

Saobraćajni bogovi bili su mi naklonjeni, pa sam jurio između automobila u pokretu skoro kilometar pre nego što me je uhvatilo crveno svetlo na semaforu. Nekoliko automobila u svakoj traci poslušno se zaustavilo na raskrsnici i nikako nisam mogao da ih obiđem – osim da ponovim prevaru sa škripavim naskakanjem na pešačko ostrvo, što sam i uradio. Sišao sam sa uzanog dela ostrva i ušao u raskrsnicu taman da izazovem ozbiljan sudar sa svetložutim *hamerom*, koji je nepromišljeno koristio put na razuman način. Ludački se zaneo da bi me izbegao i skoro uspeo. Čuo se samo najslabiji tup zvuk kad sam lagano odskočio od njegovog prednjeg branika, prošao kroz raskrsnicu i nastavio praćen još jednom bujicom automobilskih sirena i povika.

Avalon bi mogao da bude udaljen oko četiri stotine metara, ako je i dalje na putu U.S. 1. Zbog toga nisam želeo da čekam da se razdaljina poveća. I dalje sam se ravnomerno kretao u svom pouzdanom i slupanom automobilu i posle samo pola minute video sam dva bela automobila ispred – jedan je bio *ševi suv*, a drugi mali kombi. Mog *avalona* nigde nije bilo.

Nakratko sam usporio – i krajičkom oka ponovo ga ugledao kako polako obilazi oko piljarnice i prilazi parkiralištu malog tržnog centra na desnoj strani. Nagazio sam na gas, skrenuo preko dve trake i došao do njega. Vozač me je ugledao, ubrzao i krenuo ulicom koja se ukrštala sa putem U.S. 1. i jurnuo na istok najbrže što je mogao. Požurio sam preko parkirališta i krenuo za njim.

Vozio je kroz stambeni blok oko kilometar, zašao za ugao i prošao pored parka, u kome su se igrala deca. Prišao sam – u pravom trenutku da vidim ženu koja je nosila bebu i vodila još dvoje dece preko ulice tačno ispred nas.

Avalon je ubrzao, popeo se na trotoar, a žena je polako nastavila da prelazi ulicu i gledala me kao veliku oglasnu tablu koju nije mogla da pročita. Skrenuo sam da bih prošao iza nje, ali jedno dete je iznenada potrčalo nazad tačno ispred mene. Stisnuo sam kočnicu. Automobil se zaneo i na trenutak je izgledalo kao da ću naleteti na celu sporu i glupavu grupu, koja je stajala nasred puta i nezainteresovano me posmatrala. Konačno, točkovi su poslušno stali i uspeo sam da okrenem volan, dodam malo gasa i zanesem se u brzom okretu preko travnjaka kuće preko puta parka. Ponovo sam se vratio na ulicu

razbacujući travu na sve strane i nastavio za *avalonom*, koji je bio daleko ispred mene.

Rastojanje je uglavnom ostalo isto još nekoliko ulica pre nego što mi se sreća osmehnula. Ispred mene, *avalon* je projurio pored još jednog znaka za zaustavljanje, ali je ovog puta policijski automobil krenuo za njim, uključio sirenu i počeo da ga juri. Nisam bio siguran da li treba da budem srećan jer sam imao saradnike ili ljubomorane zbog konkurencije, ali, u svakom slučaju, bilo mi je mnogo lakše da pratim trepćuća svetla i sirenu, pa sam nastavio da vozim za njima.

Dva automobila su nekoliko puta naglo skrenula i pomislio sam da bih mogao da im se malo više približim, kad je iznenada *avalon* nestao, a policijski automobil se zaustavio. Za nekoliko sekundi prišao sam policajcima i izašao iz svog automobila.

Policajac je trčao preko uredno podšišanog travnjaka prošaranog tragovima guma koji su vodili iza kuće i pravo u kanal. *Avalon* je bio u vodi na suprotnoj strani. Dok sam ga posmatrao, muškarac je kroz prozor izašao iz automobila i doplivao do druge obale udaljene nekoliko metara. Policajac na ovoj strani je posle kratkog oklevanja skočio i doplivao do polupotopljenog automobila, a ja sam iza sebe čuo naglo zaustavljanje teških guma. Okrenuo sam se i pogledao.

Iza mog automobila stajao je žuti *hamer*, a iz njega je iskočio čovek sa crvenim licem i plavom kosom i počeo da se dere na mene. „Usrani drkadžijo“, zaurlao je. „Ulubio si mi automobil! Da li si ti normalan?“

Pre nego što sam mogao da mu odgovorim, zazvonio mi je telefon. „Izvinite“, rekao sam. Začudo, plavokosi je mirno stajao dok sam razgovarao.

„Gde si, zaboga?“, pitala je Debora.

„Katler ridž, gledam kanal“, odgovorio sam.

Ćutala je ceo sekund pre nego što je rekla: „Osuši se i dovlači dupe na Univerzitet. Imamo još jedan leš.“

POGLAVLJE 21

Tek posle nekoliko minuta uspeo sam da se oslobodim vozača žutog *hamera*. Možda bih još bio s njim da nije bilo policajca koji je skočio u kanal. Konačno je izašao iz vode i prišao mi dok sam slušao neprestanu bujicu pretnji i psovki, od kojih nijedna nije bila originalna. Pokušao sam da budem ljubazan – čovek je očigledno morao da se oslobodi velikog tereta, a ja sigurno nisam hteo u tome da ga sprečim jer nisam želeo da izazovem psihološke poremećaje do kojih bi došlo njihovim potiskivanjem – ali, konačno, morao sam da završim neodložan policijski posao. Pokušao sam to i da mu objasnim, ali izgleda da je bio jedan od onih koji nisu mogli istovremeno da viču i slušaju razumna objašnjenja.

Zbog toga mi se pojavljivanje nesrećnog i izuzetno mokrog policajca dobro došla da prekinem razgovor, koji samo što nije postao dosadan i jednostran. „Zaista bih voleo da znam šta ste saznali o vozaču automobila“, rekao sam policajcu.

„U to sam siguran“, odgovorio je. „Mogu li da vidim vaše isprave, molim vas?“

„Moram da stignem na mesto zločina“, rekao sam.

„Pa i ovo je mesto zločina“, odgovorio mi je. Pokazao sam mu dokumenta. Pažljivo ih je pogledao, dok je voda iz

kanala kapala na plastificiranu fotografiju. Konačno je klimnuo i rekao: „U redu, Morgane. Slobodni ste.“

Da ste pogledali vozača *hamera*, pomisli biste da je policajac naredio da spale papu. „Ne možete samo tako da pustite ovog kretena!“, zapištao je. „Seronja mi je ulubio automobil!“

Policajac je, bog ga blagoslovio, samo pogledao čoveka, dok je kanalska voda i dalje kapala i rekao: „Mogu li da vidim vašu vozačku i saobraćajnu, gospodine?“ Pomislio sam da mi se ukazala prilika da se izvučem pa sam je iskoristio.

Iako je moj jadni izlupani automobil nesrećno cvileo, krenuo sam putem ka Univerzitetu – pošto nisam imao izbora. Koliko god bio oštećen, odvešće me kuda treba. Osetio sam i posebnu rodbinsku vezu sa automobilom. Nas dvojica – dve mašine izuzetne izrade – toliko su izubijale okolnosti, nad kojima nismo imali nikakvu moć, da je naša prvobitna lepota bila potpuno neuočljiva. Pošto sam pronašao odličnu temu za samosažaljevanje, odlučio sam da joj se prepustim nekoliko minuta. Bes koji sam osećao malopre popustio je i iscedio se na travnjak kao kanalska voda sa policajca. Dok sam posmatrao vozača *avalona* kako pliva do suprotne obale i penje se, imao sam isti utisak koji me je pratio u poslednje vreme. Čim bih se približio, neko bi mi izvukao stazu ispod nogu.

Sad se pojavio i novi leš, a još nismo otkrili šta ćemo sa ostalima. Izgledali smo kao hrtovi na trkama pasa koji jure za lažnim zecom, a on je uvek nekoliko koraka dalje i

izazivački se izmakne svaki put kad jadni pas pomisli da će ga zgrabiti zubima.

Dva patrolna vozila bila su ispred mene kad sam stigao na Univerzitet, a četiri policajca već su izolovala oblast oko Umetničkog muzeja Lou i sklanjali su sve veću gomilu ljudi. Prišao mi je zdepasti i snažni policajac obrijane glave i pokazao mi na zadnji deo zgrade.

Leš je bio u gomili rastinja iza galerije. Debora je razgovarala s nekim ko je ličio na studenta, a Vins Masuka je čučao pored leve noge leša i hemijskom olovkom pažljivo dodirivao nešto na članku.

Iako se telo nije videlo s puta, ipak se nije moglo reći da ga je neko sakrio. Očigledno je bilo sprženo kao i prethodna dva, u ukočenoj zvaničnoj pozi i sa keramičkom glavom bika. Još jednom, dok sam ga gledao, čekao sam, potpuno nesvesno, neki znak iznutra. Ipak, nisam čuo ništa osim nežnog tropskog vetra, koji mi je duvao oko glave. I dalje sam bio sam.

Dok sam stajao okupiran mračnim mislima, prišla mi je Debora vičući koliko je grlo nosi. „Dobro je da si došao“, zarezala je. „Gde si bio?“

„Na času makramea“, odgovorio sam. „Da li je i ovaj slučaj kao i ostali?“

„Izgleda“, odgovorila je. „Šta se dešava, Masuka?“

„Čini mi se da imamo trag“, odgovorio je Vins.

„Bilo je i vreme“, rekla je Debora.

„Našli smo brezletnu na nozi“, rekao je Vins. „Od platine je, nije se istopila.“ Pogledao je Deboru i užasno izveštačeno joj se osmehnuo. „Na njoj je ugravirano Tami.“

Debora se namrštila i pogledala sporedna vrata galerije. Visoki muškarac u prugastoj košulji sa leptir-mašnom stajao je pored policajca i uznemireno gledao Deboru. „Ko je onaj tip?“, pitala je Vinsa.

„Profesor Keler“, odgovorio je. „Predaje istoriju umetnosti i pronašao je leš.“

I dalje namrštena, Debora je ustala i rukom dala znak policajcu da dovede profesora.

„Profesor...?“, počela je Debora.

„Keler. Gas Keler“, odgovorio je profesor. Imao je oko šezdeset godina, bio je privlačan, osim što je preko levog obraza imao ožiljak, koji je ličio na one zadobijene u dvoboju. Nije izgledao kao da će se onesvestiti kad je video leš.

„Kako sam razumela, ovde ste našli leš“, rekla je Debora.

„Tačno“, uzvratio je. „Krenuo sam ovamo da bih pogledao novu postavku – zapravo, mesopotamsku umetnost, veoma zanimljivu – i video sam ga ovde u žbunju.“ Namrštio se. „Mislim, pre oko sat vremena.“

Debora je klimnula kao da je sve to već znala, čak i napomenu o mesopotamskoj umetnosti – što je bio uobičajeni policijski trik koji obično natera ljude da dodaju još neke nove pojedinosti, posebno ako su možda bar malo krivi. Izgleda da Keler nije naseo na trik. Samo je stajao i

čekao novo pitanje, a Debora je stajala i pokušavala da se seti još nečeg. Pošto se s pravom ponosim svojim teško stečenim veštačkim društvenim veštinama, a nisam želeo da tišina postane neprijatna, nakašljao sam se i Keler me je pogledao.

„Šta nam možete reći o keramičkoj glavi bika?“, pitao sam ga. „Sa umetničke tačke gledišta.“ Debora me je začuđeno pogledala jer je sigurno bila ljubomorna što sam se pre nje setio pitanja.

„Sa umetničke tačke gledišta? Skoro ništa“, odgovorio je Keler i pogledao glavu bika pored tela. „Izgleda da je izlivena u kalupu i pečena u veoma primitivnoj peći, možda čak i u običnoj rerni. Istorijski, međutim, mnogo je zanimljivija.“

„Kako to mislite istorijski?“, breknula se Debora, a on je slegnuo ramenima.

„Nije savršena“, nastavio je Keler, „ali neko je pokušao da imitira veoma star i stilizovan model.“

„Koliko star?“, pitala je Debora. Keler je podigao obrvu i slegnuo ramenima, kao da je hteo da pokaže da je postavila pogrešno pitanje. Ipak, odgovorio je.

„Okolo tri ili četiri hiljade godina“, rekao je.

„To je veoma staro“, svesrdno sam uzvratio, a oboje su me pogledali, što me je nateralo da pomislim da bi trebalo da dodam i još nešto skoro pametno, pa sam rekao: „I iz kog dela sveta potiče?“

Keler je klimnuo. Opet sam bio pametan. „Sa Bliskog istoka“, odgovorio je. „Slični motivi mogu se pronaći u

Vavilonu i još ranije u Jerusalimu. Glave bikova pojavljuju se u obožavanju jednog od starijih bogova, i to prilično zlog.“

„Moloha“, rekao sam. Grlo me je zbolelo kad sam izgovorio ime.

Debora me je začuđeno pogledala, potpuno sigurna da sam nešto krio od nje, ali okrenula se Keleru, koji je nastavio da priča.

„Da, tako je“, rekao je. „Moloh voli ljudske žrtve, posebno decu. Uobičajeni dogovor je bio: žrtvujte svoje dete i obezbeđena vam je dobra žetva ili pobjeda nad neprijateljima.“

„Onda ove godine možemo da se radujemo dobroj žetvi“, rekao sam, ali izgleda da nisu ni pomislili da ovakvu opasku udostojе bar slabašnim osmehom. Ipak, moramo uraditi bilo šta da bismo uneli malo živosti u ovaj sumorni svet, a ako drugi odbiju da prepoznaju vaše napore, onda su na gubitku.

„Zašto spaljuje tela?“, pitala je Debora.

Keler se brzo osmehnuo – profesorski osmeh koji kaže: „Hvala na postavljenom pitanju, jedva sam čekaо da me to pitate“. „To je ključ celog rituala“, odgovorio je. „Imali su ogroman kip Moloha sa glavom bika koji je, u stvari, bio peć.“

Pomislio sam na Halperna i njegov san. Da li je znaо za Moloha i pre ili mu se pojavio u snu kao što se meni javlja muzika? Ili je Debora sve vreme bila u pravu kad je

verovala da je Halpern bio kod kipa i ubio devojke – iako je to sada izgledalo prilično neverovatno?

„Peć“, rekla je Debora, a Keler je klimnuo. „I u nju su ubacivali tela?“, pitala je. Gledala ga je kao da je on kriv zbog toga što ona u to ne može da poveruje.

„O, postupak nije bio tako jednostavan“, rekao je Keler. „U ritualu su stvarali čudo i to vrlo prefinjeno čudo, zbog čega je Moloh i dalje veoma popularan – ubedljiv je i uzbudljiv. Ruke kipa ispružene su prema okupljenim vernicima. Kad postavite žrtvu u njegove ruke, čini se da Moloh oživljava i jede svoju žrtvu – ruke bi polako podigle žrtvu i ubacile je u njegova usta.“

„U stvari, u peć“, rekao sam jer nisam želeo da se i dalje držim po strani, „dok je muzika svirala.“

Debora me je čudno pogledala. Tek onda sam shvatio da niko nije pomenuo muziku, ali Keler je samo slegnuo ramenima i odgovorio.

„Da, u pravu ste. Trube i bubnjevi, pevanje i sve je imalo snažan hipnotizirajući uticaj, koji je dostizao vrhunac kad bi bog podigao telo prema ustima i ubacio ga unutra i pravo u peć. Živog čoveka. Za žrtvu to nije bilo baš zabavno.“

Poverovao sam u Kelerovu priču – čuo sam nežno dobovanje bubnjeva u daljini i zaista, nije mi bilo baš zabavno.

„Da li se još neko klanja ovom bogu?“, pitala je Debora.

Keler je odmahnuo glavom. „Koliko je meni poznato niko, već dve hiljade godina“, odgovorio je.

„Šta se onda, do đavola, dešava?“, uzviknula je Debora.
„Ko sve ovo radi?“

„Rituali nisu tajna“, rekao je Keler. „O njima postoji mnogo istorijskih zapisa. Svako ko bi bar malo istraživao pronašao bi dovoljno podataka da obavi ovako nešto.“

„Ali zašto bi to radio?“, pitala je Debora.

Keler joj se ljubazno osmehnuo. „Siguran sam da ne znam“, uzvratio je.

„Kakve ja, do đavola, imam koristi od toga?“, pitala je tonom koji kao da je nagoveštavao da je Kelerov zadatak da pronađe odgovor.

Osmehnuo joj se profesorski ljubazno. „Nikada ne škodi da se zna nešto više“, odgovorio je.

„Na primer“, rekao sam, „znamo da negde sigurno postoji veliki kip bika u kome je smeštena peć.“

Debora je naglo okrenula glavu i pogledala me.

Nagnuo sam se prema njoj i rekao joj tiho: „Halpern.“
Trepnula je i shvatio sam da na to još nije pomislila.

„Misliš da to nije samo sanjao?“, pitala je.

„Ne znam šta da mislim“, odgovorio sam. „Ali ako se neko zaista bavi ovim Molohom, zašto ne bi sve radio sa odgovarajućom opremom?“

„Do đavola“, rekla je Debora. „Gde bi mogao tako nešto da sakrije?“

Keler se obazrivo nakašljao. „Bojim se da ima još nešto“, rekao je.

„Šta?“, pitala je Debora.

„Pa, morali biste da prikrijete i smrad“, odgovorio je. „Smrad pečenja ljudskih tela. Veoma dugo se zadržava i teško se zaboravlja.“ Zvučao je pomalo uznemireno i slegnuo je ramenima.

„Dakle, tražimo ogroman i smrdljiv kip, koji u unutrašnjosti ima peć“, rekao sam radosno. „To bi trebalo lako pronaći.“

Debora me je začuđeno pogledala i još jednom sam osetio izvesno razočaranje zbog njenog trapavog pristupa životu – naročito pošto bih joj se sigurno pridružio kao stalni stanovnik u Sumornoj zemlji, ako bi Mračni Putnik i dalje nastavio tako da se ponaša i odbijao da izađe iz skrovišta.

„Profesore Keler“, rekla je, okrenula mi leđa i završila postupak napuštanja svog jasnog brata, „imate li još nešto da nam kažete o ovom sranju sa bikovima što bi nam moglo pomoći?“

Ovakva pametna dosetka sigurno bi ohrabrila svakog – da sam je bar ja izgovorio – ali čini se da na Kelera nije imala nikakav uticaj, a ni na Deboru, koja kao da nije bila svesna da je rekla nešto vredno pažnje. Keler je samo odmahnuo glavom.

„Bojim se da u toj oblasti nisam stručnjak“, rekao je. „Znam samo ponešto od istorijske pozadine što ima uticaja na istoriju umetnosti. Mogli biste da pitate nekoga ko se bavi filozofijom ili uporednom religijom.“

„Recimo, profesora Halperna“, ponovo sam šapnuo, a Debora je klimnula i dalje začuđena.

Okrenula se nameravajući da ode, ali na sreću, u poslednjem trenutku prisetila se pravila lepog ponašanja. Ponovo se okrenula Keleru i rekla: „Bili ste nam od velike pomoći, doktore Keler. Molim vas, ako se još nečeg setite, obavestite me.“

„Naravno“, rekao je. Debora me je zgrabila za ruku i povukla napred.

„Da li se vraćamo u kancelariju sekretara?“, pitao sam je ljubazno pošto mi se ruka potpuno ukočila.

„Aha“, odgovorila je. „Ako pronađemo neku Tami, koja je išla na Halpernova predavanja, ne znam šta ću da uradim.“

Izvukao sam ostatke svoje ruke iz Deborinog hvata. „A ako ne pronađemo?“

Samo je odmahнула glavom. „Hajde“, rekla je.

Ipak, kad sam ponovo prolazio pored leša, nešto me je uhvatilo za nogavicu i spustio sam pogled.

„Eh“, rekao mi je Vins i nakašljao se. „Dekstere“, rekao je. Pogledao sam ga radoznalo. Pocrveneo je i pustio mi nogavicu. „Moram da razgovaram s tobom“, rekao je.

„Naravno“, odgovorio sam. „Može li malo kasnije?“

Odmahnuo je glavom. „Mnogo je važno“, rekao je.

„Dobro, ako je tako.“ Napravio sam tri koraka do njega. Klečao je pored leša. „Šta je bilo?“

Nije me pogledao u oči, ali je, što je bilo vrlo neobično za njega, pokazao pravo osećanje i još više pocrveneo. „Razgovarao sam sa Manijem“, rekao je.

„Divno. I još su ti svi udovi na mestu“, rekao sam.

„On, ovaj“, počeo je Vins. „Namerava da napravi nekoliko izmena. Ovaj, u jelovniku. U jelovniku za tvoje venčanje.“

„Aha“, rekao sam iako je „aha“ zvučalo vrlo banalno u prisustvu leša. Jednostavno nisam mogao da se savladam. „Usput, da li su te promene skupe?“

Vins me nije pogledao, samo je klimnuo. „Da“, odgovorio je. „Rekao mi je da je bio nadahnut. Smislio je nešto sasvim novo i drugačije.“

„Mislim da je to sjajno“, rekao sam, „ali mislim da ne mogu da platim njegova nadahnuća. Moraćemo da ga odbijemo.“

Vins je ponovo odmahnuo glavom. „Ne razumeš. Zvao je samo zbog toga što si mu se dopao. Kaže da prema ugovoru može da radi šta hoće.“

„A hoće da digne cenu u nebesa?“

Vins je sad nedvosmisleno pocrveneo. Promrmljao je nekoliko reči i pokušao još više da skrene pogled s mene. „Šta?“, pitao sam ga. „Šta si rekao?“

„Skoro duplo“, rekao je veoma tiho, ali bar sam uspeo da ga čujem.

„Duplo“, rekao sam.

„Da.“

„To je petsto dolara po osobi“, rekao sam.

„Siguran sam da će biti vrlo lepo“, rekao je Vins potpuno crven u licu.

„Za petsto dolara po osobi bolje bi mu bilo da napravi nešto više od lepog. Morao bi da parkira automobile gostiju, obriše pod i da svakom gostu priušti i masažu.“

„Biće to neviđen događaj, Dekstere. Verovatno će se tvoje venčanje pojaviti u časopisu.“

„Da, verovatno u *Bankrotu*. Moramo da razgovaramo s njim, Vinse.“

Samo je odmahnuo glavom i dalje gledajući u travu. „Ne mogu“, rekao je.

Ljudska bića su predivna kombinacija gluposti, neznanja i budalaština, zar ne? Čak i oni koji se kao Vins uglavnom pretvaraju. Klečao je, neustrašivi forenzički tehničar, samo nekoliko centimetara od jezivo unakaženog leša, koji je na njega imao uticaja koliko i panj, a ipak je bio nasmrt preplašen pri samoj pomisli da se mora suočiti sa žgoljavim muškarcem koji živi od pravljenja skulptura od čokolade.

„U redu“, rekao sam. „Ja ću razgovarati s njim.“

Konačno me je pogledao. „Budi oprezan, Dekstere“, rekao je.

POGLAVLJE 22

S stigao sam Deboru baš kad je okretala automobil i, na sreću, zastala je dovoljno dugo da uđem i odvezem se s njom do kancelarije sekretara. Nije imala ništa da kaže za vreme kratke vožnje, a ja sam bio suviše zaokupljen ličnim problemima da bih brinuo zbog toga.

Moj novi prijatelj iz sekretarijata i ja brzo smo pregledali spiskove, ali nismo pronašli nijednu Tami, koja je pohađala Halpernova predavanja. Debora nas je čekala i nervozno hodala tamo-amo, ali to je i očekivala. „Pogledajte prošli semestar“, rekla je. Poslušao sam je, ali opet nisam ništa našao.

„U redu“, rekla je namršteno. „Pokušajte da je pronađete na Vilkinsovim predavanjima.“

Sjajna zamisao, što se i pokazalo kad sam srećom naišao na gospođicu Konor, koja je pohađala Vilkinsov seminar o situacionoj etici.

„U redu“, rekla je Debora. „Pronađi njenu adresu.“

Tami Konor je živela u stambenom bloku u blizini. Debora nas je odmah tamo odvezla i nepropisno se parkirala ispred zgrade. Izašla je iz automobila i stigla do ulaznih vrata pre nego što sam uspeo da otvorim vrata automobila. Ipak, krenuo sam za njom što sam brže mogao.

Stan je bio na trećem spratu. Debora je odlučila da preskače po dva stepenika jer nije želela da gubi vreme i

pritisne dugme da pozove lift. Pošto ovog puta nisam imao snage da se prepirem oko toga, onda i nisam. Stigao sam taman da vidim kako se vrata Taminog stana širom otvaraju i na njima punačku devojkicu sa tamnom kosom i naočarama. „Da?“, rekla je i namrštila se.

Debs joj je pokazala značku i rekla: „Tami Konor?“

Devojkica je uzdahnula i prinela ruku grlu. „O, bože, znala sam“, rekla je.

Debora je klimnula. „Da li ste vi Tami Konor, gospođice?“

„Ne, naravno da nisam“, rekla je devojkica. „Ja sam Alison, njena cimerka.“

„Da li znaš gde je Tami, Alison?“

Devojkica je grizla donju usnu i snažno odmahivala glavom. „Ne“, rekla je.

„Koliko dugo je nema?“, pitala je Debora.

„Dva dana.“

„Dva dana?“, rekla je Debora i začuđeno je pogledala. „Da li je to neuobičajeno?“

Alison je izgledala kao da će sebi odgristi usnu, ali samo ju je i dalje žvakala. Prestala je da bi joj nepromišljeno rekla: „Ne bi trebalo ništa da vam kažem.“

Debora ju je pogledala i konačno rekla: „Mislim da ćeš morati nešto da nam kažeš, Alison. Mislimo da je Tami verovatno u velikoj nevolji.“

Činilo mi se da je Debora izabrala prilično blag izraz za „mislimo da je mrtva“, ali pustio sam Deboru da priča pošto su njene reči očigledno imale snažan uticaj na Alison.

„O“, rekla je i počela uznemireno da poskakuje. „O, o, znala sam da će se ovo dogoditi.“

„Šta si znala da će se dogoditi?“, pitao sam je.

„Uхватili su ih“, odgovorila je. „A lepo sam joj rekla.“

„U to sam siguran“, nastavio sam. „Zašto ne bi i nama lepo rekla?“

Počela je malo brže da poskakuje. „O“, ponovila je i nastavila drhtavim glasom, „u vezi je sa profesorom. O, bože, ubiće me što sam vam ovo rekla!“

Lično sam sumnjao da bi Tami bilo koga mogla da ubije, ali da bih se uverio, pitao sam: „Da li je Tami nosila neki nakit?“

Pogledala me je kao da sam lud. „Nakit?“, pitala je kao da je reč bila iz nekog stranog jezika – recimo aramejskog.

„Da, nakit“, rekao sam ohrabrujuće. „Prstenje, narukvice – nešto tako?“

„Mislite nešto kao lančić za nogu?“, pitala je Alison predusretljivo, pomislio sam.

„Da, baš to“, rekao sam. „Da li je imao neku oznaku?“

„Uh, njeno ime“, rekla je. „O, bože, biće besna na mene.“

„Da li znaš sa kojim profesorom je bila u vezi, Alison?“, pitala je Debora.

Alison je ponovo odmahivala glavom. „Stvarno ne bih smela da vam kažem“, rekla je.

„Da nije profesor Vilkins?“, pitao sam i iako me je Debora strogo pogledala, Alisonina reakcija bila je mnogo prijatnija.

„O, bože“, rekla je. „Kunem se da ništa nisam rekla.“

Samo jedan telefonski poziv obezbedio nam je adresu u Kokonat grouvu, gde je doktor Vilkins imao svoj skromni dom. Nalazio se u delu koji se zove Morings, što je značilo ili da moj nekadašnji dragi fakultet profesorima daje mnogo veće plate nego što je to nekad bilo ili profesor Vilkins ima još neke prihode. Kad smo ušli u ulicu, počela je kiša, zaspljuskivale su nas kišne zavese, onda se stišala i ponovo počela žestoko da pada.

Lako smo pronašli kuću. Broj je bio na zidu visokom preko dva metra koji je okruživao kuću. Kapija od kovanog gvožđa zatvarala je pristup prilaznoj stazi. Debora se zaustavila na ulici ispred ulaza. Izašli smo i pogledali kroz kapiju. Kuća je bila prilično skromna, nije bila veća od hiljadu dvesta kvadratnih metara, smeštena bar sedamdeset metara od vode, tako da možda Vilkins i nije bio toliko bogat.

Dok smo virili i tražili kako da pokažemo nekom u kući da smo došli i da želimo da uđemo, ulazna vrata su se otvorila i izašao je muškarac u svetložutoj kabanici. Uputio se ka automobilu parkiranom na stazi, ka plavom *leksusu*.

Debora mu je doviknula: „Profesore? Profesore Vilkinse?“

Muškarac nas je pogledao ispod kapuljače. „Da?“

„Možemo li nakratko da razgovaramo s vama, gospodine?“, pitala je Debora.

Polako nam je prišao, nakrivio glavu i pogledao Deboru. „Zavisi. Ko bi da razgovara?“

Debora je gurnula ruku u džep da bi izvadila značku, a profesor je pažljivo gledao bez sumnje misleći da će izvaditi ručnu granatu.

„Policija bi da razgovara“, rekao sam i smirio ga.

„A biste li?“, rekao je i okrenuo se ka meni slabašno se osmehujući. Osmeh mu se zaledio kad me je video, oklevao je, a onda mu se lice razvuklo u jadno namešteni osmeh. Pošto sam stručnjak za lažna osećanja i izraze, nisam uopšte sumnjao u iskrenost njegovog osmeha – pri pogledu na delimično Starog Dekstera iznenadio se, a neprijatno iznenađenje prikrivao je lažnim osmehom. Ali zašto? Ako je kriv, sigurno bi pomislio da je policija na kapiji gora od Dekstera na vratima. Ipak, umesto toga, samo se okrenuo Debori i rekao: „O, da, sreli smo se ispred moje kancelarije.“

„Tako je“, rekla je Debora i konačno izvadila značku iz džepa.

„Izvinite, da li će ovo da potraje. Žurim“, rekao je.

„Imamo samo nekoliko pitanja, profesore“, rekla je Debora, „neće dugo trajati.“

„Pa“, rekao je i pogledao značku, pa moje lice pa ponovo značku. „U redu.“ Širom je otvorio kapiju. „Da li biste hteli da uđete?“

Iako smo već bili mokri do gole kože, učinilo nam se da ne bi bilo loše da se sklonimo sa kiše, pa smo pratili Vilkinsa kroz kapiju, duž prilazne staze i ušli u kuću.

Unutrašnjost je bila nameštena u stilu koji sam prepoznao kao ležerni stil bogataša iz Kokonat grouva. Nisam video ništa slično još od detinjstva, kad je preovlađujući dekorativni uzorak u ovom delu grada bio modernistički stil iz serije *Poroci Majamija*. Sve je to, ipak, stara škola, koja je prizvala uspomene iz perioda kada se ova oblast zvala Nat grouv zbog svog slobodnog boemskog šarma.

Crvenkastosmeđe pločice na podu bile su toliko sjajne da ste mogli da se ogledate u njima, a u salonu se nalazio kožni trosed i dve odgovarajuće fotelje sa desne strane pored ogromnih baštenskih vrata. Do njih je bio bar sa velikom i zastakljenom vitrinom za vino u kojoj se održavala stalna temperatura, a na zidu do nje apstraktni akt.

Vilkins nas je proveo pored dve saksijske biljke prema trosedu i zastao je nekoliko koraka ispred njega. „Ah“, rekao je i skinuo kapuljaču, „suviše smo mokri za kožni nameštaj. Mogu li vam ponuditi barske stolice?“, i pokazao je rukom na bar.

Pogledao sam Deboru. Samo je slegnula ramenima. „Možemo i da stojimo“, rekla je. „Nećemo dugo.“

„U redu“, rekao je Vilkins, prekrstio ruke i osmehnuo se Debori. „Šta je toliko važno da su vas poslali ovamo po ovakvom vremenu?“, pitao je.

Debora je malo pocrvenela, da li od besa ili nečeg drugog, nisam znao. „Koliko dugo ste u vezi sa Tami Konor?“, pitala je Debora.

Vilkinsov osmeh je nestao i nakratko mu se na licu pojavio veoma hladan i neprijatan izraz. „Od koga ste čuli za to?“, pitao je.

Mogao sam da vidim da Debora pokušava da mu malo poremeti ravnotežu, a pošto je to bila jedna od mojih specijalnosti, pridružio sam se. „Da li biste morali da prodate ovu kuću, ukoliko ne dobijete stalno profesorsko mesto?“, pitao sam.

Ošinuo me je pogledom, koji nije bio nimalo prijatan. Stisnuo je i usne. „Trebalo je da znam“, rekao je. „Dakle, to vam je Halpern priznao u zatvoru, zar ne? Vilkins je to uradio.“

„Dakle, niste bili u vezi sa Tami Konor?“, pitala je Debora.

Vilkins joj se ponovo okrenuo i uz vidljivi napor ležerno joj se osmehnuo. Odmahnuo je glavom. „Izvinite“, rekao je, „ali nikako ne mogu da prihvatim da vi igrate ulogu lošeg policajca. Pretpostavljam da je za vas dvoje ovo prilično uspešan metod, zar ne?“

„Do sada nije bio“, odgovorio sam, „pošto niste odgovorili ni na jedno pitanje.“

Klimnuo je. „U redu“, rekao je. „Da li vam je Halpern rekao da je provalio u moj kabinet? Našao sam ga kako se krije ispod stola. Ko zna šta je radio dole.“

„Zbog čega mislite da je provalio u vaš kabinet?“, pitala je Debora.

Vilkins je slegnuo ramenima. „Rekao mi je da sam sabotirao njegov rad.“

„Da li ste?“

Pogledao ju je, onda mene – mnogo neprijatnije – pa ponovo Deboru. „Naredniče“, rekao je, „trudim se da vam pomognem u ovom slučaju, ali ako me optužujete za štošta, ne znam na koje pitanje treba da odgovorim.“

„Zbog toga, verovatno, do sada niste odgovorili ni na jedno?“, pitao sam ga.

Vilkins nije obraćao pažnju na mene. „Ako biste mi rekli kakve veze imaju Halpernov rad i Tami Konor, bio bih srećan da vam pomognem koliko mogu. U protivnom, moram da idem.“

Debora me je pogledala jer je ili očekivala pomoć od mene ili više nije mogla da gleda Vilkinsa – nisam znao. Samo sam slegnuo ramenima, a ona se ponovo okrenula Vilkinsu. „Tami Konor je mrtva“, rekla je.

„O, bože“, rekao je Vilkins. „Kako je umrla?“

„Isto kao i Arijel Goldman“, rekla je Debs.

„A vi ste ih poznavali“, dodao sam želeći da pomognem.

„Mislim da su ih mnogi poznavali, uključujući i Džerija Halperna“, rekao je.

„Da li je moguće da je profesor Halpern ubio Tami Konor, profesore Vilkinse?“, pitala ga je Debora. „Iz istražnog zatvora?“

Slegnuo je ramenima. „Samo vam kažem da ih je i on poznavao.“

„A da li je bio i s njom u vezi?“, pitao sam.

Vilkins se usiljeno osmehnuo. „Verovatno nije. U svakom slučaju, nije bio u vezi sa Tami.“

„Šta hoćete da kažete, profesore?“, pitala je Debora.

Vilkins je slegnuo ramenima. „Znate, to su samo glasine. Dečje. Neki od njih misle da je Halpern homoseksualac.“

„Što znači da imate manje konkurenata“, rekao sam, „bar kod Tami Konor.“

Vilkins se namrštio i siguran sam da bih se prepao da sam bio student na drugoj godini. „Morate da odlučite da li sam ubijao studentkinje ili sam ih tucao“, rekao je.

„Zašto ne i jedno i drugo?“

„Da li ste vi studirali?“, pitao je.

„Da, zašto me pitate?“, rekao sam.

„Onda sigurno znate da postoji određena vrsta devojaka koje seksualno proganjaju svoje profesore. Tami je bila punoletna, a ja nisam oženjen.“

„Zar nisu seksualni odnosi sa studentkinjama pomalo neetički?“, pitao sam.

„Bivšim studentkinjama“, rekao je ljutito. „Počeo sam da izlazim s njom posle završetka prošlog semestra. Ne postoji zakon koji zabranjuje viđanje sa bivšim studentkinjama, posebno ako vam se one nabacuju.“

„Dobra opaska“, rekao sam.

„Da li ste sabotirali rad profesora Halperna?“, pitala je Debora.

Vilkins je ponovo pogledao Deboru i osmehnuo joj se. Bilo je divno gledati nekoga ko je skoro kao ja dobar u brznoj promeni osećanja. „Detektive, shvatate li šta se ovde dešava?“, pitao je. „Vidite, Džeri Halpern je sjajan momak, ali... nije potpuno stabilan. Apošto je pod velikim pritiskom, pomislio je da sam ja, potpuno sâm, organizovao zaveru.“ Slegnuo je ramenima. „Mislim da nisam baš toliko vešt“, rekao je uz slabašni osmeh. „Bar nisam vešt u pripremanju zavera.“

„Dakle, mislite da je Halpern ubio Tami i ostale devojke?“, pitala je Debora.

„To nisam rekao“, odgovorio je. „Ali, hej, ipak je ludak. Ja nisam.“ Krenuo je prema vratima i uznemireno pogledao Deboru. „A sad bih, ako nemate ništa protiv, morao da krenem.“

Debora mu je pružila vizit-kartu. „Hvala vam na vremenu koje ste odvojili, profesore“, rekla je. „Ako se setite još nečeg što nam može pomoći, molim vas, pozovite me.“

„Svakako“, rekao je uz osmeh iz diskoteke i spustio joj je ruku na rame. Nije se izmakla – uspela je da se savlada. „Zaista mi je žao što morate ponovo da izađete na kišu, ali...“

Debora je krenula prema vratima. Mislim da je jedva dočekala da se oslobodi njegove ruke. Krenuo sam za njom. Vilkins nas je ispratio kroz ulazna vrata i kapiju, ušao u

svoj automobil, prilaznom stazom se izvezao na ulicu i otišao. Debs je stajala na kiši i gledala ga kako odlazi. Siguran sam da je nameravala da ga uznemiri, da ga natera da iskoči iz automobila i prizna, ali pomislio sam da je suviše očekivala s obzirom na vremenske prilike. Seo sam u automobil i čekao je.

Kad se plavi *leksus* izgubio iz vida, Debora je konačno sela pored mene. „Od ovog tipa me podilazi jeza“, rekla je.

„Misliš da je on ubica?“, pitao sam je. Bilo mi je čudno to što nisam znao nego sam se pitao da li neko drugi može da prozre njegovu masku grabljivca.

Nervozno je odmahнула glavom. Kapljice su joj se stresle sa kose i pale na mene. „Mislim da je tip apsolutno jeziv“, rekla je. „Šta ti misliš?“

„Siguran sam da si u pravu“, odgovorio sam.

„Nije mu bilo neprijatno da prizna vezu sa Tami Konor“, rekla je. „Zbog čega je onda lagao da je bila na njegovim predavanjima prošlog semestra?“

„Nehotično?“, rekao sam. „Možda zbog toga što se bori za stalno mesto?“

Dobovala je prstima po volanu, odlučno se nagnula napred i startovala motor. „Moraće da bude pod prismotrom“, rekla je.

POGLAVLJE 23

Kad sam konačno došao na posao, na stolu sam pronašao primerak izveštaja sa mesta nesreće. Shvatio sam da se tog dana od mene očekivalo da uprkos svemu budem vredni lenjivac. Pošto se mnogo toga desilo u poslednjih nekoliko sati, nikako nisam mogao da prihvatim da se veliki deo posla koji moram da obavim nadvija nada mnom i pokazuje mi svoje oštre zube. Zbog toga sam otišao da popijem šoljicu kafe pre nego što se prepustim robovanju. Nadao sam se da je neko možda doneo krofne ili kolače, ali, naravno, i sama pomisao na tako nešto bila je besmislena. Pronašao sam samo šoljicu i po pržene i vrlo crne kafe. Sipao sam malo sebi, ali ostavio sam malo i za istinske očajnike i nevoljno se vratio do svog stola.

Podigao sam izveštaj i počeo da čitam. Navodno, neko je vozio automobil koji je pripadao nekom gospodinu Darijusu Starzaku, sleteo u kanal i pobegao sa mesta nesreće. Gospodin Starzak nije mogao da dođe u stanicu na razgovor. Tek posle nekoliko treptaja i gutljaja jezive kafe, shvatio sam da čitam izveštaj sa nesreće u kojoj sam tog jutra učestvovao, a posle nekoliko minuta razmišljanja trebalo je i da odlučim šta ću s njim.

Imao sam ime vlasnika vozila, što mi nije bilo od neke koristi – skoro nikakve, jer po svemu sudeći, automobil je

bio ukraden. Pomislio sam da će biti mnogo gore da ništa ne preduzmem povodom ove pretpostavke nego da nešto pokušam i ne pronađem ništa. Zbog toga sam ponovo seo za računar.

Prvo, uobičajeni podaci: na saobraćajnoj dozvoli bila je adresa skupe stambene oblasti u blizini Old katler rouda. Posle toga sam potražio policijsku dokumentaciju: saobraćajne prekršaje, naloge za hapšenje, alimentacije. Ništa nisam našao. Gospodin Starzak je izgleda bio uzoran građanin, koji nije imao nikakve probleme sa zakonom.

U redu, idemo dalje. Ime Darijus Starzak: Darijus nije bilo uobičajeno ime – bar ne u Sjedinjenim Državama. Proverio sam izveštaje o doseljenicima i iznenadio sam se kad mi se sreća osmehnula.

Prvo, nije gospodin, već doktor Starzak. Doktorirao je filozofiju religije na Univerzitetu u Hajdelbergu i do pre nekoliko godina bio je redovan profesor na Univerzitetu u Krakovu. Kad sam malo dublje zagrebao ispod površine, otkrio sam da je dobio otkaz zbog nekog nedokazanog skandala. Poljski nisam baš najbolje znao, ali bar sam mogao da naručim *kilbasu* za ručak u prodavnici gotove hrane. Ako prevod nije bio potpuno pogrešan, Starzak je dobio otkaz jer je pripadao nekom ilegalnom udruženju.

Dosije nije pominjao zbog čega bi evropski naučnik koji je pod čudnim okolnostima izgubio posao želeo da prati baš mene i automobilom se zaleti u kanal – vrlo značajan propust. Ipak, odštampao sam Starzakovu sliku iz iseljeničkog dosijea. Žmirkajući sam gledao fotografiju i pokušavao da zamislim njegovo lice polusakriveno

ogromnim naočarima za sunce koje sam video u *avalonovom* retrovizoru. Mogao je da bude on, a mogao je da bude i Elvis. Koliko je meni bilo poznato, i Elvis je, baš kao i Starzak, mogao da me prati iz potpuno istih pobuda.

Počeo sam još malo detaljnije da istražujem. Forenzičkom štreberu, čak i kad je šarmantan i pametan, nije lako da pristupi Interpolovim dokumentima bez nekog zvaničnog razloga. Pošto sam nekoliko minuta igrao svoju onlajn verziju između dve vatre, uspeo sam da pristupim centralnim dosijeima, u kojima je sve postalo mnogo zanimljivije.

Doktor Darijus Starzak bio je na posebnom spisku osoba pod prismotrom u četiri zemlje, ali ne i u Sjedinjenim Državama, što je i objasnilo zbog čega je ovde. Iako nije bilo dokaza da je nešto skrivio, verovalo se da zna mnogo više nego što je rekao o transportu ratnih siročića iz Bosne. Dosije je samo usput pominjao da je, naravno, nemoguće dati tačne podatke o tome gde se ti siročići sada nalaze, što prevedeno sa jezika policijskih izveštaja znači da ih je možda ubijao.

Trebalo bi pri čitanju takvog dokumenta da uzdrhtim od ledene sreće i da me ispuni pokvareno oduševljenje u okrutnom iščekivanju – ali ništa od toga, čak ni najobičniji odjek najmanje iskre. Umesto toga, osetio sam samo da mi se vraća bes svojstven ljudskom biću koga sam osetio jutros kad me je Starzak pratio. Iako nije mogao u potpunosti da zameni nalet mračne i okrutne izvesnosti, kojom me je snabdevao Putnik, a na koju sam bio navikao, bar je bilo nešto.

Starzak je deci radio grozne stvari i pokušavao je – ili bar neko ko je vozio njegov automobil – da isto to i uradi meni. Do sada su me bacali tamo-amo kao lopticu za stoni tenis, a ja sam se bez protivljenja prepuštao, pasivno i zadovoljno, usisavali su me u vakuum bednog potčinjavanja samo zbog toga što me je napustio Mračni Putnik. Ipak, nešto sam uspeo da shvatim i, što je još bolje, nešto i da preduzmem.

Interpolov dosije pokazao mi je da je Starzak loš čovek, isti kao i svi oni koje bih, normalno, baveći se svojim hobijem, pokušao da pronađem. Neko me je automobilom pratio, a onda, da bi pobeo, pribegao je krajnjoj meri – zaleteo se u kanal. Sasvim je moguće da je neko ukrao automobil i da je Starzak potpuno nevin. Ja nisam tako mislio, a ni Interpolov dosije nije se slagao s tim. Da bih bio siguran, proverio sam izveštaj o ukradenim vozilima. Na spisku nije bilo ni Starzaka ni njegovog automobila.

U redu: ja sam bio siguran da je to bio on, što je potvrđivalo njegovu krivicu. Znao sam šta treba da preduzmem, ali da li sam mogao nešto da preduzmem pošto sam bio sasvim sâm?

Topli blesak uverenosti zatreprio je ispod besa i izazvao lagano samouvereno ključanje. Nije bilo isto kao utemeljeno uobičajeno ubeđenje, koje mi je slao Putnik, ali sigurno je bilo mnogo više od nagoveštaja. Siguran sam da je sve bilo u redu. Nije dobro ako nemam čvrst dokaz, kakav sam obično imao. Starzak je toliko preterao da uopšte više nisam sumnjao i došao je na vrh mog spiska.

Pronaći ću ga i pretvoriti ga u lošu uspomenu i kap osušene krvi u mojoj kutiji od ružinog drveta.

Pošto sam se prvi put u životu hranio osećanjima, dozvolio sam slabašnom treptaju nade da se rasplamsa. Možda će se Mračni Putnik vratiti kad vidim kako se snalazim sa Starzakom i obavljam sve ono što nikad nisam radio sâm. Nisam znao da li je to moguće, ali imalo je smisla, zar ne? Putnik je uvek bio sa mnom da me ohrabri – možda bi se i pojavio kad bih mu stvorio povoljne okolnosti. Zar mi Starzak nije bio ispred nosa i preklinjao me da ga sredim?

Ako se Mračni Putnik ne vrati, zašto ne bih sopstvenim snagama pokušao da budem ja? Ja sam bio fizikalac – zar ne bih mogao da nastavim sa svojim poslom čak i ovako potpuno prazan?

Svi odgovori bili su jedno besno da. Zastao sam i bez razmišljanja čekao na uobičajeni zadovoljno prošaputan odgovor iz nekog senovitog unutrašnjeg ćoška – ali, naravno, odgovora nije bilo.

Nije važno. Ovo ću moći i sâm da obavim.

U poslednje vreme uglavnom sam radio noću, tako da se Rita nije iznenadila kad sam joj posle večere rekao da moram da se vratim u stanicu. Naravno, nikako nisam mogao da se oslobodim Kodija i Astora jer su hteli da pođu sa mnom i da rade nešto zanimljivo ili da bar ostanem kod kuće i šutiram konzervu s njima. Ipak, posle kratkog lukavog nagovaranja i nekoliko neodređenih pretnji, uspeo sam da ih se otarasim i da se izvučem iz kuće u noć, moju

noć, jedinog preostalog prijatelja, sa slabašnim polumesecom, koji se sijao na sumornom vlažnom nebu.

Starzak je živeo u ograđenoj i obezbeđenoj stambenoj oblasti. Slabo plaćeni čuvar u kućici mnogo bolje je podizao vrednost nekretninama nego što je sprečavao nekog, veštog i glasnog kao Dekster, da uđe u ograđeni prostor. Iako sam morao malo duže da pešačim jer sam automobil ostavio na ulici podalje od čuvarove kućice, vežba mi je, ipak, dobro došla. Pošto sam u poslednje vreme često išao kasno na spavanje, rano se ogorčen budio ujutru, sad je bilo predivno, bio sam na nogama i kretao se ka svom cilju vrednom truda.

Polako sam obilazio komšiluk, pronašao Starzakovu adresu i prošao pored njegovog ulaza kao običan komšija koji je krenuo u večernju šetnju. Svetlo je bilo upaljeno u prednjoj sobi, na prilaznoj stazi bio je samo jedan automobil sa registarskom tablicom Floride, na čijem je donjem delu pisalo „oblast vodenih cvetova“. U toj oblasti živi jedva trista hiljada ljudi, a na putevima ima dva puta više automobila koji su, navodno, tamo registrovani. Uobičajeni trik agencija za iznajmljivanje automobila kojim su prikrivali činjenicu da je vozač iznajmio automobil i da je turista i samim tim legitimna meta za svakog grabljivca koji žudi za lakim plenom.

Osetio sam slabašni nalet uzavrelog iščekivanja. Starzak je bio kod kuće, a kad sam video da vozi iznajmljeni automobil, uverio sam se da je on automobilom uleteo u kanal. Prošao sam pored kuće, pažljivo osluškujući ne bih li čuo bilo kakvu naznaku da me je neko primetio. Ništa

nisam video, a čuo sam samo tihi zvuk televizora negde u blizini.

Prošao sam celom ulicom i pronašao kuću u kojoj nisu bila upaljena svetla, a roletne su bile spuštene – siguran znak da nikog nema unutra. Prešao sam preko mračnog dvorišta i prišao visokoj živoj ogradi, koja je odvajala ovu kuću od Starzakove. Provukao sam se kroz proširenje u rastinju, stavio masku preko lica, navukao rukavice i sačekao da mi se oči i uši priviknu na okolinu. Dok sam sve to obavljao, pomislio sam kako bih nekome ko bi me slučajno video glupo izgledao. Nikada ranije nisam o tome razmišljao. Putnikov radar je odličan i uvek bi me upozoravao na neželjene poglede. Sada, bez bilo kakve pomoći iznutra, imao sam utisak da sam go. I ne samo da me je ovakav utisak snažno obuzimao, već je za sobom vukao još nešto – čistu i beznadežnu glupost.

Šta ja to radim? Kršio sam skoro sva pravila po kojima sam nekad živeo, došao sam ovde sasvim spontano, bez uobičajene pažljive pripreme, bez pravog čvrstog dokaza i bez Putnika. Potpuna ludost. Kao da sam sam tražio da me otkriju, zatvore ili da me Starzak isecka na komadiće.

Zažmurio sam i slušao kako nova osećanja kolaju kroz mene. Osećanje – prava ljudska zabava. Sledeći korak je učlanjivanje u kuglaški tim, traženje pričaonice na internetu i razmenjivanje iskustava o samopomoći u novom dobu i alternativnim biljnim lekovima za hemoroide. Dobro došao u ljudsku rasu, Dekstere, beskonačno ništavnu i besciljnu ljudsku rasu. Nadamo se da ćeš uživati u svom kratkom i bolnom boravku.

Otvorio sam oči. Mogao bih da odustanem i prihvatim činjenicu da je Deksterov dan okončan. Ili – mogao bih da nastavim ono što sam započeo, bez obzira na opasnost i potvrdim da sam ono što sam oduvek bio, da krenem u bitku koja će ili vratiti Mračnog Putnika ili će me dovesti na početak puta, koji vodi u život bez njega. Ako nisam bio potpuno siguran u Starzakovu krivicu, bio sam blizu, bio sam na svom mestu, a ovo je bio hitan slučaj.

Bar je izbor bio siguran, što mi se već izvesno vreme nije desilo. Duboko sam udahnuo i, što sam tiše mogao, krenuo kroz živu ogradu u Starzakovo dvorište.

Držeći se senki, došao sam do kućnog zida, na kome su bila vrata od garaže. Bila su zaključana – ali Dekster se obično podsmeva bravama. Nije mi bila potrebna Putnikova pomoć da ovu savladam, uđem u mračnu garažu i tiho zatvorim vrata za sobom.

Na suprotnom zidu bio je bicikl, radna ploča i gomila uredno složenog alata. Zapamtio sam sve to i prišao vratima koja su vodila u kuću. Zastao sam pored njih i prislonio uho.

Pored slabog zujanja rashladnog uređaja, čuo sam samo još zvuk televizora. Oslušnuo sam još malo da bih bio siguran i polako i pažljivo otvorio vrata. Bila su otključana, otvarala su se lako i nečujno. Ušao sam u Starzakovu kuću, tihu i mračnu kao senke.

Polako sam išao hodnikom prema ljubičastom odsjaju televizora, sve vreme pripijen uz zid, bolno svestan da sam, ako je, ni sâm ne znam zbog čega, iza mene, sjajno pozadinski osvetljen. Ali čim sam ugledao televizor, video

sam glavu koja je virila iznad naslona troseda i znao sam da sam ga uhvatio.

Držao sam omču napravljenu od snažnog ribarskog najlona i polako se približavao. Počele su reklame, glava se malo pomerila. Ukočio sam se, ali kad je ponovo pomerio glavu na sredinu, prešao sam preko sobe i napao ga, nabacio mu omču na vrat i zategao je tačno iznad Adamove jabučice.

Malo se batrgao – baš kako i treba – jer se omča sve više zatezala. Posmatrao sam ga kako mlatara rukama i hvata se za vrat. Iako mi je bilo zabavno, nisam osetio isto hladno i okrutno oduševljenje koje sam nekad u takvim trenucima osećao. Ipak, bilo je bolje od reklamnih poruka. Pustio sam ga da se koprca sve dok mu lice nije postalo ljubičasto, a borba se pretvorila u bespomoćno klimanje.

„Smiri se i ćuti“, rekao sam, „i pustiću te da uzmeš malo vazduha.“

Na svu njegovu sreću, odmah me je razumeo i prestao da se jadno koprca. Popustio sam omču samo malo i slušao kako uzima vazduh. Samo jednom – i ponovo sam je zategao i povukao ga na noge. „Kreći“, rekao sam. Poslušao me je.

Stajao sam iza njega i zatezao omču sasvim dovoljno da malo dođe do daha, ako se potrudi, i poveo ga hodnikom do zadnjeg dela kuće, u garažu. Kad sam ga gurnuo na radnu ploču, spustio se na koleno – možda se sapleo ili je to bio samo nepromišljeni pokušaj da pobegne. Bilo kako bilo, nisam bio raspoložen za to. Snažno sam povukao omču –

iskolačio je oči – i posmatrao kako mu lice tamni i kako on bez svesti pada na pod.

Još bolje za mene. Podigao sam opušteno telo na radnu ploču i pričvrstio ga lepljivom trakom dok je još bio u nesvesti sa otvorenim ustima. Iz ugla usana slivala mu se pljuvačka i teško je disao, čak i kad sam popustio omču. Pogledao sam Starzaka prilepljenog za ploču, ružno lice i otvorena usta i pomislio – što mi se nikad ranije nije desilo – da smo svi zapravo ovakvi. Svi se svodimo na ovo – vreću mesa koja diše, a kad i to prestane, nismo ništa drugo – samo trulo đubre.

Starzak se nakašljao i izbacio još pljuvačke. Pokušao je da se pridigne, shvatio da ne može da se pomeri zbog lepljive trake, trepnuo nekoliko puta i otvorio oči. Rekao je nešto nerazumljivo, nešto što je imalo mnogo suglasnika, zakolutao očima i ugledao mene. Naravno da nije mogao da mi vidi lice pokriveno maskom, ali imao sam veoma uznemirujućí utisak da me je prepoznao. Micao je usnama, ali ništa se nije čulo dok konačno nije pogledao svoja stopala i rekao suvim i hrapavim glasom. Čuo sam centralnoevropski naglasak, ali sa vrlo malo osećanja koja sam očekivao: „Praviš veoma ozbiljnu grešku.“

Pokušavao sam da se prisetim nekog uobičajenog zlokobnog odgovora, ali nisam mogao da se setim nijednog.

„Videćeš“, rekao je užasnim ravnim i sirovim glasom. „Uhvatiće te, čak i bez mene. Za tebe je suviše kasno.“

Uspeo sam. Skoro je priznao da me je pratio i da je imao zle namere. Ja sam se setio samo da kažem: „Ko?“

Pokušao je da odmahne glavom, ali zaboravio je da je zalepljen za ploču. Nije uspeo. Izgleda da mu to ionako nije bilo važno. „Oni će te pronaći“, ponovio je. „Uskoro.“ Trgnuo se kao da je pokušavao da mahne i rekao: „Samo napred. Ubij me. Oni će te pronaći.“

Pogledao sam ga. Bio je bespomoćan pošto je bio zalepljen za ploču i spreman da mu posvetim moju posebnu pažnju. Trebalo je da osetim ledeno ushićenje zbog posla koji me je čekao – ali nisam. Osetio sam samo prazninu, istu beznadežnu ništavnost, koja me je preplavila dok sam stajao ispred kuće.

Stresao sam se, oslobodio se kukavičluka i zalepio traku preko Starzakovih usta. Malo je ustuknuo, ali nije me ni pogledao niti je pokazivao bilo kakva osećanja.

Podigao sam nož i spustio glavu ka svom mirnom i smirenom plenu. Još sam osećao njegov užasni vlažni dah, koji je strugao nozdrve dok je udisao i izdisao. Hteo sam da ga zaustavim, ugasim svetlo, uništim ovu ubitačnu spodobu, sasečem je na komade i pažljivo ih zatvorim u čiste i uredne kese za đubre i od njih napravim nepomične komade đubriva koji nikog više neće plašiti, niti će jesti, srati ili bezumno juriti po nepravilnom lavirintu ljudskog života.

Ali nisam mogao.

Tiho sam dozivao poznato lepršanje mračnih krila, tražio da izlete iz mene i osvetlaju mi nož grešnim sjajem okrutne namere, ali ništa se nije desilo. Ništa se u meni nije pomerilo pri pomisli da obavim ovaj okrutan i neizbežan

posao, koji sam toliko puta radosno obavio. U meni je ključala samo praznina.

Spustio sam nož, okrenuo se i otišao u noć.

POGLAVLJE 24

S utradan sam uspeo da se izvučem iz kreveta i odem na posao uprkos mučnom osećaju potmulog očajanja koji je bujao u meni kao jadni vrt pun trnja. Imao sam utisak da me je obavila magla podmuklog bola, koji je bio taman toliko jak da me podseti da je sve besmisleno – spremanje doručka i duga i spora vožnja na posao – i da nema nikakvu svrhu osim robovanja navici. Sve to sam, ipak, uradio, dozvolio mišićima da me, kako su i naučili, odguraju do stolice za mojim radnim stolom. Seo sam, uključio računar i pustio dan da me odvuče u sivilo dirinčenja.

Doživeo sam neuspeh sa Starzakom. Ja više nisam bio ja niti sam imao pojma ko sam i šta sam.

Kad sam se vratio kući, Rita me je čekala na vratima uznemirena i besna.

„Moramo da odlučimo ko će da svira na svadbi“, rekla je. „Možda su muzičari već zauzeti.“

„U redu“, rekao sam. Zašto ne bismo izabrali muzičare? Vrlo razumno – kao i bilo šta drugo.

„Pokupila sam sve ce-deove koje si juče ispustio“, nastavila je, „i razvrstala ih po ceni.“

„Preslušaću ih večeras“, rekao sam i, iako je Rita i dalje izgledala ozlojeđeno. Ali kad je konačno večernja ustaljenost prevladala, i Rita se smirila. Počela je da kuva i

sprema dok sam ja preslušavao rok grupe koje su svirale pileći ples i kantri muziku. Siguran sam da bi inače ovo bilo isto toliko zabavno kao zubobolja, ali pošto nisam mogao da smislim ništa drugo što bi bilo vredno pažnje, potrudio sam se da preslušam celu gomilu ce-deova i uskoro je došlo vreme za počinak.

U jedan sat posle ponoći ponovo sam slušao muziku, ali ne pileći ples, već trube i bubnjeve i uz to hor glasova koji su mi se uvlačili u san, podizali me u nebesa, ali probudio sam se na podu dok mi je prisećanje na sve to još odzvanjalo u glavi.

Dugo sam ležao na podu, nemoćan da stvorim zaista razumljivo mišljenje o tome šta bi san mogao da znači, ali plašio sam se da ponovo zaspim da se muzika ne bi vratila. Konačno, legao sam u krevet, mislim da sam čak i zaspao, jer kad sam otvorio oči, sunce je granulo, a zvukovi su dopirali iz kuhinje.

Bila je subota ujutru. Rita je napravila palačinke sa borovnicama, vrlo dobrodošao podsticaj za povratak u svakodnevicu. Kodi i Astor su se oduševljeno bacili na palačinke, a da je jutro bilo normalno, ni ja se ne bih ustručavao. Ali jutro nije bilo normalno.

Teško je pronaći neki blaži izraz za izbezumljenost, koja je oterala Dekstera od stola punog hrane. Imam veoma brz metabolizam i potrebno mi je stalno dolivanje goriva da bi

ova predivna sprava – moje telo – mogla da radi, a Ritine palačinke bi sasvim glatko prošle test za visokooktansko bezolovno gorivo. Ipak, stalno sam bio svestan da buljim u viljušku dok je kolebljivo lebdela između tanjira i mojih usta, a ja nisam mogao da skupim neophodno oduševljenje da bih završio pokret i stavio hranu u usta.

Uskoro, svi su završili obrok, a ja sam i dalje buljio u poluprazan tanjir hrane. Čak je i Rita primetila da nešto nije u redu u Deksterovoj državi.

„Ništa nisi jeo“, rekla je. „Da li je sve u redu?“

„Muči me slučaj na kome radim“, rekao sam i nisam je potpuno slagao. „Stalno razmišljam o njemu.“

„O“, rekla je. „Da li si siguran... mislim, da li je baš grozan?“

„Nije to“, odgovorio sam i pitao se šta bi želela da čuje. „Samo je... vrlo zamršen.“

Rita je klimnula. „Ponekad, kad samo malo prestaneš da razmišljaš o nečemu, odgovor ti se sâm nametne“, rekla je.

„Možda si u pravu“, rekao sam, što je možda bilo malo dalje od istine.

„Hoćeš da pojedеш doručak?“, pitala je.

Pogledao sam tanjir sa napola pojedenim palačinkama i stvrdnutim sirupom. Naučno govoreći, znao sam da su i dalje odlične, ali tad su mi izgledale privlačno koliko i stare mokre novine. „Ne“, odgovorio sam.

Rita me je uznemireno pogledala. Kad Dekster ne pojedje doručak, nalazimo se na nepoznatoj teritoriji. „Zašto

se ne provozaš u čamcu?“, predložila je. „Uvek ti pomogne da se opustiš.“ Prišla je i spustila mi ruku na rame napadno zabrinuta, a Kodi i Astor su me pogledali. Na licima sam im video da se nadaju vožnji u čamcu. Iznenada mi se učinilo da sam upao u živi pesak.

Ustao sam. Bilo mi je svega dosta. Nisam mogao da zadovoljim ni sopstvena očekivanja, a kad su me molili da se pobrinem i za njihova, postalo je nepodnošljivo. Da li zbog mog neuspeha sa Starzakom, ili zbog nesnosne muzike ili zbog nevoljnog upadanja u porodični život, možda me je kombinacija svega toga čerečila na potpuno suprotne strane i usisavala moje delove u vir napete normalnosti, koja me je istovremeno terala da vrištim i sprečavala me čak i da jecam. Šta god da je bilo, morao sam da pobeegnem.

„Žurim, moram da obavim jedan posao“, rekao sam. Svi su me pogledali uvređeno i iznenađeno.

„O“, rekla je Rita. „Kakav posao?“

„Posao oko venčanja“, izvalio sam iako nisam znao šta ću još da kažem, ali slepo sam poverovao nagonu. I na svu moju sreću, bar je nešto krenulo kako treba, jer sam se setio razgovora sa pocrvenelim i snishodljivim Vinsom Masukom. „Moram da razgovaram sa dobavljačem hrane.“

Rita se ozarila. „Ideš da se sastaneš sa Manijem Borkom? O“, rekla je. „To je stvarno...“

„Da, jeste“, uverio sam je. „Vraćiću se kasnije.“ I tako, u razumnih petnaest minuta do deset u subotu ujutru, nežno sam se oprostio od prljavih sudova i kućnih poslova i ušao

u automobil. Putevi su bili neobično mirni i nisam video nijedan slučaj nasilja ili kriminala dok sam se vozio ka Saut biču, što je izgledalo kao da vidite sneg u Fontenblou. Imajući u vidu šta mi se sve dešavalo u poslednje vreme, neprestano sam gledao u retrovizor. Na trenutak mi se učinilo da me prati mali crveni džip, ali kad sam usporio, samo me je obišao. Pošto je vozila bilo malo, već u deset i petnaest parkirao sam automobil, popeo se liftom i pokucao na vrata stana Manija Borka.

Dugo je vladala potpuna tišina, pokucao sam ponovo, malo snažnije. Spremao sam se da udarim mnogo žešće kad su se vrata naglo otvorila i pojavio se izuzetno sanjiv i uglavnom nag Mani Bork – trepnuo je kad me je ugledao. „Svih mi jaja“, rekao je promuklo. „Koliko je sati?“

„Deset i petnaest“, rekao sam ozareno. „Skoro je vreme ručku.“

Možda i nije bio budan ili je možda mislio da mu je opaska toliko smešna da zaslužuje reprizu, u svakom slučaju, ponovo je rekao: „Svih mi jaja.“

„Mogu li da uđem?“, ljubazno sam ga pitao. Trepnuo je nekoliko puta i konačno širom otvorio vrata.

„Bolje bi ti bilo da je nešto važno“, rekao je. Ušao sam za njim, prošao pored užasnog umetničkog dela u predvorju i do Manijevog legala pored prozora. Skočio je na hoklicu, a ja sam seo na drugu preko puta nje.

„Moram da razgovaram s tobom o venčanju“, rekao sam, a on je odmahnuo glavom vrlo osorno i zaskičao: „Frenki!“ Niko mu se nije odazvao. Oslonio se jednom

mršavom rukom o sto, a drugom je lupkao po njemu. „Tom malom seronji bi bilo bolje – do đavola, Frenki!“, pozvao je veoma piskavim uzvikom.

Trenutak kasnije čuo se bat sitnih koraka iz zadnjeg dela stana. Odmah se pojavio mladić, privlačio je ogrtač oko sebe, žurno je ušao, sklonio ravnu smeđu kosu s lica i stao ispred Manija. „Zdravo“, rekao je. „Mislim, ovaj, dobro jutro.“

„Kafu, ali požuri“, rekao je Mani ne pogledavši ga.

„Uh“, rekao je Frenki. „Naravno. Okej.“ Oklevao je nakratko, ali Mani je imao sasvim dovoljno vremena da počne da mlati majušnom pesnicom i vrisne: „Odmah, do đavola!“ Frenki je progutao knedlu i pojurio ka kuhinji, a Mani je i dalje oslanjao svojih celih četrdeset kilograma sve veće osornosti o pesnicu, zažmurio je i uzdahnuo kao da su ga napadale nebrojene horde potpuno idiotskih demona.

Pošto sam shvatio da razgovora neće biti bez kafe, pogledao sam kroz prozor i uživao u pogledu. Na horizontu su tri teretna broda ispuštala pramenove dima, a bliže obali bila su razbacana putnička plovila, od višemilionskih jahti koje su se uputile na Bahame pa sve do grupe jedrilica bliže obali. Svetložuti kajak se udaljavao od obale verovatno da dočeka teretnjake. Sunce je sijalo, galebovi su leteli u potrazi za otpacima, a ja sam čekao da Mani završi sa transfuzijom.

Iz kuhinje se čula lomnjava i Frenkijevo prigušeno cviljenje: „E, jebi ga.“ Mani je pokušao još jače da zatvori oči, kao da je hteo da se oslobodi sve patnje, koju je izazivalo užasno glupo okruženje. Samo nekoliko minuta

kasnije, pojavio se Frenki sa servisom za kafu – srebrnom i skoro bezobličnom džezvom i tri široke keramičke šolje postavljene na providni poslužavnik u obliku slikarske palete.

Frenki je drhtavim rukama stavio šolju ispred Manija i napunio je do vrha. Mani je ispio samo mali gutljaj, duboko uzdahnuo, ali bez olakšanja i konačno otvorio oči. „U redu“, rekao je, okrenuo se Frenkiju i dodao, „brže sredi onaj užasni nered koji si napravio jer ako kasnije stanem na polomljeno staklo, kunem ti se da ću ti izvaditi utrobu.“ Frenki je odjurio, a Mani je ponovo ispio jedan mikroskopsko mali gutljaj pre nego što se onako sanjiv okrenuo ka meni. „Hoćeš da razgovaramo o tvom venčanju“, rekao je kao da nije verovao.

„Tako je“, odgovorio sam, a on je odmahnuo glavom.

„Vrlo si zgodan muškarac“, rekao je. „Zašto si, do đavola, odlučio da se oženiš?“

„Da bi mi porez bio manji“, odgovorio sam. „Možemo li da razgovaramo o jelovniku?“

„U cik zore u subotu? Ne“, rekao je. „To je užasan, besmislen i primitivan ritual“, i pretpostavio sam da govori o venčanju, a ne o jelovniku, iako s Manijem nikad ne možete da budete sigurni. „Potpuno sam užasnut kad pomislim da bi bilo ko dobrovoljno pristao da se upusti u to. Ali“, rekao je, odmahujući rukom prezrivo, „to mi bar pruža priliku da izvodim eksperimente.“

„Mislio sam da bi možda mogao malo jeftinije da eksperimentišeš.“

„Možda“, rekao je i prvi put sam mu video zube, jer ako biste to nazvali osmehom, onda biste se složili da je mučenje životinja zabavno, „ali ne nameravam.“

„Zbog čega?“

„Zbog toga što sam već odlučio šta želim da napravim, i ne možeš nikako da me u tome zaustaviš.“

Iskreno, odmah mi je palo na pamet mnogo toga što bi moglo da ga zaustavi, ali ništa – bez obzira na to koliko mi se učinilo zanimljivo – ne bi prošlo stroge smernice Harijevog zakonika, pa ništa od toga nisam mogao da uradim. „Pretpostavljam da nikakvo slatko ubeđivanje ne bi pomoglo?“, pitao sam ga pun nade.

Bezobrazno me je pogledao. „Kakvo si to slatko ubeđivanje imao na umu?“, pitao je.

„Pa, mislio sam da te mnogo molim i da se mnogo osmehujem“, odgovorio sam.

„Nije dovoljno“, rekao je. „Nikako.“

„Vins mi je rekao da pretpostavljaš da će biti petsto dolara po osobi.“

„Ja ne *pretpostavljam*“, zarežao je. „I zaboje me *dupe* za tvoju siću.“

„Naravno“, rekao sam pokušavajući malo da ga smirim. „Konačno, sića ionako nije tvoja.“

„Tvoja devojka je potpisala prokleti ugovor“, rekao je. „Mogu da ti naplatim koliko mi se prohte.“

„Ali sigurno mogu malo da spustim cenu?“, rekao sam pun nade.

Keženje se pretvorilo u namešteni pokvareni osmeh. „Nema šanse“, rekao je.

„Šta ću onda?“

„Ako misliš da ćeš da me nateráš da se predomislim, nećeš ništa. Ama baš ništa. Ljudi čekaju u redu na ulici da bih im pripremio hranu – zauzet sam sledeće dve godine i činim ti ogromnu uslugu.“ Bezobrazni osmeh se razvukao u nešto sasvim natprirodno. „Pripremi se za čudo. I za veliki račun.“

Ustao sam. Ružni patuljak očigledno nije hteo nimalo da popusti, a ja ništa nisam mogao da preduzmem. Zaista sam hteo da kažem nešto kao: „Nas dvojica još nismo završili“, ali činilo mi se da ni to ne bi imalo nikakvog uticaja. Samo sam se osmehnuo i rekao: „Pa, dobro“, i izašao iz stana. Kad su se vrata za mnom zatvorila, čuo sam ga kako vrišti na Frenkija: „Bože mili, hoćeš li da pomeriš to tvoje veliko dupe i skloniš to sranje sa mog *pada!*“

Dok sam prilazio liftu, osetio sam čeličnoledeni dodir na vratu i, na trenutak, slabašno podrhtavanje kao da je Mračni Putnik umočio prst u vodu i pobegao pošto je osetio da je suviše hladna. Ukopao sam se u mestu i pogledao unaokolo po hodniku.

Ništa. Na suprotnom kraju neki čovek je sklapao novine ispred svojih vrata, inače hodnik je bio pust. Zažmurio sam nakratko. „*Molim?*“, pitao sam, ali odgovora nije bilo. I dalje sam bio sâm. Lažna uzbuna, izgleda, osim ako neko nije buljio u mene kroz špijunku. Ili sam se bar tako nadao.

Ušao sam u lift i spustio se u prizemlje.

Kad su se vrata lifta zatvorila, Posmatrač se ispravio i dalje držeći novine koje je pokupio sa otirača. Odlična kamuflaža, možda će ponovo upaliti. Zurio je niz hodnik i pitao se šta je toliko zanimljivo u drugom stanu, ali to mu, u stvari, nije bilo važno. Otkriće. Šta god onaj drugi da uradi, saznaće.

Polako je brojao do deset i prišao stanu iz koga je izašao onaj drugi. Biće mu potrebno samo nekoliko minuta da otkrije zbog čega je onaj drugi bio tu. A onda...

Posmatrač nije imao pojma o čemu razmišlja onaj drugi, ali nije razmišljao dovoljno brzo. Vreme je za pravi podsticaj, koji će onog drugog izvući iz pasivnosti. Osetio je neobično pulsiranje razigranosti koje se probijalo kroz mračni oblak sile, a lepršanje mračnih krila dopiralo je iznutra.

POGLAVLJE 25

Usvom dugogodišnjem istraživanju ljudske rase, otkrio sam da, ma koliko se trudili, nisu uspjeli da spreče dolazak jutra u ponedjeljak. Naravno, trude se i dalje, ali ponedjeljak uvek dolazi, a sve lenčuge moraju žurno da se vrate užasnim radnim obavezama u svojim besmislenim životima robovanja.

Ta pomisao uvek bi me oraspoložila. Samo zbog toga što volim da rasipam radost svuda kuda odem, učinio sam što sam mogao da ublažim udarac neizbežnog ponedjeljka ujutru, pa sam došao na posao noseći kutiju krofni, koje su nestale, rekao bi u silovitoj pomami, pre nego što sam došao do svog stola. Ozbiljno sam sumnjao da bilo ko ima bolje opravdanje od mene za natmurenost, ali to ne biste mogli da zaključite dok biste ih posmatrali kako grabe moje krofne i mumljaju.

I Vins Masuka je izgleda učestvovao u sveopštem osećaju suspregnute patnje. Uleteo je u moj odeljak sa izrazom užasa i iznenađenja, koji je sigurno pokazivao nešto vrlo dirljivo pošto je izgledao skoro stvarno. „Bože, Dekstere“, rekao je, „gospode bože.“

„Pokušao sam da ti sačuvam krofnu“, rekao sam i pomislio da je takvu patnju mogao da izazove samo pogled na praznu kutiju krofni. Ali odmahnuo je glavom.

„O, bože, ne mogu da verujem. Mrtav je.“

„Siguran sam da to nema nikakve veze sa krofnama“, rekao sam.

„Bože moj, a ti si otišao da ga posetiš. Je l' da?“

Shvatio sam da smo došli do onog dela razgovora kad bar jedan od sagovornika mora da zna o čemu se razgovara.

„Vinse“, rekao sam, „molim te, udahni duboko i počni da pričaš od početka i pretvaraj se da govorimo istim jezikom.“

Buljio je u mene kao da je on žaba, a ja roda. „Sranje“, rekao je, „ti još nisi čuo, je l' da? Sranje.“

„Tvoje jezičke sposobnosti počinju da se pogoršavaju“, rekao sam. „Da nisi malo duže razgovarao sa Deborom?“

„Mrtav je, Dekstere. Pronašli su leš kasno sinoć.“

„Dobro je, nadam se da će biti mrtav još malo da bi stigao da mi kažeš o čemu, do đavola, pričaš.“

Vins je trepnuo – odjednom je iskolačio vlažne oči. „Mani Bork“, uzdahnuo je, „ubijen je.“

Moram da priznam da su mi osećanja bila izmešana. S jedne strane, svakako mi nije bilo žao što je neko sredio malog trola jer meni moja moralna načela to nisu dozvolila. S druge strane, sad sam morao da pronađem drugog dobavljača hrane – i da, verovatno ću morati da dam izjavu detektivu zaduženom za slučaj. Uznemirenost se borila sa olakšanjem, a onda sam se setio da su i krofne nestale.

Konačno, prevladala je ozlojeđenost zbog sve muke koju će mi ovaj događaj izazvati. Ipak, Hari me je naučio da je društveno neprihvatljivo pokazivati ozlojeđenost kad

saznaš da je tvoj poznanik umro. Potrudio sam se da namestim izraz koji je podsećao na neprijatno iznenađenje, brigu i tugu. „Au“, rekao sam. „nisam imao pojma. Znaju li ko ga je ubio?“

Vins je odmahnuo glavom. „Tip nije imao neprijatelja“, rekao je i izgleda da nije bio svestan koliko je njegova izjava bila neverovatna onima koji su bar jednom videli Manija. „Mislim, svi su ga se užasno plašili.“

„Znam“, rekao sam. „Bio je u časopisima i sve ostalo.“

„Ne mogu da shvatim zbog čega bi mu neko to uradio“, rekao sam.

U stvari, nisam mogao da shvatim zbog čega je bilo ko toliko čekao da mu to uradi, ali činilo mi se da ne bi bilo politički ispravno da to i izgovorim. „Pa, siguran sam da će otkriti. Ko je dobio slučaj?“

Vins me je pogledao kao da sam ga pitao da li sunce izlazi ujutru. „Dekstere“, rekao je začuđeno, „glava mu je odrubljena. Isto kao i telima na Univerzitetu.“

Kad sam bio mlad i svojski se trudio da se uklopim, izvesno vreme igrao sam fudbal i jednom me je lopta pogodila u stomak i nisam mogao da dođem do daha nekoliko minuta. Sad sam se slično osećao.

„O“, rekao sam

„Naravno, tvojoj sestri“, rekao je.

„Naravno.“ Iznenada, nešto mi je palo na pamet i pošto sam dugogodišnji poklonik ironije, pitao sam ga: „Nije ispečen, zar ne?“

Vins je odmahnuo glavom. „Ne“, rekao je.

Ustao sam. „Bolje da razgovaram sa Deborom“, rekao sam.

Debora nije bila raspoložena za razgovor kad sam stigao u Manijev stan. Naginjala se nad Kamilom Fig, koja je tražila otiske na nogama od stola pored prozora. Nije podigla glavu, pa sam provirio u kuhinju, u kojoj se Anhel-nije-mi-rod nagnjao nad lešom.

„Anhele“, rekao sam i pošto mi je bilo teško da poverujem u ono što vidim, pitao sam ga, „da li je to zaista glava devojke?“

Klimnuo je i dotakao glavu olovkom. „Tvoja sestra kaže da je verovatno glava devojke iz Muzeja Lou“, rekao je. „Stavili su je tu jer je ovaj tip bio pravi *bugero*.“

Pogledao sam dva reza, jedan tačno iznad ramena, a drugi tačno ispod brade. Onaj rez na glavi poklapao se sa onim koji sam i ranije video, uredno i pažljivo obrađen. Ali onaj drugi, na telu, koje je verovatno bilo Manijevo, bio je mnogo grublji i kao da je urađen na brzinu. Ivice oba reza bile su pažljivo priljubljene, ali, naravno, nisu se u potpunosti slagale. Čak sam i ovako sâm, bez mrmljanja mračne unutrašnjosti, mogao da vidim da je ovo na neki način bilo drugačije, a ledeni prstić koji mi je prelazio preko vrata nagoveštavao mi je da bi ova razlika mogla da bude veoma važna – čak i za moje trenutne neprilike – ali osim ovog nejasnog i nezadovoljavajućeg slabašnog nagoveštaja, osetio sam samo teskobu.

„Da li ste našli još jedan leš?“, pitao sam ga kad sam se setio jadnog zlostavljanog Frenkija.

Anhel je slegnuo ramenima ne pogledavši me. „U spavaćoj sobi“, odgovorio je. „Sa mesarskim nožem, ali i glavom.“ Zvučao je pomalo uvređeno jer se neko prilično pomučio, a ostavio glavu na telu, ali izgleda da nije imao više ništa da mi kaže, pa sam otišao i prišao sestri, koja je klečala pored Kamile.

„Dobro jutro, Debs“, rekao sam veselo iako se nisam tako osećao. Nisam bio jedini, jer me nije udostojila ni pogledom.

„Do đavola, Dekstere“, rekla je. „Ako nemaš ništa pametno za mene, odjebi.“

„Nije baš posebno pametno“, rekao sam, „ali znam da se tip u spavaćoj sobi zove Frenki. Ovaj ovde je Mani Bork, koji je bio u mnogim časopisima.“

„Kako, jebo te, to znaš?“, pitala je.

„Pa, pomalo je nezgodno“, odgovorio sam, „ali može biti da sam poslednji video ovog tipa živog.“

Ispravila se. „Kada?“, pitala je.

„U subotu ujutru, oko pola jedanaest, baš ovde.“ Pokazao sam šoljicu kafe na stolu. „To su moji otisci.“

Debora me je gledala u neverici i odmahivala glavom. „Poznavao si ovog tipa“, rekla je. „Bio ti je prijatelj?“

„Unajmio sam ga da mi pripremi hranu za svadbu“, rekao sam. „Pričalo se da je najbolji.“

„Aha“, rekla je. „Dakle, šta si radio ovde u subotu ujutru?“

„Povećao je cenu“, odgovorio sam. „Pokušavao sam da ga nagovorim da je spusti.“

Osvrnula se, pogledala stan i kroz prozor ugledala pogled vredan milion dolara. „Koliko je naplaćivao?“, pitala je.

„Petsto dolara po osobi“, odgovorio sam.

Naglo je okrenula glavu i ponovo me pogledala. „Jebo te bog“, rekla je. „Za šta?“

Slegnuo sam ramenima. „Nije hteo da mi kaže i nije hteo da spusti cenu.“

„Petsto dolara po *osobi*?“, rekla je.

„Malo je skupo, zar ne? Ili bolje da kažem *bilo* je skupo.“

Debora je grizla usnu, nije ni trepnula, zgrabila me za ruku i odvukla me od Kamile. I dalje sam mogao da vidim jedno malo stopalo, koje je izvirivalo iza kuhinjskih vrata gde se dragi preminuli suočio sa svojom preranom smrću, ali Debora me je odvukla još dalje od njega na drugi kraj sobe.

„Dekstere“, rekla je, „zakuni se da nisi ubio ovog tipa.“

Kao što sam ranije spomenuo, nemam pravih osećanja. Dugo i naporno sam vežbao da se u određenim prilikama ponašam kao ljudsko biće – ali ova prilika me je uhvatila nespremnog. Kakav izraz lica treba da imam kad me za ubistvo optuži sestra? Izbezumljen? Besan? Iznenađen? Koliko je meni poznato, ovo nije bilo u udžbenicima.

„Debora“, rekao sam. Nije baš pametno, ali jedino sam toga mogao da se setim.

„Neću ti progledati kroz prste“, rekla je, „naročito ne zbog nečeg ovakvog.“

„Ne bih nikad“, rekao sam, „ovo nije..“ Odmahnuo sam glavom. Zaista nije bilo pošteno. Prvo me je napustio Mračni Putnik, a onda su od mene pobjegli i moja sestra i pamet. Svi pacovi su se razbežali kad je dobri brod Dekster počeo polako da tone.

Duboko sam uzdahnuo i pokušao da okupim posadu koja se takođe spremala da pobjegne. Debora je bila jedina na svetu koja je poznavala moje pravo lice, i iako se i dalje privikavala na tu pomisao, mislio sam da su joj veoma pažljivo postavljene Harijeve granice sasvim jasne, i da je shvatila da ih nikada ne bih narušio. Izgleda da sam se prevario. „Debora“, rekao sam. „Zbog čega bih..“

„Ne seri“, obrecnula se. „Oboje znamo da si mogao ovo da uradiš. Bio si ovde u pravom trenutku, a imao si i sasvim dobar motiv da mu ne platiš pedeset hiljada dolara. Ili je to ili bi trebalo da verujem da je ovo uradio neki tip iz zatvora.“

Pošto sam veštačko ljudsko biće, obično sam izuzetno bistre glave, neopterećen osećanjima. Ipak, osetio sam kao da pokušavam da pogledom prodrem kroz živi pesak. S jedne strane, bio sam iznenađen i pomalo razočaran jer je pomislila da sam ja mogao ovako nešto trajavo da obavim. S druge strane, želeo sam da je ubedim da to nisam ja uradio, a sve i da jesam, ona to nikad ne bi otkrila, ali činilo mi se da nije baš uviđavno. Zbog toga sam duboko uzdahnuo i rekao: „Kunem se.“

Sestra me je strogo i netremice gledala. „Stvarno“, rekao sam.

Konačno je klimnula glavom. „U redu“, rekla je. „Bolje bi ti bilo da ne lažeš.“

„Ne lažem“, rekao sam. „Ja ovo nisam uradio.“

„Uh, dobro“, rekla je. „Ko je onda?“

Stvarno nije pošteno, zar ne? Mislim, život uopšte nije pošten. I dalje sam se branio od optužbi da sam počinio ubistvo – optužbi moje rođene polusestre! – a istovremeno me je molila da rešim zločin. Morao sam da se divim Deborinoj mentalnoj sposobnosti koja joj je omogućavala da izvede vrtoglave mentalne bravure, ali želeo sam i da njeno kreativno razmišljanje usmerim ka nekom drugom.

„Ne znam ko je ovo uradio“, rekao sam. „I nemam – ne javljaju mi se nikakvi, ovaj, nagoveštaji u vezi sa tim.“

Strogo je buljila u mene. „Zbog čega bih ti i sad verovala?“, pitala je.

„Debora“, rekao sam i zastao. Da li je ovo pravi trenutak da joj kažem za Mračnog Putnika i njegovo trenutno odsustvo? Veoma neprijatna bujica utisaka mućkala se u meni – kao nalet gripa. Da li su ovo mogla da budu osećanja koja su kao ogromni plimski talas otrovnog taloga jurišala na nebranjene obale Dekstera? Ako je tako, onda nije ni čudo što su ljudi toliko jadna bića. Ovo je bilo užasno iskustvo.

„Slušaj, Debora“, ponovio sam pokušavajući da se setim kako da počnem.

„Slušam, do đavola“, rekla je, „ali ne čujem da nešto govoriš.“

„Ne znam kako da ti kažem“, rekao sam, „jer ti nikad ranije nisam rekao.“

„Mislim da je pravo vreme da počneš.“

„Ja, ovaj – imam nešto u sebi“, rekao sam svestan da zvučim kao totalni kreten i osetio sam da obrazi počinju da mi gore.

„Kako to misliš?“, pitala je. „Imaš rak?“

„Ne, ne, ja – ovaj, čujem nešto – govori mi“, rekao sam. Ne znam ni sam zbog čega, ali nisam mogao da pogledam Deboru. Okrenuo sam glavu na drugu stranu i na zidu ugledao fotografiju polunagog muškarca. Brzo sam pogledao Deboru.

„Gospode“, rekla je, „misliš, čuješ glasove. Bože, Dekstere!“

„Ne“, rekao sam. „Nije kao kad čuješ glasove, ne baš tako.“

„Koji je onda moj?“, pitala je.

Morao sam ponovo da pogledam polunagog muškarca, ispustim dugački izdah pre nego što sam mogao ponovo da pogledam Deboru. „Znaš kad imam neki predosećaj na mestu zločina“, rekao sam, „on se javlja zbog toga što... što mi nešto govori.“ Deborino lice se potpuno skamenilo, ni mišić se nije pomerao, kao da je slušala priznanje nekog ko je počinio užasna dela, što je naravno i bilo tako.

„Dakle, to nešto ti govori, šta?“, pitala je. „Hej, to se dešava i onom koji misli da je Betmen.“

„Tako nešto“, rekao sam. „Samo, znaš, one nagoveštaje koje sam nekad dobijao.“

„Nekad si ih dobijao?“, pitala je.

Sad sam stvamo morao da sklonim pogled. „Nema ga više, Debora“, rekao sam. „Cela zbrka oko Moloha ga je uplašila. Nikad mi se to nije desilo.“

Ćutala je, a ja nisam znao zbog čega bih prekidao njeno ćutanje.

„Da li si nekad rekao tati o tim glasovima?“, konačno je progovorila.

„Nisam morao“, odgovorio sam. „Znao je.“

„I tvoji glasovi su nestali?“, pitala je.

„Čuo sam samo jedan glas.“

„I zbog toga sad ništa ne možeš da mi kažeš o ovome?“

„Da.“

Debora je zaškripala zubima toliko glasno da sam i ja čuo i ispustila dugačak dah ne otvarajući usta. „Ili me lažeš zbog toga što si ti ovo uradio“, prosiktala je, „ili govoriš istinu, što znači da si jebeni ludak.“

„Debs...“

„Šta misliš, Dekstere, u šta bih radije poverovala, a? Šta misliš?“

Mislim da bes nisam osetio još otkako sam bio tinejdžer, a može se desiti da ni tad nisam mogao da osetim pravi bes. Pošto je Mračni Putnik otišao i pošto sam počeo da klizam niz padinu prave ljudskosti, sve stare granice između mene i normalnog života nestajale su, a ja sam sad osetio nešto što je sigurno bilo veoma blisko pravom besu. „Debora“, rekao sam, „ako mi ne veruješ i ako želiš da

misliš da sam ja ovo uradio, onda me zabole dupe u šta ćeš da veruješ.“

Prostrelila me je pogledom i prvi put sam i ja nju prostrelio pogledom.

Konačno je progovorila: „Ipak, moram da prijavim ovo što si mi rekao“, uzvratila je. „Zvanično, za sada ne smeš ni blizu da priđeš mestu zločina.“

„Biće mi bezgranično drago“, rekao sam. Još jednom me je pogledala, skupila usne i okrenula se Kamili Fig. Nakratko sam pogledao njena leđa i uputio se ka vratima.

Nisam imao zbog čega da se zadržavam, posebno kad mi je zvanično i nezvanično rečeno da nisam dobrodošao. Bilo bi lepo da kažem da sam bio uvređen, ali iznenađujuće, i dalje sam bio suviše besan da bih bio zlovoljan. Iskreno, pošto sam uvek neprijatno iznenađen kad saznam da neko može zaista da me voli, osetio sam olakšanje kad sam video da Debora bar jednom zauzima razuman stav.

Za Dekstera je sve vreme sve bilo dobro, ali ni sam ne znam zbog čega, nisam imao utisak da sam izvojevao izuzetnu pobedu kad sam izašao i uputio se ka vratima u izgnanstvo.

Dok sam čekao lift, neprijatno me je iznenadio promukli uzvik: „Hej!“

Okrenuo sam se i ugledao namrgođenog i ljutitog starca u sandalama i crnim čarapama koje su mu skoro dosezale do staračkih kvrgavih kolena kako juri za mnom. Nosio je i

široki šorts i svilenu košulju, ali bio je i potpuno opravdano gnevan. „Da li ste vi iz policije?“, pitao je.

„Tako nešto“, odgovorio sam.

„Šta je s mojim prokletim novinama?“, reka o je.

Liftovi su vrlo spori, zar ne? Ipak, uvek pokušam da budem predusretljiv kad je to neizbežno, pa sam se pomirljivo osmehnuo matorom ludaku. „Ne sviđaju vam se vaše novine?“, pitao sam.

„Nisam ni *dobio* proklete novine!“, viknuo je na mene i lice mu je postalo svetloljubičasto od napora. „Zvao sam i žalio se vašim ljudima, a crnkinja mi je preko telefona rekla da zovem novine! Video sam da ih je ukrao neki klinac, i spustila mi je slušalicu!“

„Klinac vam je ukrao novine?“, pitao sam.

„Pa šta sam, do đavola, reka o?“, počeo je kreštavije, što mi nimalo nije ulepšalo čekanje lifta. „Ja plaćam porez, a ona nešto tako da mi kaže? I smejala mi se, do đavola!“

„Možete da dobijete drugi primerak novina“, reka o sam umirujući ga.

Izgleda da ga to nije umirilo. „Šta, do đavola, znači, da dobijem drugi primerak? U subotu ujutru, u pidžami, da dobijem drugi primerak? Zbog čega jednostavno ne možete da uhvatite kriminalce?“

Konačno, lift je objavio dolazak prigušenim zvonkim zvukom, ali nisam više bio zainteresovan za njega jer mi je nešto palo na pamet. S vremena na vreme nešto mi padne na pamet. Obično mi misli ne isplivaju na površinu, verovatno zbog toga što se ceo život trudim da izgledam

kao ljudsko biće. Ali ova misao kao balon vazduha koji se probija kroz mulj polako je počela da se diže ka površini i veselo se razbistrila u mojoj glavi. „Subota ujutru?“, pitao sam. „Da li se sećate u koliko sati?“

„Naravno da se sećam! Rekao sam im kad sam ih pozvao, u subotu ujutru, u pola jedanaest, klinac mi je ukrao novine!“

„Kako znate da je bio klinac?“

„Kako znam?! Pogledao sam kroz špijunku!“, povikao je. „Šta, treba da izađem u hodnik, a da ni ne pogledam, pored vas takvih? Ma, kakvi!“

„Kad kažete klinac“, nastavio sam, „koliko godina je imao?“

„Slušajte, gospodine“, rekao je, „za mene je klinac svako mlađi od sedamdeset godina, ali ovaj je imao oko dvadeset i imao je ranac kakav sad svi nose.“

„Možete li ga opisati?“, pitao sam.

„Nisam slep“, rekao je. „Stajao je, držao moje novine i imao je onu prokletu tetovažu koju svi sad imaju na vratu!“

Osetio sam kako metalni prstići lepršaju po mom vratu i, iako sam znao odgovor, pitao sam ga: „Kakva je bila tetovaža?“

„Neka glupost, neki japanski simbol. Je l' smo zbog toga istresli Japance iz gaća? Da bismo mogli da kupujemo njihove automobile i da tetoviramo njihove žvrljotine po našoj deci?“

Izgleda da se tek zagrevao i dok sam se zaista divio njegovoj neverovatnoj izdržljivosti u tim godinama, osetio

sam da je pravo vreme da ga uputim odgovarajućim nadležnim osobama, među kojima je bila i moja sestra. Osetio sam pritajeno zadovoljstvo jer sam joj ne samo dao boljeg osumnjičenog nego što je Ražalovani Dekster, nego sam joj poslao i ovog šarmantnog matorog dosadnjakovića kao malu kaznu jer je prvo posumnjala na mene. „Pođite sa mnom“, rekao sam starcu.

„Nikud ja ne idem“, rekao je.

„Zar ne biste voleli da razgovarate sa pravim detektivom?“, pitao sam i sati vežbanja osmeha sigurno su se isplatili jer se namrštio, osvrnuo se i rekao: „Pa, dobro“, i krenuo za mnom do narednika Sestre, koja je režala na Kamilu Fig.

„Rekla sam ti da odeš“, obratila mi se toplo i šarmantno, što sam i očekivao.

„Okej“, rekao sam. „Treba li sa sobom da povedem i svedoka?“

Debora je zinula, zatvorila usta i to ponovila nekoliko puta, kao da pokušava da nauči da diše kao riba.

„Nemoguće – to nije – do đavola, Dekstere“, konačno je progovorila.

„Moguće i jeste i otići ću“, rekao sam. „U međuvremenu, ovaj dobri stari gospodin ima nešto zanimljivo da ti kaže.“

„Ko si ti da mi kažeš da sam star?“, rekao je.

„Ovo je detektiv Morgan“, rekao sam. „Ona je zadužena za slučaj.“

„Devojka?“, podrugljivo je rekao. „Nije ni čudo što nikog ne mogu da uhvate. Devojka detektiv.“

„Nemojte da zaboravite da joj spomenete ranac“, rekao sam mu, „i tetovažu.“

„Kakvu tetovažu?“, pitala je. „O čemu, do đavola, pričate?“

„Kako se to izražavate“, rekao je starac. „Sramota!“

Osmehnuo sam joj se. „Lepo se ispričajte“, rekao sam.

POGLAVLJE 26

Nisam bio siguran da li sam zvanično ponovo pozvan na zabavu, ali nisam želeo da se mnogo udaljavam kako ne bih propustio priliku da dostojanstveno prihvatim sestrino izvinjenje. Zbog toga sam stajao pored ulaznih vrata nekadašnjeg stana Manija Borka, gde su mogli da me primete u odgovarajućem trenutku. Nažalost, ubica nije ukrao ogromnu umetničku loptu od životinjskog izbljuvka na postolju pored vrata. I dalje je bila tamo, nasred prostorije u kojoj sam čekao i morao sam da je gledam.

Pitao sam se kad će se Debora konačno setiti da pita starca za tetovažu i sve poveže. Dok sam zamišljeno stajao, čuo sam da je podigla glas izgovarajući zvanične ritualne reči otpuštanja, zahvaljujući mu se za pomoć i upućujući ga da se javi ako se seti još nečeg. Prilazili su vratima, Debora je držala starca ispod ruke i vodila ga iz stana.

„Ali šta je s mojim novinama, gospođice?“, pobunio se kad je otvorila vrata.

„Gospođice naredniče“, rekao sam mu, a Debora me je strogo pogledala.

„Pozovite novine“, odgovorila mu je. „Vratiće vam novac.“ Doslovno ga je izgurala iz stana. Stao je ispred vrata i tresao se od besa.

„Loši momci pobeđuju!“, viknuo je i, na našu sreću, Debora je zatvorila vrata.

„Znaš, u pravu je“, rekao sam joj.

„To ne znači da zbog toga moraš da izgledaš tako srećno“, rekla je.

„A ti bi s druge strane mogla da pokušaš da izgledaš mnogo srećnije“, rekao sam. „On je, onaj mladić, kako se ono zove?“

„Kurt Vagner“, odgovorila je.

„Tako je“, rekao sam. „Uzorni dobrica. To je Kurt Vagner, sad je i tebi jasno.“

„Ništa meni nije jasno“, rekla je. „Možda je samo slučajnost.“

„Naravno, možda je“, rekao sam. „Matematički je moguće da će sunce izaći na zapadu, ali nije verovatno. Koga još imaš?“

„Onog prokletog kretena Vilkinsa“, rekla je.

„Policija ga prati, zar ne?“

Besno je je odgovorila. „Aha, ali znaš kakvi su ti tipovi. Zadremaju ili odu da kenjaju i kunu se da tipa nisu ispuštali iz vida. U međuvremenu im tip, koga je trebalo da prate, pobegne i kasapi navijačice.“

„Dakle, stvarno misliš da bi mogao da bude ubica? Bio je ovde u isto vreme kad je Mani ubijen.“

„I ti si tad bio ovde“, odgovorila je. „Ovo ubistvo je drugačije od ostalih. Više izgleda kao nespretna imitacija.“

„Kako je onda Tamina glava dospela ovde?“, pitao sam. „Ovo je Vagnerovo delo, sigurno.“

„U redu“, rekla je, „recimo da jeste.“

„Recimo?“, ponovio sam iznenađeno. Sve je ukazivalo na klinca sa tetovažom, a Debora se dvoumila.

Pogledala me je, ali to nije bio topli i sestrinski blagonakloni pogled. „I dalje mislim da si i ti to mogao da uradiš“, rekla je.

„Onda me odmah uhapsi“, rekao sam. „To bi ti bilo pametno, zar ne? Kapetan Metjuz biće srećan jer si nekog uhapsila, a mediji će te voleti jer si uhapsila sopstvenog brata. Sjajno rešenje, Debora, koje će obradovati čak i pravog ubicu.“

Debora ništa nije rekla, samo se okrenula i otišla. Pošto sam i sâm nakratko razmislio, shvatio sam da je zamisao zaista dobra. Ni ja ništa nisam rekao, okrenuo sam se na suprotnu stranu, izašao iz stana i otišao na posao.

Ostatak dana mi je bio mnogo zanimljiviji. Dva mrtva belca pronađena su u *be-em-veu* parkiranom u zaustavnoj traci na autoputu Palmeto. Kad je lopov pokušao da ga ukrade, pronašao je leševe i prijavio slučaj – pošto je pokupio radio i vazdušne jastuke. Očigledni uzrok smrti – mnogostruki pucnji iz pištolja. Novinari su voleli da koriste izraz „obračun bandi“ za ubistva koja su bila obavljena uredno i štedljivo. Ovog puta nismo nameravali da tražimo bande. Dva leša i unutrašnjost automobila bili su doslovno preplavljeni olovom i isprskani krvlju, kao da ubica nije znao kako da okrene pištolj. Sudeći po rupama od metaka na staklima, bilo je pravo čudo što neki slučajni vozač prolaznik nije bio pogođen.

Zaposleni Dekster trebalo bi da bude srećni Dekster jer je u automobilu, kao i na obližnjem trotoaru, bilo dovoljno sasušene krvi za nekoliko sati rada, ali, nikakvo čudo, i dalje sam bio nesrećan. Pored svih užasnih događaja, imao sam i ovaj nesporazum sa Debs. Ne bi bilo sasvim tačno kad bih rekao da volim Deboru, pošto nisam sposoban da volim, ali navikao sam na nju i draže mi je kad je u blizini i kad je razumno zadovoljna mnome.

Osim nekoliko uobičajenih razmirica koje smo imali kad smo bili mlađi, Debora i ja smo se retko ozbiljno svađali i zbog toga sam bio prilično iznenađen kad sam otkrio da me ova prepirka sa njom muči. Iako sam bezdušno čudovište koje uživa da ubija, zbolelo me je kad je pomislila da sam takav, posebno pošto sam joj dao časnu divljačku reč da sam potpuno nevin, bar u tom slučaju.

Želeo sam da se sestra i ja slažemo, ali bio sam ozlojeđen jer mi se činilo da je suviše predana svojoj ulozi predstavnika Njegovog kraljevskog visočanstva Zakona i nije bila voljna da bude moja prisna prijateljica i uzdanica.

Naravno, što se mene tiče, rasipanje moje potpuno opravdane uvređenosti zbog toga imalo je smisla, pošto trenutno nijedan drugi problem nije bio vredan moje pažnje – venčanje, tajanstvena muzika, izgubljeni Putnik i tome slično obično se reše sami, zar ne? Prikupljanje uzoraka krvi je jednostavan posao i ne zahteva posebnu usredsređenost. Da bih to i dokazao, pustio sam misli da odlutaju, a ja sam se mentalno valjao u svom očajanju. Zbog toga sam se okliznuo na krv i dočekao se na koleno pored *be-em-vea*.

Izbezumljenost zbog dodira sa betonom odmah je odjeknula kao unutrašnji potres, nalet straha i ledenog vazduha iznenada me je prožeo, podizao se sa užasno lepljivog nereda pravo u moju šuplju unutrašnjost i potrajalo je dok sam ponovo udahnuo. Polako, smiri se, Dekstere, pomislio sam. Stres te blago podseća na to šta si i odakle si i nema nikakve veze sa muzikalnim grlima stoke.

Uspeo sam da ustanem, a da ne zacvilim, ali pantalone su mi bile pocepane, koleno povređeno, a nogavica pantalona pokrivena užasnom poluskorenom krvlju.

Zaista ne volim krv, a kad sam je video na odeći kako me dodiruje, zaista sam se potresao. Život mi se pretvorio u totalnu zbrku, a ja sam upao u ogromnu i praznu provaliju, u kojoj nije bilo Putnika – krv je bila poslednja kap u čaši. Bio sam siguran da nešto osećam, ali nije mi bilo prijatno. Osetio sam da se stresam i skoro sam viknuo, ali uspeo sam, iako jedva, da se suzdržim, očistim i nastavim da radim.

Nije mi bilo bolje, ali preživeo sam dan. Prvo sam se presvukao jer mudri forenzičari koji prikupljaju uzorke krvi obično nose rezervnu odeću, i konačno krenuo kući.

Dok sam vozio na jug putem Old katler, mali crveni *džio* prilepio mi se uz branik i nikako nije hteo da se odmakne. Gledao sam u retrovizor, ali nisam mogao da vidim lice vozača i pitao sam se šta sam to sasvim nesvesno uradio što ga je naljutilo. Dolazio sam u iskušenje da stisnem kočnicu, pa šta bude, ali još nisam bio toliko očajan da poverujem da bi uništavanje mog automobila bilo šta popravilo. Pokušao sam da ne obraćam pažnju na drugi automobil, još jednog

poluludog vozača u Majamiju koji je imao tajanstveni i skriveni raspored.

I dalje je išao za mnom, samo nekoliko centimetara iza mene i počeo sam da se pitam kakav li je to raspored. Ubrzao sam, ubrzao je i *džio* i bio tačno iza mene.

Usporio sam, usporio je i *džio*.

Prešao sam preko dve trake i za sobom ostavio hor besnih sirena i podignutih srednjih prstiju. *Džio* me je pratio.

Ko je to? Šta hoće od mene? Da li je moguće da je Starzak saznao da sam ga ja obmotao lepljivom trakom i sad me prati u drugom automobilu, odlučan da se osveti. Ili je ovog puta bio neko drugi – ali ko? Zašto? Nisam mogao ni da zamislim da bi Moloh vozio za mnom. Kako bi prastari bog mogao da dobije čak i privremenu vozačku dozvolu? Ipak, neko je bio iza mene i očigledno je nameravao da tu i ostane, ali nisam znao ko. Uznemireno sam tražio odgovor, posezao za nečim čega više nije bilo, a osećaj izgubljenosti i praznine povećavao je moju nesigurnost, ogorčenost i nespokoјstvo i shvatio sam da šištim kroz stisnute zube i stiskam volan i da su mi dlanovi hladni i znojavi i pomislio sam, dosta je.

U mislima sam se spremao da stisnem kočnicu, iskočim iz automobila i lice drugog vozača pretvorim u kašu, kad se *džio* iznenada odvojio od mene, skrenuo desno i nestao u sporednoj ulici u majamskoj noći.

Ipak, nije bilo ništa, samo sasvim normalna psihoza izazvana saobraćajnom gužvom, samo još jedan prosečno

poludeli vozač u Majamiju koji je ubijao dosadu na dugom putu do kuće tako što je pratio automobil ispred sebe.

A ja sam bio samo ošamućeno, izmućeno i uplašeno bivše čudovište koje je kršilo prste i škripalo zubima.

Otišao sam kući.

Posmatrač je sišao s puta, obišao krug i kretao se među vozilima neprimetnim za onog drugog. Vozeći se daleko iza njega, Posmatrač je skrenuo u njegovu ulicu. Uživao je dok ga je pratio i naterao ga da se uznemiri. Izazvao je onog drugog da bi odmerio njegovu spremnost i ono što je otkrio bilo je veoma zadovoljavajuće. Pripremao je pažljivo uravnotežen metod da bi doveo onog drugog u odgovarajuće stanje svesti. Često je to radio i mogao je da prepozna određene znake. Razdražljivost, ali ne na ivici rastrojstva.

Očigledno je bilo vreme da se stvari ubrzaju.

Večeras se sprema nešto posebno.

POGLAVLJE 27

Kad sam stigao kod Rite, večera je bila spremna. S obzirom na to kroz šta sam prošao i o čemu sam razmišljao, mogli biste da pomislite da nikad više neću jesti, ali na ulaznim vratima napali su me mirisi. Rita je spremila pečenu prasetinu, brokoli, pirinač i pasulj. Ritina pečena prasetina nema premca. Pomalo razneženi Dekster konačno je odmaknuo tanjir i ustao od stola. Zapravo, ostatak večeri, takođe, bio je nežno umirujući. Šutirao sam konzervu sa Kodijem i Astor i ostalom komšijskom decom sve dok nije došlo vreme za spavanje. Rita i ja smo seli na kauč i gledali seriju o nabusitom doktoru pre nego što smo otišli na spavanje.

Uopšte nije loše biti normalan, posebno ako su tu Ritina pečena prasetina i Kodi i Astor koji me zabavljaju. Možda bih mogao da živim svoj život kroz njih, kao stari bejzbol igrač, koji postaje trener kad završi aktivnu sportsku karijeru. Trebalo je još mnogo toga da nauče, a ja bih, podučavajući ih, mogao ponovo da proživim svoje izbledele dane slave. Tužno, zaista, ali to je bar neka mala nadoknada.

Utonuo sam u san i, iako znam i za bolje, pomislio sam da možda i nije sve tako crno.

Ta glupa misao držala me je do ponoći, kad sam se probudio i video Kodija da stoji na dnu kreveta. „Neko je napolju“, rekao je.

„U redu“, rekao sam još napola pospan i potpuno nezainteresovan.

„I hoće da uđe“, rekao je.

Seo sam. „Gde?“, pitao sam.

Kodi se okrenuo i uputio se u hodnik. Pošao sam za njim. Bio sam skoro siguran da je ružno sanjao, ali konačno, bili smo u Majamiju i ovakve stvari su se dešavale, iako zasigurno, retko kad više od pet ili šest stotina puta svake noći.

Kodi me je doveo do vrata koja su vodila u zadnje dvorište. Na tri metra od vrata ukopao se, a i ja s njim.

„Ovde“, rekao je Kodi tiho.

Zaista. Nije ružno sanjao, ili bar ne onako ružno kako se ponekad sanja samo dok se spava.

Kvaka na vratima se pomerala i tresla dok je neko s druge strane pokušavao da je otvori.

„Probudi mamu“, šapnuo sam Kodiju, „i reci joj da pozove policiju.“ Pogledao me je kao da se razočarao što neću jurnuti na vrata sa ručnom granatom i sve srediti sâm, ali okrenuo se i uputio se hodnikom ka spavaćoj sobi.

Prišao sam vratima polako i oprezno. Prekidač je bio pored njih na zidu. Uključivao je snažnu svetlost u zadnjem dvorištu. Kad sam mu prišao, kvaka je prestala da se pomera. Ipak sam upalio svetlo.

Odjednom, kao na uključivanje prekidača, nešto je počelo da udara na ulaznim vratima.

Okrenuo sam se i potrčao prema prednjem delu kuće – na pola puta Rita je ušla u hodnik i sudarila se sa mnom. „Dekstere“, rekla je, „šta je... Kodi kaže...“

„Zovi policiju“, rekao sam joj. „Neko pokušava da provali.“ Pogledao sam Kodija, koji je stajao iza nje. „Povedi sestru i svi u kupatilo. Zaključajte vrata.“

„Ali ko bi... mi nismo...“, rekla je Rita.

„Idite“, naredio sam joj i prošao pored nje prema ulaznim vratima.

Opet sam upalio svetlo napolju i opet je zvuk iznenada zamro.

Ali čuo se dalje niz hodnik, verovatno na kuhinjskom prozoru.

I naravno, kad sam utrčao u kuhinju, udaranje je već prestalo, čak i pre nego što sam upalio svetlo.

Polako sam prišao prozoru iznad sudopere i pažljivo provirio napolje.

Ništa. Video sam samo tamu, živu ogradu, susednu kuću i ništa više.

Ispravio sam se i čekao da buka ponovo počne na nekoj drugoj strani kuće, ali nije. Shvatio sam da suzdržavam dah i počeo sam da dišem. Šta god da je bilo, prestalo je. Otišlo. Oпустиo sam šake i duboko uzdahnuo.

Rita je vrisnula.

Brzo sam se okrenuo i iščao članak, ali odšepao sam do kupatila što sam brže mogao. Vrata su bila zaključana,

iznutra se čulo da se neko vere po prozoru. Rita je vikala: „Odlazi!“

„Otvori vrata“, rekao sam i trenutak kasnije, Astor ih je širom otvorila.

„Na prozoru je“, rekla je, pomislio sam, neobično smireno.

Rita je stajala nasred kupatila sa podignutim pesnicama pored usana. Kodi je stajao ispred nje zaštitnički držeći otpušač, a oboje su buljili u prozor.

„Rita“, rekao sam.

Okrenula se ka meni širom otvorenih očiju punih straha. „Šta hoće?“, pitala je kao da je mislila da znam odgovor. Možda bih i znao da je sve bilo normalno – „normalno“ kao tokom celog prethodnog perioda mog života, kad mi je Putnik pravio društvo i šaputao užasne tajne, ali pošto nije bilo tu, znao sam samo da neko hoće da uđe, ali nisam znao zbog čega.

Nisam ni znao šta hoće, što mi nije izgledalo toliko važno u tom trenutku koliko činjenica da nešto želi i da misli da mi to imamo. „Hajde“, rekao sam. „Izlazite.“ Rita se okrenula i pogledala me, ali Kodi se nije pomerao. „Idemo“, rekao sam. Astor je uzela Ritu za ruku i žurno izašla. Spustio sam ruku na Kodijevo rame i gurnuo ga za majkom, nežno mu izvlačeći otpušač iz ruke. Onda sam se okrenuo prema prozoru.

Buka nije prestajala – snažno grebanje koje je zvučalo kao da neko pokušava kandžama da probije staklo. Bez

razmišljanja, krenuo sam napred i udario po prozoru gumenim vrhom otpušivača.

Buka je prestala.

Dugo se ništa nije čulo osim mog disanja, koje je, shvatio sam, bilo ubrzano i isprekidano. Ne tako daleko, čuo sam i policijsku sirenu, koja je parala tišinu. Izašao sam iz kupatila pogleda uprtog u prozor.

Rita je sedela na krevetu, a Kodi i Astor pored nje. Deca su izgledala prilično smireno, a Rita je očigledno bila na ivici nervnog sloma. „Sve je u redu“, rekao sam, „policija samo što nije stigla.“

„Hoće li doći narednica Debi“, pitala me je Astor i, puna nade, dodala: „Hoće li upucati nekog?“

„Narednica Debi spava“, odgovorio sam. Zvuk sirene bivao je sve bliži i uz škripu kočnica zaustavio se ispred naše kuće i zavijao različitim tonovima sve dok uz gundanje nije utihnuo. „Stigli su“, rekao sam im, a Rita je skočila s kreveta i uhvatila decu za ruke.

Sve troje su za mnom izašli iz spavaće sobe i kad smo stigli do ulaznih vrata, čuo se udarac po drvetu, uljudan, ali odlučan. Pošto nas život uči da budemo obazrivi, viknuo sam: „Ko je?“

„Policija“, čuo se grub muški glas. „Dobili smo prijavu o provali.“ Ništa mi nije zvučalo neobično, ali, za svaki slučaj, nisam skinuo lanac. Otvorio sam vrata i pogledao napolje. Zaista, dva policajca u uniformi stajala su na pragu, jedan je gledao vrata, a drugi se osvrtao i gledao dvorište i ulicu.

Zatvorio sam vrata, skinuo lanac i ponovo ih otvorio. „Uđite, policajče“, rekao sam. Na pločici je pisalo da se zove Ramirez i setio sam se da ga poznajem. Nije ni pokušao da uđe u kuću, samo je gledao moju ruku.

„Kakav je to hitan slučaj, šefe?“, pitao je klimajući glavom ka mojoj ruci. Pogledao sam i shvatio da i dalje držim otpušivač.

„O“, rekao sam i stavio ga u držač za kišobrane iza vrata. „Izvinite, to je za samoodbranu.“

„Aha“, rekao je Ramirez. „Mogu da pretpostavim šta je onaj drugi tip imao.“ Ušao je u kuću i preko ramena pozvao svog partnera: „Proveri dvorište, Vilijamse.“

„Dobro“, rekao je Vilijams, mršavi crnac koji je imao oko četrdeset godina. Ušao je u dvorište i nestao iza ugla kuće.

Ramirez je stajao nasred sobe, gledao Ritu i decu. „Dakle, šta je bilo?“, pitao je i pre nego što sam stigao da odgovorim, žmirnuo je prema meni. „Poznati ste mi“, rekao je.

„Ja sam Dekster Morgan“, rekao sam. „Forenzičar sam.“

„Tako je“, rekao je. „Dakle, Dekstere, šta se dogodilo?“

Ispričao sam mu.

POGLAVLJE 28

Policajci su ostali s nama skoro četrdeset minuta. Pretražili su dvorište i komšiluk i ništa nisu pronašli, što ih izgleda nije iznenadilo, a što, iskreno govoreći, ni mene nije zapanjilo. Kad su završili sa pretraživanjem, Rita im je skuvala kafu i poslužila ih domaćim keksom.

Ramirez je bio ubeđen da su dva klinca pokušavala da nas izazovu – ako su to nameravali, uspelo im je. Vilijams se trudio da nas smiri govoreći nam da se neko samo šalio i da je sve gotovo. Kad su odlazili, Ramirez je dodao da će tokom noći još nekoliko puta proći ulicom. Ali, i pored svežih umirivanja, Rita je ostatak noći provela u kuhinji sa šoljicom kafe jer nije mogla da spava. Što se mene tiče, prevrtao sam se oko tri minuta pre nego što sam otplovio u carstvo snova.

Dok sam kroz tminu brzo tonuo u san, muzika je ponovo zaszvirala. Na licu mi se pojavio izraz radosti, potom vrečina...

Ni sâm ne znam kako sam se našao u hodniku, Rita me je drmusala i dozivala me: „Dekstere, probudi se“, rekla je. „Dekstere.“

„Šta se dogodilo?“, pitao sam.

„Hodao si u snu“, odgovorila je, „i pevao. Pevao si u snu.“

Dočekali smo prve ružičaste pramenove praskozorja u kuhinji uz kafu. Kad se budilnik u spavaćoj sobi konačno oglasio, ustala je da ga isključi, vratila se i pogledala me. Pogledao sam i ja nju, ali nisam imao šta da joj kažem, onda su Kodi i Astor ušli u kuhinju i nije nam preostalo ništa drugo nego da se prepustimo ustaljenim jutarnjim obavezama i krenemo na posao, nesvesno se pretvarajući da je sve onako kako i treba da bude.

Naravno da nije bilo. Neko je pokušavao da mi se uvuče u glavu i u tome je prilično uspevaao. Sad je pokušavao da mi se uvuče i u kuću, a ja nisam znao ko je ili šta hoće. Morao sam da pretpostavim da je sve nekako povezano sa Molohom i odsutnošću mog Prisustva.

Konačno, neko je pokušavao da mi nešto uradi i bilo je sve izvesnije da će u tome i uspeti.

Nisam hteo ni da pomislim da pravi i živi prastari bog pokušava da me ubije. Prvo, takav bog ne postoji. Čak i ako postoji, zbog čega bi se mučio sa mnom? Očigledno je nekom ljudskom biću priča o Molohu služila kao maska da bi bio moćniji i značajniji i naterao svoje žrtve da poveruju u njegove navodno posebne magijske moći.

Recimo, da mi uđe u san i natera me da čujem muziku. Ljudski grabljivac tako nešto ne može da uradi, niti može da uplaši i otera Mračnog Putnika.

Jedini mogući odgovori bili su nemogući. Možda me je stigao umor – nijednog drugog mogućeg odgovora nisam mogao da se setim.

Kad sam tog jutra stigao na posao, nisam imao priliku da razmislim o nekom boljem odgovoru jer sam odmah dobio poziv da odem na mesto dvostrukog ubistva u mirnoj kući u Grouvu u kojoj se gajila marihuana. Dva tinejdžera bila su vezana, isečena i ustreljena nekoliko puta za svaki slučaj. Iako sam siguran da je ovaj slučaj trebalo da smatram užasnim, bio sam, zapravo, veoma zahvalan što mi se ukazala prilika da vidim leševe koji nisu ispečeni i obezglavljeni. Zbog toga mi se činilo da je sve normalno i nakratko čak mirno. Poprskao sam luminol na sve strane skoro srećan što mogu da obavim posao, koji je naterao užasnu muziku da nakratko utihne.

Ali dao mi je i vremena da razmišljam, što sam i radio. Ovakve prizore viđam svaki dan, devet od deset ubica izjave nešto kao: „Otkaćio sam se“, ili: „Kad sam shvatio šta radim, bilo je suviše kasno“. Sjajni izgovori čak i pomalo zabavni, pošto sam ja uvek znao šta radim i zbog čega.

I konačno, poslednja se došunjala misao – ništa nisam mogao da učinim Starzaku bez Mračnog Putnika, što je značilo da je moj talenat u Putniku, a ne u meni, što bi, opet, moglo da znači da su ostali koji su se „otkačili“ bili privremeni domaćini nekog sličnog, zar ne?

Putnik me do sada nikad nije napuštao. Uvek je bio kod kuće sa mnom i nikad nije lutao ulicama i stopirao prvog razdraženog pokvarenjaka koji bi se našao u blizini.

U redu, hajde da to na trenutak ostavimo po strani. Pretpostavimo da neki putnici lutaju, a da drugi mogu da se skrase na jednom mestu. Da li bi to moglo da objasni ono što je Halpern opisao kao san? Da li je nešto moglo da uđe

u njega, natera ga da ubije dve devojke, odvede ga kući, ušuška ga u krevet i ode?

Nisam znao, ali znao sam da ako je ova zamisao moguća, ja sam u većoj nevolji nego što sam mislio.

Dok sam stigao do stanice, vreme ručka je prošlo. Čekala me je i Ritina poruka da ne zaboravim da odem na ugovoreni sastanak sa njenim poslanikom u pola tri. Ali pod „poslanikom“ ne mislim na predstavnika u skupštini, već na božijeg poslanika, koga obično možete pronaći u crkvi, ako vas ikada primoraju da je posetite zbog nečega. Što se mene tiče, oduvek sam pretpostavljao da, ako postoji bilo kakav bog, nikad ne bi dozvolio da se neko kao ja razvija. Ako nisam u pravu, oltar bi mogao da pukne i da se sruši kad uđem u crkvu.

Ipak, moje razumno izbegavanje verskih građevina bilo je završeno pošto je Rita želela da njen sveštenik obavi venčanje i očigledno je morao da proveriti moju akreditaciju ljudskog bića pre nego što pristane da izvrši zadatak. Naravno, izgleda da ni prvi put nije obavio posao kako valja pošto je prvi Ritin muž bio narkoman i stalno je tukao, a prečasnom je to nekako promaklo. Ako je sveštenik prevideo nešto tako očigledno i pre, izgledi da će sa mnom biti bolji nisu bili baš povoljni.

Ali Rita ga je izuzetno cenila pa smo se uputili u prastaru crkvu, sazidanu od krečnjaka na zaraslom zemljištu u Grouvu samo nekoliko stotina metara od mesta ubistva, na kome sam tog jutra radio. Rita mi je rekla da pripada toj crkvi i da sveštenika dugo poznaje. Izgleda da je to bilo važno, a ja sam pretpostavio da je i trebalo da

bude važno, ako uzmemo u obzir ono što sam znao o nekolicini božijih ljudi koji su mi privukli pažnju dok sam se bavio svojim hobijem. Bolje da kažem bivšim hobijem.

Velečasni Džajls čekao nas je u svojoj kancelariji – ili se to zove manastir ili utočište ili tako nešto. Rektorat mi je uvek zvučalo kao mesto gde možete pronaći proktologa. Možda se zove i sakristija – priznajem da ne poznajem baš najbolje crkvenu terminologiju. Moja pomajka Doris je pokušavala da me odvede u crkvu kad sam bio mlad, ali posle dva nesrećna događaja, bilo je očigledno da od toga nema ništa pa se i Hari umešao.

Kancelarija velečasnog bila je puna knjiga neverovatnih naslova i bez sumnje su nudile veoma dobre savete kako rešavati neke probleme koje je Bog želeo da izbegnete. Nekoliko knjiga nudile su uvid u dušu žene iako nisu precizno određivale kakve žene, kao i podatke kako da naterate Hrista da radi za vas – pretpostavio sam ne kao nadničar. Bila je i jedna o hrišćanskoj hemiji, mada mi se činilo da je naslov malo preteran osim ako nije davala recept za stari trik pretvaranja vode u vino.

Mnogo zanimljivija bila je knjiga sa gotskim slovima na povezu. Iz čiste radoznalosti, okrenuo sam glavu da bih pročitao naslov, ali kad sam pročitao, osetio sam da me je prožela drhtavica, kao da mi se jednjak iznenada napunio ledom.

Opsednutost nečastivim: istina ili izmišljotina?, pročitao sam i jasno čuo udaljeni zvuk bačenog novčića.

Za posmatrača sa strane bilo bi veoma lako da odmahne glavom i kaže: „Da, naravno, Dekster je stvarno budala ako

nikad nije pomislio na to.“ U stvari, i nisam. Nečastivi ima mnogo negativnih značenja, zar ne? I dok je Prisustvo bilo prisutno, činilo mi se da nema potrebe određivati ga tajanstvenim terminima. Tek sad, kad je Prisustvo nestalo, bilo mi je potrebno objašnjenje. Možda bi mi ovo dobro došlo? Iako je bilo pomalo staromodno, izgleda da je baš njegova starost uspostavljala vezu sa mojim slučajem jer se vukla još od gluposti sa Solomonom i Molohom pa sve do onog što mi se sad događalo.

Da li je Putnik zaista bio nečastivi? Da li je Putnikovo odsustvovanje posledica njegovog progonstva? Ako je tako, šta ga je nateralo u progonstvo? Nešto izuzetno dobro? Nisam mogao da se setim da li sam se sa nečim takvim susreo u poslednjih nekoliko... Ili još bolje, u životu. U stvari, baš naprotiv.

Ali da li bi nešto mnogo, mnogo loše moglo da progna nečastivog? Mislim, šta bi moglo biti gore od nečastivog? Možda Moloh? Da li bi nečastivi mogao sam sebe da progna zbog bilo čega?

Pokušao sam da se utešim pomislivši da sad imam nekoliko dobrih pitanja, ali nisam sasvim uspeo. Tok misli se prekinuo kad su se otvorila vrata i kad je veličanstveni velečasni Džajls ušao, osmehujući se i mrmljajući: „Vidi, vidi.“

Velečasni je imao oko pedeset godina i pošto je bio dobro uhranjen, pretpostavio sam da posao prikupljanja priloga cveta. Odmah nam je prišao, zagrlio Ritu i poljubio je u obraz pre nego što se okrenuo meni i rukovao se sa mnom snažno i muški.

„Dakle“, rekao je oprezno mi se osmehujući, „ti si Dekster.“

„Rekao bih da jesam“, odgovorio sam. „Šta ću?“

Klimnuo je kao da sam rekao nešto što ima smisla. „Sedite, molim vas, i opustite se“, rekao je otišao iza stola i seo na veliku obrtnu stolicu.

Poslušao sam ga i zavalio se u crvenoj kožnoj stolici preko puta stola, a Rita se nervozno smestila na ivicu svoje stolice.

„Rita“, počeo je i ponovo se osmehnuo, „dakle, spremna si da ponovo pokušaš, zar ne?“

„Da, ja – to je – ovaj, mislim“, rekla je Rita i pocrvenela. „Mislim, da.“ Pogledala me je i osmehnula se potpuno crvena i rekla: „Da, spremna sam.“

„Dobro, dobro“, rekao je i okrenuo se meni i dalje blagonaklono brižan. „A ti, Dekstere. Zaista bih želeo da saznam nešto više o tebi.“

„Pa, za početak, osumnjičen sam za ubistvo“, rekao sam skromno.

„Dekstere“, rekla je Rita i, neverovatno, još više pocrvenela.

„Policija misli da si nekog ubio?“, pitao je velečasni Džajls.

„O, ne misle svi tako“, rekao sam, „samo moja sestra.“

„Dekster je forenzičar“, rekla je Rita, „a njegova sestra je detektiv. On se – samo se šalio kad je spomenuo ono drugo.“

Ponovo mi je klimnuo. „Dobar smisao za humor doprinosi svakoj vezi“, rekao je.

Zastao je nakratko, pogledao zamišljeno i čak još iskrenije i rekao: „Kako se slažeš sa Ritinom decom?“

„O, Kodi i Astor *obožavaju* Dekstera“, rekla je Rita i izgledala veoma srećno pošto nismo više pričali o mom položaju traženog ubice.

„Ali šta Dekster oseća prema njima?“, bio je blago nepopustljiv.

„Draga su mi“, rekao sam.

Velečasni Džajls je klimnuo i rekao: „Dobro, vrlo dobro. Ponekad deca mogu biti teret, posebno kad nisu naša.“

„Kodi i Astor odlično obavljaju zadatak tereta“, rekao sam, „ali to mi ne smeta.“

„Biće im potrebno mnogo podučavanja“, rekao je, „posebno nakon svega kroz šta su prošli.“

„O, podučavam ih“, rekao sam i pošto sam pomislio da ne bi bilo dobro da zalazim u detalje podučavanja, samo sam dodao: „Veoma su željni da ih neko podučava.“

„U redu“, rekao je, „decu ćemo videti na nedeljnoj misi, zar ne?“ Činilo mi se da je otvoreno pokušavao da nas uceni kako bismo mu doveli buduće regrute za popunjavanja kutije sa priložima, ali Rita je oduševljeno klimala glavom, pa se nisam usprotivio. Pored toga, bio sam razumno uveren da će bez obzira na to šta ko kaže, Kodi i Astor pronaći svoj duševni mir na nekom drugom mestu.

„A sad, vas dvoje“, rekao je i naslonio se trljajući nadlanicu dlanom druge ruke. „U današnjem svetu vezi je potreban snažan temelj u veri“, rekao je i pogledao me pun iščekivanja. „Šta misliš o tome, Dekstere?“

Tako je to, pre ili kasnije neki sveštenik će uspešno izvrnuti stvari da bi došle u njegovo polje interesovanja. Ne znam da li je najgore lagati sveštenika, ali hteo sam da što pre i što bezbolnije završim ovaj razgovor i pitao se da li bi se to moglo dogoditi ako kažem istinu. Pretpostavimo da kažem istinu, nešto kao: „Da, velečasni, neizmerno verujem – u ljudsku glupost i pohlepu i slast oštrog čelika na mesečini. O, da, verujem u neprozirnu tamu, u hladno kikotanje iz unutrašnjih senki, u apsolutnu nepogrešivost noža, velečasni, i ne samo da verujem, ubeđen sam jer sam video sumornu suštinu i znam da je stvarna jer živim u njoj.“

Iskreno, ovakva izjava sigurno ne bi umirila čoveka, a ja zaista nisam morao da brinem da ću otići u Pakao jer sam slagao sveštenika. Ako postoji Pakao, ja već imam sedište u prvom redu. Zbog toga sam samo rekao: „Vera je veoma važna“, i izgleda da je bio sasvim zadovoljan.

„Odlično, okej“, rekao je i krišom pogledao na sat. „Dekstere, imaš li neka pitanja u vezi sa našom crkvom?“

Verovatno pravo pitanje, ali iznenadilo me je pošto sam sve vreme mislio da je razgovor zakazan da bih odgovarao, a ne postavljao pitanja. Bio sam sasvim spreman da izbegavam prave odgovore bar još jedan sat – ali, stvarno, šta bih mogao da ga pitam? Da li koristite sok od grožđa ili vino? Da li je kutija za priloge od metala ili drveta? Da li je

plesanje greh? Nisam bio spreman, a izgledao da je on bio iskreno zainteresovan. Zbog toga sam se uverljivo osmehnuo velečasnom i rekao: „U stvari, voleo bih da znam šta mislite o opsednutosti nečastivim.“

„Dekstere!“, Rita je gutala knedle i nervozno se osmehivala. „To nije – ne možeš...“

Velečasni Džajls je podigao ruku. „U redu je, Rita“, rekao je. „Mislim da znam odakle Dekster potiče.“ Zavalió se na stolici i udostojio me prijatnim i sveznajućim osmehom. „Odavno nisi bio u crkvi, Dekstere?“

„U pravu ste“, odgovorio sam.

„Mislim da ćeš uvideti da je nova crkva prilično prilagođena modernom svetu. Centralna istina Božje ljubavi je nepromenjena“, rekao je, „ali ponekad se može promeniti naše shvatanje.“ Onda mi je namignuo. „Mislim da se možemo složiti da su nečastivi prikladni za Noć veštica, ali ne i za nedeljnu službu.“

Ipak je dobro kad dobijete odgovor, makar i onakav kakav niste očekivali. Nisam očekivao da velečasni Džajls izvuče knjigu sa vradžbinama i baci kletvu, ali moram da priznam, bio sam pomalo razočaran. „U redu“, rekao sam.

„Ima li još pitanja?“, obratio mi se zadovoljno se osmehujući. „O našoj crkvi ili o obredu venčanja?“

„Ne, nema“, odgovorio sam, „sve je sasvim jasno.“

„Trudimo se da tako i bude“, rekao je, „jer kad na prvo mesto stavite Hrista, sve ostalo samo dolazi na svoje mesto.“

„Amin“, rekao sam ozareno. Rita me je pogledala, ali izgleda da se velečasni složio.

„Onda, u redu“, rekao je, ustao i pružio ruku, „dvadeset četvrti jun.“ Ustao sam i rukovao se. „Ipak, očekujem da vas vidim i pre tog datuma“, rekao je. „Imamo veoma modernu službu svake nedelje u deset sati.“ Namignuo je i stegao me izuzetno muževno i snažno. „Stići ćete na vreme za fudbalsku utakmicu.“

„Sjajno“, rekao sam i pomislio kako je to lepo kad poslovan čovek unapred zna potrebe svojih mušterija.

Pustio je moju ruku i zgrabio Ritinu, obuhvatajući je obema šakama. „Rita“, rekao je, „izuzetno mi je drago zbog tebe.“

„Hvala“, zajecala je Rita i spustila mu glavu na rame. Naslanjala se na njega još malo i šmrkala, potom se ispravila, protrljala nos i pogledala me. „Hvala ti, Dekstere“, rekla je. Nisam znao zbog čega mi zahvaljuje, ali uvek je dobro kad vas ne izostave.

POGLAVLJE 29

O davno mi se nije desilo da jedva čekam da se vratim u kancelariju. Ne zbog toga što su mi nedostajali uzorci krvi – već zbog toga što mi je nešto palo na pamet u radnoj sobi velečasnog Džajlsa. Opsednutost nečastivim. Moram priznati da odlično zvuči. Nikad nisam osetio da sam opsednut, iako bi Rita time mogla da se pohvali. Pošto bi to moglo da bude kakvo-takvo objašnjenje koje još ima i određenu istorijsku vrednost, jedva sam čekaao da ga istražim.

Prvo sam proverio telefonsku sekretaricu i elektronsku poštu: poruka nije bilo osim neke uobičajene beleške iz stanice o čistoći odeljka za kafu. Nije bilo čak ni poniznog Debsinog izvinjenja. Posle nekoliko obazrivih telefonskih poziva, otkrio sam da je u potrazi za Kurtom Vagnerom, što je bilo olakšanje jer je to značilo da ne prati mene.

Pošto je problem bio rešen i savest čista, počeo sam da istražujem pitanje opsednutosti nečastivim. Ponovo se istakao dobri stari kralj Solomon. Izgleda da je bio u dobrim odnosima sa mnogim demonima. Većina njih imala je neverovatna imena, u kojima je bilo mnogo slova z. Naređivao im je kao da su bili plaćene sluge, terao ih je da ga služe, nose i grade njegov veliki hram, što me je iznenadilo, jer, kako sam čuo, izgradnja hrama je plemenito delo, što znači da je sigurno u tom slučaju postojao zakon

koji je regulisao rad demona. Mislim, ako se toliko uznemirimo zbog ilegalnih useljenika, zar nije trebalo da svi ti bogobojažljivi uvaženi starci imaju neka pravila o demonima?

Ali sve je bilo tu crno na belo. Kralj Solomon je sklopio s njima sasvim prigodan sporazum kao njihov gazda. Nisu voleli što im naređuje, naravno, ali trpeli su sve, što me je nateralo da pomislim da je možda neko drugi mogao da ih kontroliše, kao što je pokušavao da kontroliše i Mračnog Putnika, koji je, prema tome, pobjegao od nevoljne službe. Zastao sam i razmislio o tome.

Teorija je, međutim, imala veliki nedostatak – nije mogla da objasni nesavladivi osećaj smrtne opasnosti koji me je od početka obuzimao čak i dok je Mračni Putnik bio sa mnom. Mogu da razumem kad neko okleva da obavi neželjeni posao, ali to nema nikakve veze sa smrtnim strahom koji sam osetio.

Da li to znači da Putnik nije demon? Da li to znači da je ovo što mi se dešava samo psihoza? Da sam paranoično umislio da me juri krvožedni ubica i da mi se približava užas?

Ipak, izgleda da je svaka svetska kultura tokom svoje istorije verovala da zamisao o opsednutosti ima smisla, samo što ja nikako nisam mogao da je povežem sa svojim problemom. Činilo mi se da sam nadomak otkrića, ali velika misao nije se pojavila.

Ubrzo, bilo je pola šest, a ja sam nestrpljivije nego obično izašao iz kancelarije i uputio se u nesigurno utočište svog doma.

Sledećeg popodneva ponovo sam sedeo u kancelariji i kucao izveštaj o dosadnom višestrukom ubistvu. Čak i Majami ima obična ubistva, a ovo je bilo jedno od njih – ili tri i po, da budemo precizniji, pošto su tri leša bila u mrtvačnici, a jedna žrtva je bila na odeljenju intenzivne nege u bolnici Džekson memorijal. Uobičajeni slučaj pucanja iz automobila u pokretu u vrlo siromašnom kraju grada. Nije bilo svrhe da mu posvetim veliki deo svog dragocenog vremena pošto je bilo mnogo očevidaca i svi su se složili da je počinitelj bio neki „drkadžija“.

Ipak, propisi se moraju poštovati, zbog čega sam pola dana proveo na mestu zločina da bih bio siguran da niko nije iskočio iz haustora i kasapio žrtve makazama za živu ogradu dok su na njih pucali iz automobila u pokretu. Pokušavao sam da smislim kako bih maštovitije opisao da se prskanje krvi slaže sa ustreljivanjem žrtava iz vozila u pokretu, ali skoro mi se pridremalo od dosadnog slučaja. Dok sam bezizražajno zurio u ekran, osetio sam da zvonjava u mojim ušima postaje sve glasnija i da se pretvara u odzvanjanje gonga – noćna muzika se vratila. Običnu belu stranicu dokumenta na ekranu prelila je užasna sveža krv i prosula se po meni, potopila kancelariju i ispunila ceo vidljivi svet. Skočio sam sa stolice i zatreptao nekoliko puta dok sve nije nestalo. Tresao sam se i pitao šta se dogodilo.

Počelo je da me napada u po bela dana, čak i dok sam sedeo za stolom u policijskoj stanici, i uopšte mi se nije

svidelo. Ili je bivalo sve jače i bliže ili sam ja postao suviše razdražljiv i potpuno lud. Šizofreničari čuju glasove – a čuju li i muziku? Da li bih Mračnog Putnika mogao da nazovem glasom? Da li sam sve vreme bio potpuno lud i približavao se završnoj ludačkoj epizodi veštačkog razuma Nesigurnog Dekstera?

Mislio sam da to nije moguće. Hari me je pripremio, uverio se da sam se uklopio – Hari bi znao da sam lud, a rekao mi je da nisam. Hari nikad nije grešio. Dakle, to je bilo sredeno i dobro sam, vrlo dobro, hvala na pitanju.

Zbog čega sam onda čuo muziku? Zbog čega mi se ruka tresla? Zbog čega sam morao čvrsto da se držim za utvaru da ne bih završio na patosu i kažiprstom svirao po napućenim usnama?

Očigledno niko drugi u zgradi nije ništa čuo – osim mene, inače bi hodnici bili puni ljudi koji bi ili plesali ili vrištali. Ne, strah se uvukao u moj život, prikrađao mi se brže nego što sam mogao da bežim i ispunjavao ogromnu prazninu u meni, u kojoj se nekada Putnik bio udobno smestio.

Nisam znao kuda dalje – bio mi je potreban bilo kakav podatak spolja ako sam očekivao da ovo razumem. Mnogi izvori su smatrali da demoni postoje – mnogi ljudi u Majamiju svakodnevno su naporno radili da bi ih oterali. Iako je *babalao* rekao da ne želi da ima nikakve veze s tim i, iako je pobegao glavom bez obzira, izgleda da je znao šta je to. Bio sam skoro sasvim siguran da je glavni čovek Santerije mislio da je u pitanju opsednutost. Ali nema veze: Majami je predivan i šarolik grad, i sigurno ću pronaći

neko drugo mesto gde bih mogao da postavim pitanje i dobijem drugačiji odgovor – možda čak i onaj za kojim sam tragao. Izašao sam iz kancelarije i uputio se ka parkiralištu.

Prodavnica *Drvo života* nalazila se na ivici Liberti sitija, u delu Majamija koji nije bio posebno prikladan za turiste iz Ajove, naročito ne kasno uveče. Taj ugao su preuzeli doseljenici sa Haitija, i mnoge zgrade bile su obojene u nekoliko živih boja, kao da nisu imali dovoljno samo jedne boje. Neke zgrade bile su ukrašene muralima koji su prikazivali scene iz haićanskog seoskog života. Najviše je bilo petlova i koza.

Na spoljnom zidu *Drveta života* bilo je nacrtano ogromno drvo, sasvim prikladno, a ispod njega dve izdužene muške figure koje su udarale po visokim bubnjevima. Zaustavio sam se tačno ispred ulaza prodavnice, ušao na zastakljena vrata, oglasilo se zvono i vrata su se za mnom uz tresak zatvorila. U zadnjem delu, iza zaveses od perlica, ženski glas je doviknuo nešto na kreolskom. Stao sam pored staklenog pulta i čekao. Na zidovima prodavnice bile su police, a na njima tegle pune čudnih stvari, u tečnom, čvrstom i neodređenom stanju. Jedna ili dve čuvala su nešto što je, čini mi se, nekad bilo živo.

Ubrzo, žena je prošla kroz zavesu od perli i ušla u prednji deo prodavnice. Čini se da je imala oko četrdeset godina, visoke jagodične kosti i ten koji je izgledao kao izbledelo drvo mahagonija. Nosila je široku crveno-žutu haljinu, a na glavi turban od istog materijala. „O“, rekla je sa jakim kreolskim naglaskom. Pogledala me je od glave do

pete veoma sumnjičavo i blago odmahnula glavom. „Šta želite, gospodine?“

„Pa, vidite“, rekao sam, što je manje-više bilo sve za početak. Kako bi, u stvari, trebalo da počnem? Nisam mogao da kažem da mislim da sam nekad bio opsednut i da želim da se moj demon vrati – jedna žena je mogla da me popraska kokošijom krvlju.

„Gospodine?“, nestrpljivo me je pitala.

„Pitao sam se“, rekao sam, što je bilo prilično tačno, „da li imate neke knjige o opsednutosti demonima? Mislim – na engleskom?“

Napućila je usne i snažno odmahnula glavom. „Nisu to demoni“, rekla je. „Zašto me to pitate – da niste možda novinar?“

„Ne“, odgovorio sam. „Samo me zanima. Radoznao sam.“

„Zanima vas vudu?“, pitala je.

„Samo onaj deo o opsednutosti“, odgovorio sam.

„Uh“, rekla je i, ako je uopšte bilo moguće, njeno neodobravanje bivalo je sve jače. „Zašto?“

Neko veoma pametan je sigurno već rekao da ako sve ostalo propadne, pokušaj da kažeš istinu. To mi je toliko dobro zvučalo da sam bio siguran da nisam prvi koji se toga setio, i činilo mi se da mi je samo još to preostalo. Pokušao sam.

„Mislim“, počeo sam, „mislim, ali nisam siguran. Mislim da sam bio opsednut, nedavno.“

„Ha“, rekla je. Gledala me je strogo i slegnula ramenima. „Možda“, konačno je progovorila, „zašto tako mislite?“

„Ovaj... znate, imam takav osećaj. Imam osećaj da je nešto drugo, ovaj, u meni i da posmatra.“

Pljunula je na pod, vrlo neobičan postupak za tako uglađenu damu, i odmahнула glavom. „Vi, beli“, rekla je. „Ukrali ste nas, doveli ovamo i sve nam oduzeli. Kad smo ni od čega uspeli da napravimo nešto, sad biste hteli malo i od toga, a?“ Zapretila mi je kažiprstom, kao prava učiteljica đaku prvaku. „Slušaj me, beli. Da je duh ušao u tebe, znao bi. To nije nešto kao film, to je veoma veliki blagoslov i“, dodala je uz zloradi osmeh, „ne dešava se belcima.“

„Pa, u stvari“, rekao sam.

„Ne“, rekla je. „Ako ne želiš i ako ne tražiš blagoslov, on ne dolazi.“

„Ali, želim“, rekao sam.

„Ha“, rekla je, „on ti nikad neće doći. Gubimo vreme.“ Okrenula se i prošla kroz zavesu od perlica i ušla u zadnji deo prodavnice.

Video sam da nema svrhe da sačekam da promeni mišljenje. Verovatno i neće – a i vrlo je verovatno da vudu nema nikakve odgovore u vezi sa Mračnim Putnikom. Rekla je da dolazi samo ako je pozvan i da je to blagoslov. Ako ništa drugo, bar sam dobio drugačiji odgovor, iako se ne sećam da sam ikad pozvao Mračnog Putnika da dođe – jednostavno je stalno bio sa mnom. Da bih bio sasvim

siguran, zastao sam na pločniku ispred radnje i zažmurio. *Vrati mi se, molim te*, rekao sam.

Ništa se nije dogodilo. Ušao sam u automobil i vratio se na posao.

—————

Vrlo zanimljiv izbor, pomislio je Posmatrač. Vudu. Naravno, morao je da prizna da je zamisao bila vrlo logična i, što je najzanimljivije, mnogo mu je rekla o onom drugom. *Kretao se u pravom smeru – i bio je veoma blizu.*

A kad se pojavi sledeći mali trag, onaj drugi će biti još bliže. Mladić se mnogo uplašio, skoro je uspeo da se izmigolji, ali nije. Bio je od velike pomoći i sad je na dobrom putu da osvoji mračnu nagradu.

Baš kao i onaj drugi.

POGLAVLJE 30

Tek što sam seo, Debora je ušla u moju kancelariju i sela na stolicu na rasklapanje preko puta mene.

„Kurt Vagner je nestao“, rekla je.

Čekao sam da kaže još nešto, ali kad nije, klimnuo sam glavom. „Prihvatam tvoje izvinjenje“, rekao sam.

„Niko ga nije video od subote posle podne“, rekla je. „Njegov cimer je rekao da je došao potpuno izbezumljen, ali da ništa nije hteo da kaže. Samo je promenio obuću, i otišao i to je to.“ Malo je oklevala pa dodala: „Ostavio je ranac.“

Moram priznati da sam se zbog toga malo ozario. „Šta je bilo unutra?“, pitao sam.

„Tragovi krvi“, odgovorila je kao da je priznala da je uzela poslednji kolač sa tanjira. „Slaže se sa uzorkom Tami Konor.“

„Dobro“, rekao sam. Činilo mi se da ne bi bilo u redu da spominjem da je neko drugi uzimao uzorke krvi. „Vrlo dobar trag.“

„Aha“, rekla je. „On je. Sigurno je on. On je sredio Tami, ubacio glavu u ranac i sredio Manija Borka.“

„Izgleda da je tako“, rekao sam. „Šteta – a počeo sam da se privikavam na ideju da sam ja krivac.“

„Ali to nema smisla“, žalila se Debora. „Klinac je odličan student, u plivačkom je timu, iz dobre porodice – i sve ostalo.“

„Izgledao je kao fini momak“, rekao sam. „Ne mogu da verujem da je počinio sve te strahote.“

„U redu“, rekla je Debora. „Znam, do đavola. Potpuni kliše. Ali, šta sad? Tip je ubio svoju devojkicu, to je sigurno. Možda čak i njenu cimerku jer je videla ubistvo. A sve to sranje oko spaljivanja, glava bika, šta je to, Melas?“

„Moloh“, rekao sam. „Melas je plućno oboljenje.“

„Ma, dobro“, rekla je, „ali to nema smisla, Dekse, mislim...“ Nakratko je sklonila pogled i pomislio sam da će se ipak izviniti, ali nisam bio u pravu. „Ako sve ima smisla“, rekla je, „onda je to *tvoj* smisao. To je ono o čemu ti sve znaš.“ Ponovo me je pogledala, ali i dalje joj je izgleda bilo neprijatno. „To je znaš – mislim, ovaj – da li se vratio? Tvoj, ovaj...“

„Ne“, rekao sam. „nije se vratio.“

„Pa“, rekla je, „sranje.“

„Da li si izdala poternicu za Kurtom Vagnerom?“, pitao sam.

„Ja znam svoj posao, Dekse“, odgovorila je. „Ako je u oblasti Majamija, uhvatićemo ga. Kriminalistička služba se uključila. Ako je na Floridi, neko će ga pronaći.“

„Ako nije na Floridi?“

Strogo me je pogledala, a ja sam video Harija kako je izgledao pre nego što se razboleo posle dugogodišnjeg rada u policiji: bio je umoran i privikavao se na pomisao da ga je

svakodnevnica porazila. „Onda će verovatno pobeći“, rekla je, „a ja ću morati da te uhapsim da bih sačuvala radno mesto.“

„U redu“, rekao sam trudeći se da suočen sa snažnim surovim sivilom budem što veseliji, „nadajmo se da vozi prepoznatljiv automobil.“

Podrugljivo se osmehnula. „Vozi crveni *džio*, onaj što liči na mini-džip.“

Zažmurio sam. Bilo mi je vrlo čudno kad mi se sva krv slila u stopala. „Da li si rekla crveni?“, čuo sam kako je pitam izuzetno smirenim glasom.

Odgovora nije bio. Otvorio sam oči. Činilo mi se da mogu dodirnuti Deborinu sumnju dok me je gledala.

„Zašto me to pitaš, do đavaola?“, rekla je. „Da nisu opet tvoji glasovi?“

„Crveni *džio* me je sinoć pratio do kuće“, odgovorio sam. „A neko je posle pokušao da provali.“

„Prokletstvo“, zarežala je na mene, „kad si, jebo te, mislio to da mi kažeš?“

„Kad odlučiš da ponovo razgovaraš sa mnom“, odgovorio sam.

Debora je, što mi je veoma prijalo, jako pocrvenela i spustila pogled na svoje cipele. „Bila sam zauzeta“, rekla je, ali vrlo neuverljivo.

„Dakle, ipak je Kurt Vagner“, rekao sam.

„Dobro, o bože“, rekla je. Znao sam da samo takvo izvinjenje mogu da dobijem. „Da, crveni, ali jebo te“, rekla

je ne podižući glavu, „mislim da je stari bio u pravu. Loši momci pobeđuju.“

Ne volim da vidim Deboru utučenu. Imao sam utisak da bi joj dobro došla vesela opaska da rastera sumornost i orasploži je, ali, ovaj, ništa mi nije padalo na pamet. „Pa“, konačno sam progovorio, „ako loši momci pobeđuju, bar će za tebe biti posla u izobilju.“

Konačno je podigla glavu, ali osmeh se nije ni nazirao. „Da“, rekla je, „neki tip u Kendalu je ustrelio suprugu i dvoje dece. Moram da se pozabavim time.“ Ustala je, ispravila se i skoro zauzela uobičajeni stav. „Ura za nas“, rekla je i izašla iz moje kancelarije.

Od samog početka to je bilo savršeno partnerstvo. Nova stvorenja imala su samosvest – bilo je mnogo lakše upravljati njima – i osećao je mnogo veće zadovoljstvo zbog toga. Mnogo spremnije su se međusobno ubijali i ONO nije moralo mnogo da čeka da bi pronašlo novog domaćina – niti da pokuša da se razmnožava. ONO je žudno teralo svog domaćina da ubija, željno je čekalo da oseti kako je čudno i predivno nabreklo.

Kada se to osećanje pojavilo, samo se lagano streslo, zagolicalo ONO osetljivim viticama i potom nestalo ne rascvetavajući se i ne proizvodeći potomstvo.

ONO je bilo zbunjeno. Zašto razmnožavanje nije imalo uspeha? Sigurno je postojao razlog, a ONO je bilo temeljno i delotvorno u svom traganju za odgovorom. Tokom mnogih

godina, dok su se stvari menjale i razvijale, ONO je eksperimentisalo i vremenom pronašlo uslove pod kojima bi se obavljala reprodukcija. ONO je tek posle nekoliko ubistava našlo zadovoljavajući odgovor, ali svaki put kad je ONO udvostručilo konačnu formulu, nova svesnost je nastala i pobjegla u bolu i strahu u svet i ONO je bilo zadovoljno.

Sve se najbolje odvijalo kad su domaćini bili pomalo neuravnoteženi ili zbog pića koje su počeli da proizvode ili zbog toga što su bili u transu. Žrtva je morala da zna šta se sprema, a ako je bilo i neke publike, njena osećanja su se slivala u iskustvo koje je postajalo sve snažnije.

Postojala je i vatra – vrlo dobro sredstvo za ubijanje žrtava. Izgleda da je odjednom oslobađala njihovu suštinu u obliku ogromnog kreštećeg naleta zanosne energije.

I konačno, sve je mnogo uspešnije kod mladih primeraka. Osećanja su bila mnogo snažnija kod njihovih roditelja. ONO nije moglo ni da zamisli takvu divotu.

Vatra, zanos, mlade žrtve. Jednostavna formula.

ONO je počelo da tera nove domaćine da smišljaju nove načine uspostavljanja ovakvih trajnih uslova. A domaćini su bili iznenađujuće voljni da se prepuste ONOME.

POGLAVLJE 31

Kad sam bio vrlo mlad gledao sam akrobatsku tačku. Čovek je stavio gomilu tanjira na niz gipkih štapova i održavao ih u vazduhu vrteći štapove da bi se tanjiri okretali. Ako bi usporio ili se okrenuo, makar i nakratko, jedan tanjir bi se stresao i razbio, a za njim i svi ostali.

Sjajna metafora života, zar ne? Čim namestimo tanjire da se okreću u vazduhu, pokušavamo da održimo njihovo stalno obrtanje, ne skrećemo pogled već se zajedno s njima zahuktavamo. Problem je u tome što vam u životu neko stalno dodaje tanjire, sakriva štapove i menja zakon gravitacije kad ne gledate. I tako svaki put kad mislite da se svi vaši tanjiri divno okreću, iznenada čujete užasnu lomljivinu iza sebe i ceo red tanjira, za koje niste ni znali da imate, počinje da pada.

Sasvim nerazumno sam pretpostavio da je tragična smrt Manija Borka značila jedan tanjir manje o kome bih se brinuo pošto sam sad mogao da nastavim sa dobavljanjem hrane za venčanje onako kako je trebalo, po ceni od šezdeset pet dolara za hladnu zakusku i frižider pun bezalkoholnog gaziranog pića. Mogao sam da se usredsredim na veoma stvaran i važan problem – kako da ponovo sredim svoj život. Pomislivši da je sve mirno na

kućnom bojnopolju, okrenuo sam se samo nakratko i kao nagradu dobio veličanstvenu lomljivinu.

Pomenuti metaforički tanjir razbio se kad sam se s posla vratio Ritinoj kući. Bilo je toliko tiho da sam pomislio da nema nikog, ali čim sam pogledao unutra, shvatio sam da se dešava nešto vrlo uznemirujuće. Kodi i Astor su nepomično sedeli na kauču, a Rita je iza njih stajala sa izrazom koji bi mleko mogao da pretvori u jogurt.

„Dekstere“, rekla je kao da je najavljivala propast sveta, „moramo da razgovaramo.“

„Naravno“, rekao sam i ustuknuo pred njenim izrazom. Čak i najmanja pomisao na bezbrižni odgovor pretvorila se u prah i odletela nošena ledenim vazduhom.

„O ovoj deci“, rekla je Rita, ućutala i buljila u mene. Očigledno nije imala ništa više da kaže.

Naravno da sam znao na koju decu je mislila pa sam ohrabrujuće klimnuo glavom. „Da“, rekao sam.

„Ooo“, rekla je.

Ako je Riti bilo potrebno toliko vremena da sklopi celu rečenicu, nije ni čudo što je kuća bila tako tiha kad sam ušao. Nedvosmisleno je izgubljenoj veštini razgovora bio potreban podstrek Diplomatskog Dekstera ako smo nameravali da do večere izgovorimo više od sedam reči. Zbog toga sam, uz dobro poznatu hrabrost, odlučio da nešto preduzmem. „Rita“, rekao sam, „da li postoji neki problem?“

„Ooo“, ponovila je, što nije bilo baš ohrabrujuće.

Zaista, čak i da ste nadareni za razgovor kao ja, ne biste mogli mnogo šta da uradite sa jednosložnim rečima. Pošto očigledno od Rite nije bilo pomoći, pogledao sam Kodija i Astor, koji se nisu pomerili otkad sam došao. „U redu“, rekao sam. „Možete li vas dvoje da mi objasnite šta nije u redu sa vašom majkom?“

Razmenili su jedan od čuvenih pogleda i okrenuli se meni. „Nismo hteli“, rekla je Astor. „Slučajno smo.“

Ni to nije bilo neko objašnjenje, ali bar je bila cela rečenica. „Drago mi je da to čujem“, rekao sam. „Šta ste slučajno?“

„Uхватili su nas“, rekao je Kodi, a Astor ga je ćušnula laktom.

„Nismo *hteli*“, ponovila je naglašavajući, a Kodi se okrenuo prema njoj da bi je pogledao pre nego što se setio šta su se dogovorili da kažu. Ona ga je strogo pogledala, on je trepnuo pre nego što je polako počeo da klima glavom.

„Slučajno“, rekao je.

Lepo je videti da se partijska linija snažno drži iza ujedinjenog fronta, ali uopšte nisam bio bliže saznanju o čemu govorimo, a razgovarali smo o tome, manje-više, već nekoliko minuta – vreme je bilo veoma važan činilac pošto se večera približavala, a Dekster je navikao da redovno obeduje.

„Samo to imaju da kažu“, rekla je Rita, „što nije ni *približno* onome što bi trebalo da kažu. Uopšte mi nije jasno *kako* ste mogli slučajno da vežete Viljegasovu mačku.“

„Nije umrla“, rekla je Astor najslabijim glasom koji sam ikada čuo.

„Čemu su vam služile makaze za ogradu?“, pitala je Rita.

„Nismo ih upotrebili“, odgovorila je Astor.

„Ali nameravali ste, zar ne?“, pitala je Rita.

Dve glavice su se okrenule da bi me pogledale, a malo kasnije pridružila im se i Ritina.

Siguran sam da je bilo potpuno nenamerno, ali počela je da mi se pojavljuje slika onog što se desilo, a to nije bila slika mirne mrtve prirode. Očigledno su se klinци bacili na nezavisno podučavanje, a da sve bude još gore, shvatio sam da je to postalo moj problem. Deca su očekivala da ih izvučem iz neprilike, a Rita me je, očigledno, nanišaniła, spremna da otvori paljbu na mene. Naravno da to nije bilo pošteno jer ništa nisam skrivio, samo sam došao kući. Ipak, primetio sam, i to ne samo jednom, da je život nepošten i da ne postoji služba za žalbe, pa nam ne preostaje ništa drugo osim da prihvatimo sve onako kako je, pospremimo nered i nastavimo dalje.

To sam i pokušao da uradim, iako sam pretpostavio da će biti uzalud. „Siguran sam da postoji razumno objašnjenje“, rekao sam. Astor se odmah razvedrila i počela brzo da klima glavom.

„Slučajno smo“, radosno je ponovila.

„Niko ne vezuje mačku, lepi je za radnu ploču i nadnosi se nad njom sa makazama za ogradu *slučajno!*“, rekla je Rita.

Iskreno, sve se malo više iskomplikovalo. S jedne strane, bilo mi je drago što sam konačno dobio celu sliku problema, ali, s druge strane, izgleda da smo skrenuli u oblast koju bi bilo malo teže objasniti i nisam mogao da se otresem pomisli da bi Riti bilo mnogo bolje da i dalje bude neobaveštena o takvim pitanjima.

Mislio sam da sam bio sasvim jasan kad sam Kodiju i Astor rekao da ne mogu sami da lete dok im ne objasnim kako. Ipak, izgleda da su odlučili da me nisu razumeli i, iako su im posledice poduhvata izuzetno prijale, i dalje sam imao zadatak da ih nekako spasim. Ako ih ne nateram da shvate da ne smeju da ponove to što su uradili – i da ne smeju da skrenu sa Harijevog puta, na koji sam ih doveo – biće mi drago da ih ostavim na cedilu.

„Da li vam je jasno da je to što ste uradili loše?“, pitao sam ih. Klimnuli su zajedno.

„Da li znate zbog čega je to loše?“, pitao sam.

Astor nije bila sigurna, pogledala je Kodija i izvalila: „Zbog toga što su nas uhvatili!“

„Eto, vidiš?“, rekla je Rita i osetio sam da je na ivici nervnog sloma.

„Astor“, rekao sam i pogledao je pažljivo – nisam joj namignuo, „nije vreme za zbijanje šala.“

„Drago mi je što neko misli da je ovo šala“, rekla je Rita, „ali za mene nije.“

„Rita“, počeo sam prikupivši svu utešnu smirenost pa sam, koristeći uglađenu prepredenost, koju sam razvio tokom svoje pritvorene ljudske zrelosti, dodao: „Mislim da

bi ovo mogao da bude i jedan od onih perioda o kojima je velečasni Džajls govorio, u kojima bih ja morao da ih podučim.“

„Dekstere, njih dvoje su – ne znam ni sama – i ti!“, rekla je i, iako je bila na ivici plača, bio sam srećan kad sam video da se bar njena stara moć govora vraća. U poslednjem trenutku, opet na moju sreću, setio sam se scene iz starog filma i tačno sam znao šta se od pravog ljudskog bića očekuje da uradi.

Prišao sam Riti i uz najbolji ozbiljni izraz, spustio joj ruku na rame.

„Rita“, rekao sam i bio sam veoma ponosan što mi je glas tako ozbiljan i muževan, „ovo si suviše primila srcu i dozvoljavaš osećanjima da ti pomute rasuđivanje. Njima je potrebna nepokolebljiva smernica u budućnost, koju im ja mogu obezbediti. Konačno“, rekao sam i bio sam zadovoljan što mi reči same nadolaze jer je to značilo da nisam izgubio korak, „sad treba da im budem otac.“

Trebalo je da pretpostavim da će je ova opaska gurnuti u more suza. Dobro sam i pretpostavio jer su usne odmah posle toga počele da joj podrhtavaju, s lica joj je nestao bes, a potoci suza su potekli.

„U redu“, jecala je, „molim te, ja, popričaj s njima.“ Glasno je šmrknula i istrčala iz sobe.

Pustio sam Ritu da dramatično izađe i sačekao da njen izlazak ostavi utisak pre nego što sam stao ispred kauča i pogledao svoja dva zločinca. „Pa“, počeo sam, „šta se desilo sa razumemo, obećavamo i čekaćemo?“

„Mnogo odugovlačiš“, rekla je Astor. „Samo jednom smo pokušali, a pored toga, nisi uvek u pravu, a mi mislimo da ne treba više da čekamo.“

„Ja sam spreman“, rekao je Kodi.

„Stvarno“, rekao sam. „To znači da je vaša majka najbolji detektiv na svetu, jer ste vas dvoje spremni, a ona vas je ipak uhvatila.“

„Deekstere“, zacvilela je Astor.

„Ne, Astor, učuti i saslušaj me bar malo.“ Pogledao sam je što sam ozbiljnije mogao i na trenutak sam pomislio da će reći još nešto, ali desilo se čudo u našoj dnevnoj sobi. Astor se predomislila i ućutala.

„U redu“, rekao sam. „Od početka vam govorim da treba da radite onako kako vam kažem. Ne morate da verujete da sam uvek u pravu“, Astor je pustila glasić, ali ništa nije rekla, „ali morate da me slušate ili vam neću pomoći i završićete u zatvoru. Drugog načina nema. Okej?“

Vrlo je verovatno da nisu znali kako da se postave prema novom tonu mog glasa i novoj ulozi. Nisam više bio Zabavni Dekster, već sasvim drugačiji, Dekster od Drastične Discipline, koga nikad ranije nisu videli. Pogledali su se nesigurno pa sam ih još više stisnuo.

„Uhvatili su vas“, rekao sam. „Šta se dešava kad vas uhvate?“

„Prekid igre?“, rekao je Kodi nesigurno.

„Oh“, rekao sam. „A ako imaš trideset godina?“

Astor verovatno prvi put u životu nije imala odgovor, a Kodi je već ispunio normu od dve reči dnevno. Pogledali su se i spustili glave.

„Moja sestra narednica Debora i ja provodimo dane hvatajući ljude koji rade ovakve stvari“, rekao sam, „a kad ih uhvatimo, idu u zatvor.“ Osmehnuo sam se Astor. „Prekid igre za odrasle, ali mnogo gori. Sedite u maloj sobi ne većoj od kupatila zaključani dan i noć. Pišate u rupu u podu, jedete buđavo đubre, a ima i mnogo pacova i bubašvaba.“

„Znamo šta je zatvor, Dekstere“, rekla je.

„Stvarno? Zbog čega onda žurite da stignete tamo?“, pitao sam. „Znate li šta je *Stari Sparki*?“

Astor je ponovo spustila glavu, a Kodi je nije ni podigao.

„To je električna stolica. Ako vas uhvate, vežu vas za nju, stave vam neke žice na glavu i sprže vas kao slaninu. Da li vam to zvuči zabavno?“

Odmahnuli su glavom. Nikako.

„Dakle, prva lekcija je – ne dozvolite da vas uhvate“, rekao sam. „Setite se pirana.“ Klimnuli su. „Izgledaju svirepo pa ljudi znaju da su opasne.“

„Ali, Dekstere, mi ne izgledamo svirepo“, rekla je Astor.

„Ne, u pravu si“, rekao sam, „niti želite. Treba da budemo ljudi, a ne pirane, ali ideja je ista, treba da izgledate kao neko ko niste jer, ako se desi nešto loše, svi će prvo tražiti koga – svirepe ljude, naravno. Treba da izgledate kao slatka, umiljata i obična deca.“

„Mogu li da se šminkam?“, pitala je Astor.

„Kad porasteš, možeš“, odgovorio sam.

„To kažeš za sve“, rekla je.

„Tako i mislim“, uzvratio sam. „Ovog puta su vas uhvatili jer ste krenuli sami i jer nisam znao šta radite, a niste znali šta radite jer me niste slušali.“

Shvatio sam da je bilo dosta mučenja i seo sam na kauč između njih. „Ništa više nemojte da radite bez mene, okej? Obećajte i potrudite se da ispunite obećanje.“

Oboje su polako podigli glave i klimnuli. „Obećavamo“, rekla je Astor blago, a Kodi je još blaže ponovio kao odjek: „Obećavamo.“

„Važi“, rekao sam. Uhvatio sam ih za ruke i rukovali smo se.

„Dobro“, rekao sam, „hajde sad da se izvinite mami.“ Oboje su skočili jer im je laknulo pošto je užasno mučenje bilo završeno. Izašao sam iz sobe posle njih neizmerno samozadovoljan.

Možda u očinstvu i ima nečeg.

POGLAVLJE 32

Sun Cu, veoma pametan čovek, iako je odavno umro, napisao je knjigu *Umeće ratovanja* i mudro je primetio da svaki užasan događaj možete okrenuti u svoju korist ako sve posmatrate iz pravog ugla. To nije bilo samo polijansko razmišljanje novog doba u Kaliforniji koje vam savetuje da napravite pitu od limuna ako vam život da limun. To je pre svega, veoma praktičan savet koji vam može dobro doći – bolje nego što mislite.

Trenutno, morao sam da se posvetim najvećem problemu – kako da nastavim sa Kodijevim i Astorinim podučavanjem u Harijevom duhu pošto ih je majka uhvatila na delu. Tražeći rešenje, setio sam se starog dobrog Sun Cua i pokušao da pretpostavim šta bi on uradio. Naravno, bio je general, pa bi verovatno napao s levog krila konjicom ili tako nešto, ali načela su svakako bila ista.

Zbog toga, dok sam vodio Kodija i Astor do njihove uplakane majke, okolišao sam po mračnoj šumi Deksterovog mozga u potrazi za bar nekom idejom koja bi se možda dopala starom kineskom generalu. I samo što smo se nas troje našli pred šmrcavom Ritom, ideja mi je pala na pamet i zgrabio sam je.

„Rita“, počeo sam tiho, „mislim da ovome mogu da stanem na put pre nego što nam izmakne kontroli.“

„Da li si čuo šta je bilo – već je izmaklo kontroli“, rekla je i snažno šmrknula.

„Imam ideju“, rekao sam. „Želeo bih da ih povedem na posao sutra odmah posle škole.“

„Ali to nije – mislim, zar nije sve počelo samo zbog toga što...“

„Da li si nekad gledala emisiju koja se zove *Čisti strah*“, pitao sam.

Nakratko me je pogledala i ponovo šmrknula i pogledala dvoje dece.

I zbog toga su sutradan u pola četiri posle podne, Kodi i Astor naizmenično gledali kroz mikroskop u forenzičkoj laboratoriji. „To je *dlaka!*“, pitala je Astor.

„Tačno“, odgovorio sam.

„Izgleda *grozno!*“

„Veći deo ljudskog tela je grozan, posebno ako ga gledaš kroz mikroskop“, odgovorio sam joj. „Pogledaj pored dlake.“

Zavladala je tišina puna pažnje koju je samo jednom narušio Kodi kad ju je povukao za ruku, a ona ga odgurnula i rekla: „Prestani, Kodi!“

„Šta primećuješ?“, pitao sam.

„Nisu iste“, odgovorila je.

„Nisu“, rekao sam. „Prva je tvoja, a druga je moja.“

Nastavila je da gleda pa se ispravila. „Vidi se“, rekla je, „da su različite.“

„Ima još nešto bolje“, rekao sam joj. „Kodi, daj mi tvoju patiku.“

Kodi je poslušno seo na pod i izuo patiku. Uzeo sam je i pružio mu ruku. „Hajde sa mnom“, rekao sam. Pomogao sam mu da ustane. Poskakujući me je pratio do najbliže radne ploče. Podigao sam ga na stolicu i podigao patiku da bi mogao da vidi đon. „Da li je tvoja patika“, počeo sam, „čista ili prljava?“

Pažljivo ju je pogledao. „Čista“, odgovorio je.

„Ili ti tako misliš“, rekao sam. „Gledaj sad.“ Prineo sam malu žičanu četku đonu njegove patike i pažljivo skidao skoro nevidljivu lepljivu masu između brazdi na đonu u petri posudu. Spustio sam mali uzorak mase na staklenu pločicu i stavio je pod mikroskop. Astor je odmah dotrčala da vidi, ali Kodi je još brže doskakutao. „Na mene je red“, rekao je. „Patika je moja.“ Pogledala me je i ja sam klimnuo.

„Patika je njegova“, rekao sam. „Ti ćeš posle njega.“ Očigledno je mislila da je dogovor pošten, pa se odmakla i pustila Kodija da se popne na stolicu. Pogledao sam kroz sočivo da bih ga namestio i video da ni sam ne bih izabrao bolji uzorak. „Aha“, rekao sam i pomerio se. „Reci mi šta vidiš, mladi Džedaju.“

Kodi se namrštio dok je gledao kroz mikroskop nekoliko minuta, a Astor je nestrpljivo skakutala oko njega. Toliko nam je uznemirujuće odvlačila pažnju da smo je obojica pogledali. „Dosta“, rekla je, „sad je na mene red.“

„Samo malo“, rekao sam i okrenuo se Kodiju. „Kaži mi šta vidiš?“

Odmahnuo je glavom. „Đubre“, odgovorio je.

„Okej“, rekao sam. „Sad ću da ti kažem šta ja vidim.“ Pogledao sam ponovo u okular i rekao: „Prvo, vidim životinjsku dlaku.“

„Verovatno mačju“, rekla je Astor.

„Onda vidim ostatke tla sa visokim sadržajem azota – verovatno zemlja za cveće, ona koja se stavlja u saksije.“ Govorio sam mu ne podižući glavu. „Gde ste pronašli mačku? U garaži? Tamo gde vaša majka stavlja cveće u saksije?“

„Da“, rekao je.

„Eh, tako sam i mislio.“ Ponovo sam pogledao kroz mikroskop. „Hej – pogledaj ovo. Ima nekih sintetičkih vlakana, sa nečijeg tepiha. Plava su.“ Pogledao sam Kodija i upitno podigao obrvu. „Kakve je boje tepih u vašoj sobi, Kodi?“

„Plave“, rekao je i širom otvorio oči.

„Baš tako. Zamisli sad da uporedim ova vlakna sa onima iz vaše sobe. Bili biste gotovi. Mogao bih da dokažem da ste bili sa mačkom.“ Ponovo sam pogledao kroz okular. „O, bože moj, neko je nedavno jeo picu – o, evo ga i malo parče kokice. Sećate se filma prošle nedelje?“

„Dekstere, 'oću i ja da vidim“, cvilela je Astor. „Na mene je red.“

„U redu“, rekao sam i postavio je na stolicu pored Kodijeve da bi i ona mogla da viri kroz mikroskop.

„Ne vidim kokicu“, rekla je odmah.

„Vidiš li to smeđe u čošku?“, pitao sam je. Ćutala je i pogledala me.

„Ne možeš sve to da znaš samo kad pogledaš kroz mikroskop“, rekla je.

Moram radosno priznati da sam se pravio važan, ali pošto je i ceo ovaj događaj bio zbog toga, dobro sam se pripremio. Zgrabio sam ogroman registrator, unapred spremljen, i otvorio ga na radnoj ploči. „Naravno da mogu“, rekao sam, „i još mnogo više. Pogledajte.“ Okrenuo sam stranu na kojoj su bile fotografije nekoliko različitih životinjskih dlaka, pažljivo poređanih da bi se videla značajna razlika. „Ovo je mačja dlaka“, rekao sam, „i potpuno se razlikuje od kozje, vidite?“ Okrenuo sam stranu. „Pogledajte vlakna tepiha. Uopšte ne liče na ova od košulje ili ona od kuhinjske krpe.“

Oboje su gledali knjigu, okretali desetak strana koje sam im pripremio da bih im pokazao da, zaista, mogu sve to da znam. Bila je pažljivo uređena da bi forenzičari izgledali malo više svevideći i sveznajući od čarobnjaka iz Oza. U stvari, mi zaista možemo da uradimo većinu stvari koje sam im pokazao. Zapravo, to nam ne pomaže baš mnogo u hvatanju loših momaka, ali zbog čega bih im to rekao i pokvario čarobno poslepodne.

„Pogledajte ponovo kroz mikroskop“, rekao sam im posle nekoliko minuta. „Pogledajte šta još možete da pronađete.“ Poslušali su me, veoma predano i nakratko izgledali su srećno.

Kad su me konačno pogledali, radosno sam im se osmehnuo i rekao: „A sve smo to sakupili sa čiste patike.“ Zatvorio sam registrator i gledao ih dok su razmišljali o onom što sam im rekao. „A koristili smo samo mikroskop“,

dodao sam i glavom pokazivao na mnoge sjajne sprave u prostoriji. „Pomislite samo šta bismo sve mogli da pronađemo kad bismo koristili sve ove moderne naprave.“

„Da, ali mogli bismo da idemo bosí“, rekla je Astor.

Klimnuo sam kao da je ono što je rekla imalo smisla. „Da, mogli biste“, rekao sam, „a onda bih ja mogao da uradim ovo – daj mi ruku.“

Astor me je gledala nekoliko sekundi kao da se plašila da bih joj mogao odseći ruku, ali polako ju je podigla. Držao sam je i grickalicom iz džepa ostrugao ostatke ispod noktiju. „Čekaj da vidiš šta imaš ovde“, rekao sam.

„Ali, oprala sam ruke“, rekla je Astor.

„Nema veze“, odgovorio sam joj. Stavio sam trunčice na staklo i pričvrstio ga na mikroskop. „A sad“, rekao sam.

KLAMP.

Bilo bi pomalo melodramatično reći da smo se svi skamenili, ali baš je bilo tako. Oboje su me pogledali, ja sam pogledao njih i zaboravili smo da dišemo.

KLAMP.

Zvuk je bivao sve bliži, a nama sve teže da se osvestimo da smo u policijskoj stanici i potpuno bezbedni.

„Dekstere“, rekla je Astor pomalo drhtavim glasom.

„U policijskoj smo stanici“, rekao sam, „i potpuno smo bezbedni.“

KLAMP.

Zastao je veoma blizu. Kosa mi se digla na glavi. Okrenuo sam se prema vratima, koja su se polako otvarala.

Narednik Douks. Stajao je u do vratku, strogog pogleda, koji mu je izgleda postao uobičajen. „Ti“, rekao je i zvučao je skoro isto toliko uznemirujuće koliko je i izgledao dok je izgovarao ustima bez jezika.

„Da, ja sam“, rekao sam. „Lepo od tebe što si se setio.“

Teško je napravio još jedan korak dok je ulazio, a Astor je sišla sa stolice i potrčala ka prozorima što je dalje mogla. Douks je zastao i pogledao je. Pogled mu je s nje skrenuo ka Kodiju, koji je skliznuo sa stolice i ne trepćući gledao Douksa.

Douks je buljio u Kodija, Kodi je buljio u Douksa, a Douks je uzdahnuo kao Dart Vejder. Okrenuo je glavu prema meni, napravio još jedan težak korak dok mi je prilazio i skoro izgubio ravnotežu: „Ti“, ponovio je ovog puta šišteći. „Desa!“

„Desa?“, pitao sam. Nisam imao nameru da ga izazivam – bio sam zaista zbunjen. Zamislite, tabanao je unaokolo i plašio decu, bar je mogao da ponese blokčić i olovku ako je hteo da razgovara.

Očigledno mu je takav razumni postupak bio potpuno stran. Umesto toga, ponovo je uzdahnuo kao Dart Vejder i polako čeličnom kandžom pokazao na Kodija. „Desa“, ponovio je sa iskeženim izrazom.

„Misli na mene“, rekao je Kodi. Okrenuo sam se prema njemu iznenađen što sam ga čuo da govori pred Douksom, koji je ličio na oživelu noćnu moru. Naravno, Kodi nije imao ružne snove. Samo je gledao Douksa.

„Zašto na tebe, Kodi?“, pitao sam.

„Video je moju senku“, odgovorio je Kodi.

Narednik Douks je napravio još jedan nesiguran korak prema meni. Desna kandža mu je škljocnula, kao da je odlučila da me napadne. „Ti. Ge. Tu.“

Postalo je očigledno da ima nešto na umu, ali bilo je još očiglednije da je trebalo da ostane kod nemog strogog izraza pošto uopšte nisam mogao da razumem nejasne slogove koji su izlazili iz unakaženih usta.

„Sa. Ge. Tu“, šištao je, ali jasno sam čuo da osuđuje sve što je bilo u vezi sa Deksterom. Konačno sam shvatio da me optužuje zbog nečeg.

„Šta hoćeš da kažeš?“, rekao sam. „Ništa nisam skrivio.“

„Geak“, rekao je i pokazao na Kodija.

„Ma, da“, rekao sam. „Došao sa sela.“ Priznajem da sam se pretvarao da ga ne razumem: kazao je dečak, ali zvučalo je kao geek jer nije imao jezik, ali zaista, niko ne bi mogao toliko da podnese. Douksu je trebalo da bude bolno jasno da svaki njegov pokušaj da se glasom izrazi ima vrlo ograničen uspeh, a on je ipak uporno pokušavao. Zar čovek nije imao nikakav osećaj za lepo ponašanje?

Na sreću svih nas, prekinuo nas je odjek koraka u hodniku – Debora je brzo ušla. „Dekstere“, rekla je i zastala kad je videla divlji Douksov stav sa kandžom uperenom prema meni. Astor se zgrčila pored prozora, a Kodi je podigao skalpel da bi se odbranio od Douksa. „Šta je to do đavola?“, pitala je Debora. „Doukse?“

Polako je spustio ruku, ali nije skidao pogled s mene.

„Svuda sam te tražila, Dekstere. Gde si bio?“

Bio sam joj neizmerno zahvalan za pravovremeni dolazak pa nisam istakao neumesnost njenog pitanja. „Kako, ovde sam sve vreme, podučavam decu“, odgovorio sam. „A gde si ti?“

„Krenula sam na Diner ki“, rekla je. „Pronašli su telo Kurta Vagnera.“

POGLAVLJE 33

Deбора nas je bacala tamo-amo kroz saobraćajnu gužvu vratolomnom brzinom. Pokušao sam da smislim kako ljubazno da joj stavim do znanja da idemo da vidimo leš, koji verovatno neće pobeći, pa da li bi mogla malo da uspori, ali nisam mogao da se setim nijednog izraza koji je ne bi izazvao da pusti volan i da mi ruke stavi oko vrata.

Kodi i Astor su bili suviše mali da bi shvatili da su u smrtnoj opasnosti i izgleda da su uživali na zadnjem sedištu, čak su se zabavljali – srećno su uzvraćali pozdrave vozačima kojima smo zasmetali podizanjem srednjeg prsta.

Lančani sudar tri automobila kod Ledžojna na putu U.S. 1. zaustavio je saobraćaj na nekoliko trenutaka, pa smo morali da usporimo i mileli smo. Pošto više nisam morao svu svoju snagu da trošim na suzbijanje smrtnog straha, pokušao sam da od Deборе saznam zbog čega toliko jurimo.

„Kako je ubijen?“, pitao sam je.

„Kao i svi ostali“, odgovorila je. „Spaljen je, a nema ni glavu.“

„Sigurni ste da je Kurt Vagner?“, pitao sam je.

„Misliš, mogu li da dokažem? Za sada ne“, rekla je. „Da li sam sigurna? Jesam, jebo te.“

„Zašto?“

„U blizini su pronašli njegov automobil“, odgovorila je.

Bio sam sasvim siguran da bih u normalnim okolnostima shvatio zbog čega su nekome glave fetiš, gde da ih pronađem i zašto. Ipak, naravno, pošto sam bio sasvim sâm iznutra, normalne okolnosti više nisu postojale.

„Znaš, to nema nikakvog smisla“, rekao sam.

Debora se obrecnula i dlanom udarala po volanu. „Ma nemoj, stvarno?“, rekla je.

„Kurt je sigurno sredio i ostale žrtve“, rekao sam.

„A ko je ubio njega? Vođa izviđača?“, rekla je, legla na sirenu i obišla saobraćajnu gužvu tako što je ušla u traku za vozila iz suprotnog smera. Naglo je skrenula kad je naišao autobus, nagazila na gas i krivudala između vozila još pedesetak metara dok nismo zaobišli lančani sudar. Usredsredio sam se da ne bih zaboravio da dišem i razmišljao o tome kako ćemo, ionako, jednog dana umreti, pa ako bismo gledali šire, šta ima veze ako bi nas Debora i ubila. Nije bilo naročito utešno, ali sprečavalo me je da vrišt看 i da se izvučem kroz prozor sve dok se Debora nije vratila u odgovarajuću traku na drugom kraju puta U.S. 1.

„Baš je bilo zabavno“, rekla je Astor. „Možemo li opet to da izvedemo?“

Kodi je oduševljeno klimao glavom.

„Mogli bismo da uključimo i sirenu“, rekla je Astor. „A što nisi sad uključila sirenu, naredniče Debi?“

„Ne zovi me Debi“, prasnula je Debora. „Ne volim sirenu.“

„Zašto?“, Astor je bila uporna.

Debora je duboko uzdahnula i pogledala me krajičkom oka. „Pitanje je na mestu“, rekao sam.

„Mnogo je bučna“, odgovorila je Debora, „a sad me pustite da vozim, važi?“

„Važi“, odgovorila je Astor, ali nije zvučala ubedljivo.

Ćutali smo do Grand avenije. Pokušao sam da razmišljam – naravno da bih se setio bilo čega što bi moglo da pomogne, ali nisam. Ipak, razmišljao sam o nečemu što vredi spomenuti.

„Šta ako je Kurtovo ubistvo čista slučajnost?“, pitao sam.

„Ni sâm ne veruješ u to“, odgovorila je.

„Ali čak i ako je bio u bekstvu“, rekao sam, „možda je pokušao da dobije lažne isprave od pogrešnih ljudi, ili je pokušao da tajno pobegne iz zemlje. Mnogo je loših momaka na koje je mogao da naleti pod takvim okolnostima.“

Zaista je zvučalo neverovatno, čak i meni, ali Debora je, ipak, nakratko o tome razmislila, grickala donju usnu i rasejano pritiskala sirenu dok je obilazila kombi, koji je prevozio goste hotela u Majamiju.

„Ne“, konačno je progovorila. „i on je bio pečen, Dekstere, kao i prve dve žrtve. To nikako nisu mogli da kopiraju.“

Ponovo sam osetio slabašno podrhtavanje sumorne praznine iznutra, oblasti koju je nekad naseljavao Mračni Putnik. Zatvorio sam oči i pokušao da nađem bar delić svog nekadašnjeg stalnog saputnika, ali ničeg nije bilo.

Otvorio sam oči taman kad je Debora ubrzala i obišla crveni *ferari*.

„Ljudi čitaju novine“, rekao sam. „Uvek postoje ubistva koja su kopirana.“

Malo je razmislila i odmahнула glavom. „Ne“, rekla je konačno. „Ne verujem u slučajnosti, posebno ne u ovom slučaju. Svi su i pečeni i obezglavljeni i to je slučajnost, ma kakvi.“

Nada uvek poslednja umire, ipak morao sam da priznam da je, verovatno, bila u pravu. Obezglavljivanje i pečenje zaista nisu bili uobičajeni postupci za normalnog ubicu fizikalca, a većina ljudi bi vas verovatnije lupila po glavi, vezala vam sidro za noge i ubacila vas u zalivske vode.

I tako smo zasigurno bili na putu da vidimo leš nekoga za koga smo bili sigurni da je ubica, a on je bio ubijen isto kao i njegove žrtve. Da sam bio onaj veseli ja, sigurno bih uživao u izvrsnoj ironiji, ali u svom sadašnjem stanju ličilo mi je na još jednu neprijatnu uvredu poslušnog postojanja.

Ipak, Debora mi je ostavila malo vremena za razmišljanje i nabusitost. Progurala se kroz saobraćanju gužvu u centru Kokonat grouva i zaustavila se na parkingu pored parka Bejfrant, gde je već počela dobro poznata cirkuska predstava. Tri policijska patrolna automobila su se zaustavila, a Kamila Fig je posipala prah za uzimanje otisaka po izlupanom crvenom *džiju*, koji je stajao pored sata za parkiranje – verovatno Vagnerovom automobilu.

Izašao sam i pogledao unaokolo. Iako mi unutrašnji glas ništa nije šaputao, odmah sam primetio da sa celim prizorom nešto nije u redu. „Gde je leš?“, pitao sam Deboru.

Već se uputila ka kapiji jaht-kluba. „Tamo na ostrvu“, rekla je.

Trepnuo sam i izašao iz automobila. Ni sam ne znam zbog čega, pri pomisli na telo na ostrvu digla mi se kosa na glavi, ali kad sam pogledao preko vode tražeći odgovor, dobio sam samo poslepodnevni povetarac, koji je duvao preko borova na ivičnim ostrvima Diner kija i pravo u prazninu u meni.

Debora me je ćušnula laktom. „Hajde“, rekla je.

Pogledao sam Kodija i Astor na zadnjem sedištu. Uspeli su da savladaju zamršeni postupak odvezivanja pojasa i počeli da izlaze iz automobila. „Ne mrdajte odavde“, rekao sam im, „odmah se vraćam.“

„Kuda ideš?“, pitala je Astor.

„Moram da idem na ono ostrvo“, rekao sam.

„Je l' tamo neko mrtav?“, pitala me je.

„Da“, odgovorio sam.

Brzo je pogledala Kodija, pa mene. „Hoćemo i mi da idemo“, rekla je.

„Ne, ne dolazi u obzir“, rekao sam. „Poslednji put sam imao dovoljno nevolja. Ako vas odvedem da vidite još jednog mrtvaca, vaša majka će me ubiti.“

Kodi je mislio da je ovo smešno, nasmejao se prigušeno i odmahnuo glavom.

Čuo sam uzvik i pogledao kroz kapiju na marinu. Debora je već bila na molu i spremala se da uđe u policijski čamac privezan za njega. Mahnula mi je i pozvala me: „Dekstere!“

Astor je lupila nogom da bi mi privukla pažnju. Pogledao sam je. „Morate da ostanete ovde“, rekao sam, „a ja moram da idem.“

„Ali, Dekstere, hoćemo da se vozimo čamcem“, rekla je.

„Pa, ne možete“, odgovorio sam, „ali ako budete dobri, ja ću vas povesti čamcem za vikend.“

„Da vidimo mrtvaca?“, pitala je Astor.

„Ne“, odgovorio sam. „Nećemo da idemo da vidimo mrtvaca bar neko izvesno vreme.“

„Ali obećao si!“, rekla je.

„Dekstere!“, ponovo je viknula Debora. Mahnuo sam joj, što izgleda nije bio odgovor koji je očekivala jer me je besno ponovo pozvala rukom.

„Astor, moram da idem“, rekao sam. „Ne mrdajte odavde. Razgovaraćemo kasnije.“

„Kod tebe je uvek kasnije“, promrmljala je.

Kad sam ulazio na kapiju, zastao sam da porazgovaram sa uniformisanim policajcem, koji je stajao pored nje, krupnim i visokim sa niskim čelom. „Možete li mi pričuvati decu?“, pitao sam ga.

Buljio je u mene. „Šta sam ja ovde, obdanište?“

„Samo nekoliko minuta“, rekao sam. „Dobri su.“

„Gledaj, prijatelju“, rekao je, ali nije uspeo da završi rečenicu jer se Debora stvorila pored nas.

„Do đavola, Dekstere!“, rekla je. „Dovlači dupe u čamac!“

„Izvini“, rekao sam, „ali moram da pronađem nekog da pričuva decu.“

Debora je zaškripala zubima, pogledala krupnog policajca i pročitala njegovu pločicu sa imenom. „Sačinski“, rekla je, „pripazi na prokletu decu!“

„Ali, naredniče“, počeo je. „Bože mili.“

„Ne odvajaj se od dece, do đavola“, rekla je. „Možda ćeš nešto i da naučiš. Dekstere – ulazi u prokleti čamac, odmah!“

Krotko sam se okrenuo i požurio ka prokletom čamcu. Debora je krupnim koracima prošla pored mene i dok sam ulazio, ona je već sela, a policajac koji je upravljao čamcem uputio sa na jedno od manjih ostrva, obilazeći oko usidrenih plovila.

Izvan marine u Diner kiju nalazi se nekoliko manjih ostrva koja obezbeđuju zaštitu od vetra i talasa, zbog čega je izuzetno pogodno sidrište. Naravno, pogodno je samo pod uobičajenim uslovima, što su dokazala i sama ostrva. Bila su pokrivena đubretom: polomljenim čamcima i drugim morskim otpacima koje su ostavili nedavni uragani, a povremeno bi se neko i naselio u straćarama napravljenim od ostataka polomljenih čamaca.

Uputili smo se na jedno od manjih ostrva. Polovina ribarskog broda dugačkog tridesetak metara ležala je na plaži pod čudnim uglom, a sa borova koji su rasli malo dalje od obale visili su komadi stiropora, pocepane odeće,

svežnjevi najlona za pakovanje i kesa za đubre. Osim toga, izgledalo je isto onako kako su ga ostavili američki domoroci, mali mirni komad zemlje pokriven australijskim borovima, kondomima i konzervama od piva.

Osim, naravno, leša Kurta Vagnera, koga sigurno nisu ostavili američki domoroci. Telo je ležalo na sredini ostrva na maloj čistini i, kao i ostala, bilo je namešteno u zvaničnu pozu, sa rukama prekrštenim na grudima i sastavljenim nogama. Telo je bilo obezglavljeno, golo i ugljenisano i vrlo slično ostalima – osim što je imalo jedan mali dodatak. Leš je oko vrata imao kožnu uzicu sa medaljonom od kalaja veličine jajeta. Prišao sam; medaljon je bio u obliku glave bika.

Još jednom sam osetio čudni bol u praznini kao da je neki deo mene prepoznao veoma važan detalj, ali nisam znao zbog čega je važan i kako to da izrazim – svakako ne sâm i ne bez Putnika.

Vins Masuka je klečao pored leša i ispitivao opušak, a Debora je čučala pored njega. Obišao sam oko njih jednom i pogledao ih sa svih strana: *Mrtva priroda sa policajcima*. Nadao sam se, pretpostavljam, da ću pronaći mali, ali značajan trag. Možda vozačku dozvolu ubice ili potpisano priznanje, ali ništa od toga nisam video, ništa osim peska sa bezbrojnim tragovima stopala i vetra.

Kleknuo sam pored Deборе. „Tražite tetovažu, je l' da?“, pitao sam je.

„To je prvo“, rekao je Vins. Ispružio je ruku u rukavici i malo podigao telo. Ugledali smo je polupokrivenu peskom,

ali vidljivu, samo što je gornji deo bio, pretpostavljao sam, odsečen zajedno sa glavom.

„On je“, rekla je Debora. „Tetovaža, njegov automobil je u marini – on je, Dekstere. Baš bih, do đavola, volela da znam šta ta tetovaža znači.“

„Na aramejskom je“, rekao sam.

„Kako ti to, jebo te, znaš?“, pitala je Debora.

„Istraživao sam“, rekao sam i čučnuo pored tela. „Pogledaj.“ Podigao sam borovu iglicu iz peska i pokazao njome. Nedostajao je deo prvog slova, bio je odsečen zajedno sa glavom, ali ostatak je bio sasvim vidljiv i slagao se sa mojom jezičkom lekcijom. „Evo ga M, ili ono što je ostalo od njega. Tu je i L i K.“

„Šta ti to, do đavola, znači?“, pitala je Debora.

„Moloh“, odgovorio sam i osetio slabašnu iracionalnu jezu na jarkom suncu. Pokušao sam da je se otresem, ali neprijatnost je i dalje ostala. „Aramejski nema samoglasnike, pa se MLK čita kao Molok.“

„Ili mleko“, rekla je Debora.

„Debs, ako misliš da je naš ubica napisao mleko na vratu, onda zaista treba da odspavaš.“

„Ali ako je Vagner Moloh, ko je ubio njega?“

„Vagner je ubio ostale“, rekao sam trudeći se da zvučim istovremeno razumno i samouvereno, što je bilo veoma teško. „Onda, ovaj...“

„Da“, rekla je, „to ovaj sam već shvatila.“

„I sad pratiš Vilkinsa.“

„Svi pratimo Vilkinsa, do đavola.“

Ponovo sam pogledao leš, ali na njemu nije bilo ništa što bi mi reklo nešto više od onog što sam već znao, što je bilo skoro ništa. Nisam mogao da obuzdam misli koje su stalno išle u krug: ako je Vagner bio Moloh, a sad je Vagner mrtav i ubio ga je Moloh...

Ustao sam. Nakratko, zavrtelo mi se u glavi, kao da su me napadala bleštava svetla, a u daljini sam čuo kako se užasna muzika prolama kroz poslepodne i samo na trenutak bio sam ubeđen da me iz blizine doziva Bog – pravi Bog, a ne neki psihotični šaljivdžija.

Odmahnuo sam glavom ćuteći i skoro se srušio. Osetio sam kako me je neko snažno zgrabio za ruku da bi me pridržao, ali nisam znao da li je to Debs, Vins ili sam Moloh. Izdaleka me je dozivao glas, pevao je, melodija se podizala do suviše poznatog muzičkog ritma. Zažmurio sam i osetio vrelinu na licu, a muzika je bivala sve glasnije. Nešto me je protreslo i otvorio sam oči.

Muzika je prestala. Vrelinu je donosilo majamsko sunce, sa vetrom koji je šibao po oblacima donoseći popodnevnju oluju. Debora me je držala za laktove i tresla me, strpljivo ponavljajući moje ime.

„Dekstere“, rekla je. „Hej, Dekse, preni se. Dekstere. Dekstere.“

„Ovde sam“, rekao sam iako nisam bio sasvim siguran u to.

„Da li si dobro, Dekse?“, pitala me je.

„Čini mi se da sam suviše brzo ustao“, odgovorio sam.

Gledala me je sumnjičavo. „Eh, eh“, rekla je.

„Stvarno, Debs, dobro sam. Mislim da jesam.“

„Misliš?“, rekla je.

„Da, mislim, naglo sam ustao.“

Pogledala me je još jednom, pustila me i odmaknula se. „Okej“, rekla je, „ako možeš da stigneš do čamca, hajdemo nazad.“

Možda mi se još vrtelo u glavi, jer mi je izgledalo da njene reči nemaju smisla, kao da su neki izmišljeni slogovi. „Da idemo nazad?“, pitao sam.

„Dekstere“, rekla je, „imamo šest leševa, a naš poslednji osumnjičeni je na zemlji obezglavljen.“

„Dobro“, rekao sam i čuo sam slabašno dobovanje bubnjeva u svom glasu. „Onda, kuda ćemo?“

Debora je stisnula i pesnice i zube. Spustila je pogled na leš i nakratko sam pomislio da namerava da pljune. „Šta je s onim tipom koga si pratio do kanala?“, konačno je pitala.

„Sa Starzakom? Ne, rekao je...“ Zastao sam, ali očigledno ne na vreme pošto je Debora skočila.

„Rekao je? Kad si, do đavola, razgovarao s njim?“

Moram da budem iskren prema sebi i kažem da mi se i dalje malo vrtelo u glavi i da nisam dobro razmislio pre nego što sam progovorio, pa sam se našao u neprilici. Nikako nisam mogao da kažem sestri da sam razgovarao s njim prethodne noći kad sam ga zalepio za radnu ploču i spremao se da ga isečem na uredne komadiće. Ipak, krv mi je jurnula u mozak jer sam vrlo brzo rekao: „Mislim, izgleda da je...“, rekao sam, „izgleda da je bio... ne znam.

Izgleda da je lično imao nešto protiv mene jer sam mu automobilom presekao put.“

Debora me je ljutito pogledala, ali izgleda da je prihvatila ono što sam rekao, okrenula se i šutnula pesak. „Pa, ovde više nemamo šta da tražimo“, rekla je. „Neće škoditi da ga proverimo.“

Činilo mi se da ne bi bilo umesno da joj kažem da sam ga ja već proverio, ali pošto nisam poštovao policijska pravila službe, samo sam odobravajući klimnuo glavom.

POGLAVLJE 34

Ništa nas više nije zadržavalo na malom ostrvu. Vins i ostali forenzički zaluđenici primetiće ako nešto bude značajno, a naše prisustvo samo bi ih ometalo. Debora je bila nestrpljiva i htela je što pre da stigne do kopna da bi isprepadala osumnjičene. Otišli smo do plaže i ukrkali se u policijski čamac, kojim smo brzo preko luke stigli do mola. Bilo mi je malo bolje kad sam se popeo na mol i došao do parkirališta.

Pošto nisam video ni Kodija ni Astora, prišao sam policajcu Nisko Čelo. „Deca su u automobilu“, rekao mi je pre nego što sam uspeo da progovorim. „Hteli su da se igraju policajaca i lopova sa mnom, ali nisam se prijavio za obdanište.“

Očigledno je mislio da je njegova opaska o obdaništu urnebesno smešna i da je treba ponoviti pa sam, da ne bih došao u opasnost da je čujem još jednom, samo klimnuo, zahvalio mu i uputio se ka Deborinom automobilu. Kodi i Astor nisam video sve dok mu nisam prišao i na trenutak sam se pitao u kom su automobilu. Ipak, video sam ih kao su se sklopčali na zadnjem sedištu i gledali me širom otvorenih očiju. Pokušao sam da otvorim vrata, ali bila su zaključana. „Mogu li da uđem?“, pitao sam kroz staklo.

Iako se Kodi spetljao sa ručicom, uspeo je da ih otvori. „Šta je bilo?“, pitao sam ih.

„Videli smo onog strašnog tipa“, odgovorila je Astor.

Isprva nisam imao pojma šta je htela da kaže, niti sam znao zašto osećam da mi se znoj sliva niz leđa. „O kakvom strašnom tipu pričate?“, pitao sam. „Mislite na onog tamo policajca?“

„Deekstere“, rekla je Astor. „Nismo rekli glupog, nego *strašnog*. Kao kad smo videli glave.“

„Istog strašnog tipa?“

Razmenili su još jedan pogled, a Kodi se stresao. „Tako nekako“, rekla je Astor.

„Video je moju senku“, oglasio se Kodi slabašnim hrapavim glasom.

Bilo mi je drago što sam čuo da se dečak raspričao. I ne samo to, sad mi je bilo jasno zašto mi se znoj sliva niz leđa. I ranije je spominjao svoju senku, ali nisam obratio pažnju. Sad je bilo vreme da ga saslušam. Seo sam na zadnje sedišta pored njih.

„Kako znaš da je video tvoju senku, Kodi?“

„Tako je *rekao*“, oglasila se Astor, „a Kodi je mogao da vidi *njegovu*.“

Kodi je klimnuo, ali nije skrenuo pogled s mene. Gledao me je uobičajeno obazrivo i ništa iz njegovog pogleda nisam mogao da naslutim. Ipak, video sam da veruje da ću se pobrinuti za sve. Da sam bar mogao da delim njegov optimizam.

„Kad si spomenuo senku“, pitao sam ga pažljivo, „da li si mislio na onu na zemlji, koju pravi sunce?“

Kodi je odmahnuo glavom.

„Imaš još jednu senku?“, pitao sam.

Kodi me je pogledao kao da sam ga pitao da li nosi pantalone, ali samo je klimnuo. „Unutra“, odgovorio je, „istu kakvu si ti imao.“

Naslonio sam se i pretvarao se da dišem. „Unutrašnju senku.“ Savršen opis – ugladen, kratak i precizan, a kad je dodao da sam i ja nekad imao takvu senku, opis je dobio izvesnu veoma dirljivu britkost.

Naravno, moja dirnutost bila je nesvrshodna i obično sam uspevaao da je izbegnem. U ovom slučaju, mentalno sam se protresao i pitao šta se dogodilo sa ponosnim tornjevima Deksterovog dvorca, koji je nekad bio uzvišen i ovenčan svilenim barjacima čistog razuma. Dobro se sećam da sam bio pametan, a zanemario sam nešto veoma važno, u stvari, suviše dugo sam ga zanemarivao. Nije trebalo da se pitam o čemu Kodi govori. Trebalo je da odgonetnem zbog čega nisam uspeo ranije da ga shvatim.

Kodi je video još jednog grabljivca i prepoznao ga kad je mračna spodoba u njemu čula riku srodnog monstuma, baš kao što sam ih i ja nekad prepoznavao kad je Putnik bio kod kuće. Isto tako je drugi grabljivac uvideo šta je Kodi. Ali, zbog čega su se Kodi i Astor toliko uplašili da su morali da se sakriju u automobilu?

„Da li vam čovek nešto rekao?“, pitao sam ih.

„Dao mi je ovo“, odgovorio je Kodi i pružio mi mrkožutu vizit-kartu. Uzeo sam je.

Na karti je bila stilizovana glava bika, ista kao ona koju sam video oko Kurtovog vrata na ostrvu. Ispod nje se nalazila savršena kopija Kurtove tetovaže: MLK.

Prednja vrata su se otvorila i Debora je uskočila na sedište iza volana. „Hajdemo“, rekla je. „Sedite svi.“ Ubacila je ključ u kontakt-bravu i krenula pre nego što sam uspeo da udahnem da bih nešto rekao.

„Čekaj malo“, rekao sam pošto sam uspeo da uzmem malo vazduha.

„Ne mogu nimalo da čekam, do đavola“, rekla je. „Krećemo.“

„Bio je ovde, Debs“, rekao sam.

„Zaboga, Dekse, ko je bio ovde?“

„Ne znam“, priznao sam.

„Kako onda, jebo te, znaš da je bio?“

Nagnuo sam se napred i pružio joj vizit-kartu. „Ostavio je ovo“, odgovorio sam.

Debora je uzela karticu, brzo je pogledala i bacila je na sedište kao da je na njoj bilo zmijskog otrova. „Sranje“, rekla je. Ugasila je motor. „Gde ju je ostavio?“

„Dao ju je Kodiju“, odgovorio sam.

Okrenula je glavu i pogledala nas, jedno po jedno. „Zbog čega je ovo ostavio kod deteta?“, pitala je.

„Zbog...“, počela je Astor, ali stavio sam joj ruku na usta.

„Ne upadaj u reč, Astor“, rekao sam pre nego što je uspela bilo šta da kaže o senkama.

Udahnula je, razmislila i nesrećno je sedela zbog brnjice na koju je trenutno pristala. Sedeli smo, nas četvoro, kao jedna velika nesrećna proširena porodica.

„Zbog čega je nije zakačio za vetrobransko staklo ili je poslao poštom?“, pitala je Debora. „U stvari, zbog čega je, do đavola, uopšte ostavio tu prokletu kartu? Zbog čega ju je, za boga milog, uopšte i štampao?“

„Dao ju je Kodiju da bi nas zaplašio“, odgovorio sam. „Kao da hoće da nam kaže: 'Vidite, mogu da vam pronađem najslabiju tačku'.“

„Šta, pravi se važan“, rekla je Debora.

„Da“, rekao sam, „mislim da je baš tako.“

„Do đavola s tim, njegov prvi razumni postupak.“ Udarila je dlanovima po volanu. „Hoće da se igra šuge s nama kao i svi ostali ludaci. Ma nema problema, i ja znam da se igram i uhvatiću drkoša.“ Ponovo me je pogledala. „Stavi tu kartu u kesu za dokaze“, rekla je, „i pokušaj da ispitaš decu kako je izgledao.“ Otvorila je vrata automobila, iskočila napolje i prišla krupnom policajcu Sačinskom da bi popričala s njim.

„Da vidimo“, rekao sam Kodiju i Astor, „možete li da se setite kako je taj čovek izgledao?“

„Da“, rekla je Astor. „Hoćemo li stvarno da se igramo s njim kao što je rekla tvoja sestra?“

„Nije mislila da se igramo kao što se mi igramo šutiranja konzerve“, rekao sam. „Više liči na onu igru kad nas izaziva da ga uhvatimo.“

„Dobro, a kako se to onda razlikuje od šutiranja konzerve?“, pitala je.

„Niko ne gine u igri šutiranja konzerve“, odgovorio sam joj. „Kako je taj čovek izgledao?“

Slegnula je ramenima. „Bio je star.“

„Misliš, mnogo star? Imao je sedu kosu i izborano lice?“

„Ne, znaš onako star, kao ti“, rekla je.

„A, misliš *star*“, rekao sam i osetio da mi ledena smrtonosna ruka prelazi preko čela i ostavlja slabost i drhtave ruke za sobom. Odmah sam znao da neću dobiti pravi opis čoveka jer imala je samo deset godina i svi odrasli bili su joj jednako nezanimljivi. Jasno, Debora je mudro odlučila da razgovara sa policajcem Tunjavim. Moj zadatak bio je beznadežan. Ipak, morao sam da pokušam.

Iznenadno nadahnuće me je obuzelo — ili, u svakom slučaju, uzimajući u obzir moje trenutno pomanjkanje moždane sposobnosti, nešto što je zauzimalo njegovo mesto. Imalo bi bar malo smisla da je strašni tip koji me je pratio bio Starzak. „Da li se sećate još nečeg u vezi s njim? Da li je imao čudan naglasak dok je govorio?“

Odmahnula je glavom. „Misliš kao francuski ili tako nešto? Ne, govorio je sasvim normalno. Ko je Kurt?“

Bilo bi preterano reći da mi je srce preskočilo kad sam čuo šta je rekla, ali sam zasigurno osetio neku vrstu unutrašnjeg treperenja. „Kurt je mrtvac zbog koga sam išao na ostrvo. Zašto me to pitate?“

„Čovek je rekao“, počela je Astor, „da će Kodi jednog dana biti mnogo bolji pomagač od Kurta.“

Iznenadna i veoma okrutna hladnoća širila se Deksterovim unutrašnjim podnebljem. „Stvarno“, rekao sam, „divan čovek.“

„Uopšte nije bio divan, Dekstere, rekli smo ti da je bio strašan.“

„Ali kako je izgledao, Astor?“, pitao sam ne nadajući se uspehu. „Kako da ga pronađemo ako ne znamo kako izgleda?“

„Ne moraš da ga hvataš, Dekstere“, rekla je istim blago nervoznim glasom. „Rekao je da ćeš ti naći njega kad za to dođe vreme.“

Svet se nakratko zaustavio, ali dovoljno dugo da osetim kako mi iz pora izbijaju kockice leda kao da ih neko odapinje iz pračke. „Šta je tačno rekao?“, pitao sam je kad se sve ponovo pokrenulo.

„Rekao je da ti kažemo da ćeš ga pronaći kad za to dođe vreme“, rekla je. „Sad sam ti ispričala.“

„Kako je to rekao?“, pitao sam je. „'Reci tati?', 'Reci tom čoveku?' Kako?“

Ponovo je uzdahnula. „Reci *Deksteru*“, rekla je polako da bih je razumeo. „Ti si Dekster. Rekao je: 'Reci Deksteru da će me pronaći kad za to dođe vreme'.“

Pretpostavljam da je trebalo još više da se uplašim, ali, začudo, nisam, štaviše, bilo mi je bolje. Sad sam sigurno znao – znao sam da me neko proganja. Da li je Bog ili običan smrtnik, nije više bilo ni važno, ali svakako će me uhvatiti kad za to dođe vreme, šta god to značilo.

Osim ako ga ja ne uhvatim pre toga.

Misao je bila blesava i ličila je na onu iz srednjoškolske svlačionice. Do tada mi nije polazilo za rukom da budem bar na pola koraka ispred njega, ma ko on bio, da ne spominjemo mogućnost da ga nađem. Nisam ništa preduzeo osim što sam ga gledao dok me je proganjao, plašio me, jurio za mnom i naterao me u stanje mračne uznemirenosti koje nikad nisam iskusio.

Znao je ko sam, šta sam i gde sam, a ja nisam znao ni kako izgleda. „Molim te, Astor, ovo je veoma važno“, rekao sam. „Da li je visok? Da li ima bradu? Da li je Kubanac? Crnac?“

Slegnula je ramenima. „Onako je, znaš“, počela je, „beo. Nosio je naočare. Običan tip. Znaš.“

Nisam znao, ali nisam stigao da priznam jer je Debora naglo otvorila vozačeva vrata i sela. „Gospode bože“, rekla je, „može li čovek da bude toliko glup, a da živi?“

„Da li to znači da policajac Sačinski nije imao mnogo šta da kaže?“, pitao sam je.

„Imao je svašta da kaže“, rekla je Debora, „ali sve je to sranje mrtvog mozga. Misli da je tip možda vozio zeleni automobil i to je sve.“

„Plavi“, rekao je Kodi i svi smo pogledali u njega. „Bio je plavi.“

„Da li si siguran?“, pitao sam ga, a on je klimnuo glavom.

„Treba li da verujem klinču“, pitala je Debora, „ili policajcu koji je petnaest godina u službi, a u glavi nema ništa osim govana?“

„Ne bi trebalo toliko da psuješ“, rekla je Astor. „Duguješ mi pet i po dolara. U svakom slučaju, Kodi je u pravu, automobil je bio plav. I ja sam ga videla i bio je plav.“

Pogledao sam Astor, ali čim sam osetio pritisak Deborinog pogleda, okrenuo sam se ka njoj.

„Dakle?“, rekla je.

„Dakle“, rekao sam, „nemoj da psuješ jer su ovo dva veoma pametna deteta, a policajac Sačinski nikad neće dobiti pozivnicu za Mensu.“

„To znači da treba njima da verujem“, rekla je.

„Ja im verujem.“

Debora je grickala usnu i pomerala usta kao da žvaće neku veoma čvrstu hranu. „Okej“, rekla je konačno. „Do sad sam saznala da vozi plavi automobil kakav vozi svaki treći čovek u Majamiju. Kaži mi kako to može da mi pomogne.“

„Vilkins vozi plavi automobil“, rekao sam.

„Vilkins je pod prismotrom, do đavola“, rekla je.

„Pozovi ih.“

Pogledala me je, ugrizla se za usnu, uzela mikrofon radio-stanice i izašla iz automobila. Kratko je razgovarala – čuo sam kako počinje da viče i izgovara još jednu od svojih psovki. Astor me je pogledala i zavrтела glavom. Debora je ušla i zalupila vratima.

„Drkadžije“, rekla je.

„Izgubili su ga?“

„Ne, tamo je, u svojoj kući“, odgovorila je. „Parkirao je automobil i ušao u kuću.“

„Kuda je išao?“

„Ne znaju“, rekla je. „Izgubili su ga kad su menjali smenu.“

„Šta?“

„Demarko je dolazio kad se Balfor odjavljivao“, rekla je. „Izmakao im je dok su menjali smenu. Zaklinju se da nije prošlo više od deset minuta.“

„Njegova kuća je na pet minuta vožnje oдавde.“

„To znam“, rekla je ogorčeno. „I šta ćemo sad?“

„Neka nastave da prate Vilkinsa“, rekao sam, „a u međuvremenu, idi razgovaraj sa Starzakom.“

„Ideš i ti sa mnom, je l' da?“, pitala me je.

„Ne“, odgovorio sam i pomislio da zaista ne želim da vidim Starzaka, a za to sam trenutno imao savršen izgovor.

„Moram da odvedem decu kući.“

Pogledala me je mrzovoljno. „Šta će biti ako nije Starzak?“, pitala je.

Odmahnuo sam glavom. „Ne znam“, odgovorio sam.

„Da“, rekla je, „ne znam ni ja.“ Upalila je motor. „Sedi na svoje mesto.“

POGLAVLJE 35

O davno je prošlo pet sati kad smo se vratili u stanicu i uprkos Deborinim mrzovoljnim pogledima, ubacio sam Kodija i Astor u moje skromno vozilo i uputio se ka kući. Tokom vožnje bili su mirni očigledno i dalje još malo potreseni susretom sa strašnim tipom. Ipak, bila su to otporna deca, što je naročito isticala činjenica da su i dalje mogli da govore, uzimajući u obzir šta im je uradio njihov biološki otac. Kad smo bili na deset minuta od kuće, Astor je počela da se vraća u normalu..

„Kad bi bar umeo da voziš kao narednica Debi“, rekla je.

„Radije bih da poživim malo duže“, uzvratio sam joj.

„A što nemaš sirenu?“, pitala je. „Zar ne bi želeo da je imaš?“

„Forenzičari nemaju sirenu“, odgovorio sam. „I ne, nikad nisam želeo da je imam. Više volim da sam neupadljiv.“

U retrovizoru sam video da se namrštila. „Šta ti to znači?“, pitala je.

„Znači da ne želim da privlačim pažnju na sebe“, odgovorio sam. „Ne želim da me ljudi primećuju, trebalo bi i vas dvoje to da naučite“, dodao sam.

„Svi žele da ih ljudi primete“, rekla je. „Samo to i rade, rade nešto da bi ih svi gledali.“

„Vas dvoje ste drugačiji“, rekao sam. „Uvek ćete biti drugačiji i nikad nećete biti kao ostali.“ Dugo je ćutala. Pogledao sam je u retrovizoru. Spustila je glavu. „To ne mora da bude loše“, rekao sam. „Kako se još kaže normalan?“

„Ne znam“, rekla je nezainteresovano.

„Običan“, odgovorio sam. „Da li zaista želite da budete obični?“

„Ne“, odgovorila je, ali nije zvučala mnogo nesrećno. „Ali ako nismo obični, ljudi će nas primećivati.“

„Zbog toga morate da naučite kako da budete neupadljivi“, rekao sam i potajno se radovao pošto se razgovor vodio onako kako je meni odgovaralo. „Morate da se pretvarate da ste zaista normalni.“

„Znači da ne smemo nikome da dozvolimo da primeti da smo drugačiji“, rekla je. „Nikome.“

„Tako je“, rekao sam.

Pogledala je brata i ponovo su počeli jedan od svojih dugačkih nemuštih razgovora. Uživao sam u tišini dok sam se probijao kroz večernju saobraćajnu gužvu i sažaljevao sebe.

Posle nekoliko minuta, Astor je ponovo progovorila. „To znači da mami ne smemo da kažemo šta smo danas radili“, rekla je.

„Možete da joj kažete za mikroskop“, rekao sam.

„Ali ne i za ostalo?“, pitala je Astor. „Za strašnog tipa i vožnju sa narednicom Debi?“

„Tako je“, rekao sam.

„Ali ne smemo da lažemo“, rekla je. „Posebno ne mamu.“

„Zbog toga joj ništa nećete ni reći“, odgovorio sam. „Ne mora da zna ono što bi je suviše zabrinulo.“

„Ali ona nas voli“, rekla je Astor, „i stalo joj je da budemo srećni.“

„Da“, rekao sam, „ali treba da misli da ste srećni onako kako ona razume sreću. U suprotnom, ne može da bude srećna.“

Astor je opet dugo ćutala i na kraju, pre nego što smo skrenuli u našu ulicu, rekla: „Da li i strašni tip ima majku?“

„Sasvim sigurno“, odgovorio sam.

Siguran sam da nas je Rita čekala ispred ulaznih vrata jer čim smo se zaustavili, vrata su se širom otvorila i izašla je da nas dočeka. „Pa, zdravo“, rekla je radosno. „I šta ste vas dvoje danas naučili?“

„Videli smo blato“, rekao je Kodi, „sa moje patike.“

Rita je trepnula. „Stvarno“, rekla je.

„I parče kokice“, rekla je Astor. „Pogledali smo kroz mikroskop i znali smo gde smo bili.“

„Mikroskop“, rekao je Kodi.

„Nema veze“, slegnula je ramenima Astor. „Mogli smo da vidimo i čija je dlaka, da li je od kože ili tepiha.“

„Auuu“, rekla je Rita. Izgledala je začuđeno i nesigurno. „Pretpostavljam da ste se odlično proveli.“

„Da“, odgovorio je Kodi.

„Onda biste vas dvoje mogli da“, počela je Rita, „završite domaće zadatke, a ja ću vam spremiti nešto za jelo.“

„Okej“, rekla je Astor, a Kodi je pojurio preko prilazne staze pravo u kuću. Rita ih je posmatrala sve dok nisu ušli u kuću, onda se okrenula meni i podlaktila me dok smo išli za njima.

„Dakle, sve je dobro prošlo?“, pitala me je. „Mislim, sa – izgledaju vrlo, ovaj...“

„Da“, odgovorio sam. „Mislim da polako shvataju da će snositi posledice ako se glupiraju.“

„Nisi im pokazao ništa jezivo, zar ne?“, pitala je.

„Ne, čak ni krv.“

„Dobro“, rekla je i naslonila glavu na moje rame, što je pretpostavljam deo onog što morate da podnesete ako nameravate da se s nekim venčate. Možda je to bio samo javno obeležavanje teritorije. U svakom slučaju, trebalo je da budem srećan jer nije odabrala tradicionalni životinjski način obeležavanja. Ipak, ispoljavanje naklonosti fizičkim kontaktom nije mi sasvim jasno, pa mi je bilo pomalo neprijatno, ali zagrlio sam je pošto sam znao da je to odgovarajući ljudski postupak. Ušli smo u kuću za decom.

—————

Potpuno sam siguran da to ne bi trebalo nazvati snom, ali kad se spustila noć, zvuk mi je ponovo ušao u jednu izmučenu glavu, muzika, pevanje i udaranje metala koje

sam i ranije čuo. Osetio sam da mi obrazi gore, osetio sam nadolaženje surove radosti, koja je nadolazila sa posebnog mesta u meni koje je dugo bilo prazno. Probudio sam se ispred ulaznih vrata, držao sam se za kvaku, kupao se u znoju, zadovoljan, ispunjen i nimalo uznemiren, a trebalo je da budem.

Naravno da znam šta je mesečarenje, ali isto tako na prvoj godini studija, na predavanju iz psihologije, saznao sam da razlozi za mesečarenje nemaju nikakve veze sa muzikom. U najdubljem delu svog postojanja, znao sam i da bi trebalo da budem uznemiren, zabrinut, da bi trebalo da se ježim od muke zbog svih stvari koje se dešavaju u mom nesvesnom mozgu. Nije im tu bilo mesto, niti je bilo moguće da su tu – ali bile su. Ipak, bio sam srećan što ih imam, a to je bilo najstrašnije od svega.

Muzika nije bila dobrodošla kod Deksterove publike, a nisam je ni ja želeo. Želeo sam da nestane, ali pojavljivala se, svirala i činila me natprirodno srećnim protiv moje volje i bacila me ispred ulaznih vrata, očigledno pokušavajući da me izvuče napolje i...

I šta? Spopala me je naivna misao kao ona o čudovištu ispod kreveta svojstvena zakržljalom mozgu guštera, ali...

Da li me je nasumični nagon, pokret nepoznat mom nesvesnom umu izvukao iz kreveta i poveo hodnikom prema ulaznim vratima? Ili je nešto pokušavalo da me natera da otvorim vrata i izađem? Rekao je deci da ću ga pronaći kad za to dođe vreme – da li je već došlo?

Da li je neko želeo da Dekster noću bude sam i nesvestan?

Sjajna misao na koju sam bio užasno ponosan jer je to značilo da sam nedvosmisleno doživio povredu mozga i da više ne odgovaram za svoje postupke. Ponovo sam krčio sebi put po zemlji glupaka. Prava, neverovatna, idiotska i razdražljiva stresom izazvana histerija. Niko na kugli zemaljskoj nema toliko vremena na bacanje. Dekster je bio važan samo Deksteru. Da bih to dokazao, upalio sam svetlo na tremu i izašao.

Preko puta na oko petnaest metara prema zapadu automobil je upalio motor i krenuo.

Zatvorio sam vrata i dva puta ih zaključao. Ponovo je na mene došao red da sednem za kuhinjski sto, ispijam kafu i razmišljam o velikoj životnoj tajni.

Sat je pokazivao 3.32 kad sam seo, a 6.00 kad je Rita konačno ušla.

„Dekstere“, rekla je sa izrazom sanjivog iznenađenja.

„Glavom i bradom“, rekao sam. Bilo mi je izuzetno teško da održim veštačku radosnu spoljašnjost.

Namrštila se. „Šta ne valja?“

„Sve je u redu“, odgovorio sam, „samo ne mogu da spavam.“

Rita je spustila glavu i vukući noge, otišla do aparata za kafu i sipala sebi. Sela je preko puta mene i srknula. „Dekstere“, rekla je, „sasvim je normalno kad tražiš opravdanje.“

„Naravno“, rekao sam, „posebno ako ne želiš da izgubiš posao.“

Odmahnula je glavom uz umorni osmeh. „Znaš na šta mislim“, rekla je, što nije bilo tačno, „mislim na venčanje.“

Malo mutno svetlo upalilo mi se u podsvesti i skoro da sam izgovorio: „Aha“. Naravno, venčanje. Ljudske ženke su opsednute pitanjem venčanja čak i kad nije njihovo, a kad jeste, ta misao ih opsega i danju i noću. Rita je sve oko sebe posmatrala kroz naočare obojene bojama venčanja, dakle, nisam mogao da spavam jer sam zbog našeg predstojećeg venčanja loše sanjao.

S duge strane, mene venčanje uopšte nije mučilo. Brinuo sam o mnogo važnijem problemu, a venčanjem je upravljao automatski pilot. U jednom trenutku ću se i ja pojaviti, obaviću ono što treba i to je to. Istina, nisam nameravao da ponudim Riti da sa mnom podeli to stanovište iako mi se činilo veoma razumno. Ne, morao sam da joj ponudim prihvatljive uzroke moje nesanicice i da je istovremeno uverim u svoju oduševljenost divnim predstojećim događajem.

Osvrnuo sam se tražeći pomoć i konačno sam video nešto u dvema kutijama za ručak pored sudopere. Odlično mesto za početak. Duboko sam zagrabio u talog svog gnjecavog mozga i izvukao jedino što sam mogao tamo da nađem, a da nije potpuno trulo. „Šta ako nisam dovoljno dobar za Kodija i Astor? Šta ako jednostavno ne mogu?“

„O, Dekstere“, rekla je, „ti si divan otac. Oni te obožavaju.“

„Ali“, rekao sam boreći se da održim verodostojnost i setim se šta bih još mogao da kažem, „sad su još mali. Šta

će biti kad porastu, kad budu želeli da saznaju nešto o svom pravom ocu...”

„Znaju sve što treba da znaju o tom drkadžiji“, obrecnula se Rita. Iznenadio sam se. Nikad je nisam čuo da psuje. Verovatno i nije pošto je odmah pocrvenela. „Ti si im pravi otac“, rekla je, „tebi se dive, slušaju te i vole. Ti si pravi otac za njih.“

Pretpostavio sam da je to delimično i tačno pošto sam bio jedini koji je mogao da im pokaže Harijev put i sve ostalo što je trebalo da znaju, iako sam sumnjao da je to bilo baš ono što je Rita imala na umu. Ipak, nije mi izgledalo razumno da to sad iznosim, pa sam samo rekao: „Zaista iskreno želim da u tome uspem. Ne smem da ne uspem, nikako.“

„O, Dekse“, rekla je, „ljudi stalno doživljavaju neuspehe.“ To je bilo tačno. I pre sam veoma često primećivao da je neuspeh izgleda jedna od prepoznatljivih osobina njihove vrste. „Ali stalno pokušavamo i konačno sve dođe na svoje mesto. Stvarno. Bićeš sjajan otac, videćeš.“

„Zaista tako misliš?“, pitao sam je. Bilo me je samo malo sramota što sam se tako podlo prenemagao.

„Znam“, rekla je i osmehnula se kako samo ona zna. Pružila je ruku preko stola i stegla mi šaku. „Neću dozvoliti da ne uspeš“, rekla je. „Sad si moj.“

Hrabra izjava – ćušnula je u stranu Deklaraciju o ljudskim pravima rekavši da me poseduje. Pošto je prijatno

okončala nezgodan trenutak, nisam se bunio. „U redu“, rekao sam, „hajde da doručujemo.“

Nakrivila je glavu i brzo me pogledala. Bio sam uveren da sam negde pogrešio, ali samo je namignula nekoliko puta pre nego što je rekla: „U redu“, ustala i počela da sprema doručak.

—————

Onaj drugi je došao do ulaznih vrata usred noći i uplašeno ih zalupio – odličan potez. Uplašio se. Čuo je poziv i došao je. Posmatrač se nije dvoumio.

Pravo vreme je došlo.

Sad.

POGLAVLJE 36

Bio sam mrtav umoran, zbunjen, i najgore od svega, i dalje uplašen. Od svakog bezazlenog oglašavanja automobilske sirene skočio bih sa sedišta i počeo onako vezan pojasom da tražim neko oružje da bih se odbranio, i svaki put kad bi mi se neki običan automobil približio otpozadi na nekoliko centimetara, buljio bih u retrovizor očekujući neobično neprijateljski pokret ili nalet odvratne noćne muzike, koja bi mi dobovala u glavi.

Nešto me prati. I dalje nisam znao šta ili zbog čega, osim što sam pronašao nejasnu vezu sa nekim prastarim bogom, ali znao sam da me prati i, iako nije hteo odmah da me uhvati, mučice me sve dok se ne predam i ne osetim olakšanje.

Ljudska bića su zaista krhka – a bez Putnika bio sam samo jadna imitacija ljudskog bića. Slab, nežan, spor, glup, slep, gluv, neoprezan, bespomoćan, beznadežan i uznemiren. Da, bio sam skoro spreman da legnem i da ga pustim da me pregazi, ma ko to bilo. Da se predam i pustim muziku da me preplavi i odnese u radosni plamen i praznu samrtnu sreću. Neće biti borbe, pregovora, ničega, samo završetka svega što je Dekster. Posle još nekoliko noći kakva je bila prošla, ni ja neću imati ništa protiv toga.

Čak ni na poslu nisam osetio olakšanje. Debora je vrebala i napala me čim sam izašao iz lifta.

„Starzak je nestao“, rekla je. „U sandučetu smo našli poštu od prethodna dva dana, kao i novine na prilazu – nema ga.“

„Ali to je dobra vest, Debs“, rekao sam. „Ako je pobegao, pružio nam je dokaz da je kriv.“

„Nije to nikakav dokaz“, rekla je. „Isto to se dogodilo i sa Kurtom Vagnerom, a posle je bio mrtav. Kako mogu da znam da se to neće dogoditi i Starzaku?“

„Možemo da izdamo poternicu“, rekao sam. „Možda ćemo ga pronaći pre svih drugih.“

Debora je šutnula zid. „Do đavola, nikad nismo stigli prvi ili bar na vreme. Pomozi mi, Dekse“, rekla je, „poludeću zbog ovoga.“

Mogao sam da joj kažem da je meni još gore, ali to ne bi bilo milosrdno. „Pokušaću“, samo sam rekao. Debora je pogurena otišla hodnikom.

Nisam još ni stigao do mog kancelarijskog odeljka kad me je presreo Vins Masuka sa užasnim lažnim namrštenim izrazom. „Gde su krofne?“, pitao me je prekorno.

„Kakve krofne?“, pitao sam.

„Ne tebe je red“, odgovorio je, „da danas doneseš krofne.“

„Imao sam tešku noć“, rekao sam.

„I zbog toga ćemo svi imati teško jutro?“, pitao je. „Gde je tu pravda?“

„Ja se ne bavim pravdom, Vinse“, odgovorio sam mu, „već uzorcima krvi.“

„Hmmm“, rekao je, „izgleda da se ne baviš ni krofnama.“ Otišao je sa skoro ubedljivom imitacijom opravdane uvređenosti i ostavio me da razmišljam da li me je Vins Masuka nekad pobedio u bilo kakvom verbalnom prepucavanju. Još jedan znak da sam potpuno odlepio. Da li bi ovo mogao biti kraj za Propalog Dekstera?

Ostatak radnog dana užasno se odužio, kao što obično čujemo da se kaže za radne dane, što nikad ranije nije važilo za Dekstera. Uvek sam bio zauzet poslom i veštački uživao u njemu i nikada nisam gledao na sat i žalio se. Možda sam uživao u poslu jer sam bio svestan činjenice da je deo igre, odlomak iz *Velike Deksterove šale*, zapravo prevare, koja mi je omogućavala da prođem kao ljudsko biće. Za svaku dobru šalu potrebno je bar dvoje da bi uspela, a pošto sam ja bio sâm, pošto me je unutrašnja publika napustila, izgleda da mi je duhovita primedba izmicala.

Odvažno sam se probijao kroz jutro, otišao sam da vidim leš u centru grada, vratio se besmislenom poslu u laboratoriji. Na kraju radnog dana naručio sam materijal i napisao izveštaj. Dok sam spremao sto pred odlazak kući, zazvonio je telefon.

„Treba mi tvoja pomoć“, grubo je rekla moja sestra.

„Naravno“, rekao sam. „Dobro je da si priznala.“

„Na dužnosti sam do ponoći“, rekla je ne osvrćući se na moju domišljatu i zajedljivu opasku, „a Kajl ne može sam da namesti roletne.“

U ovom životu često mi se dešava da na pola razgovora ne znam o čemu razgovaram. Veoma uznemirujuće. Kad bi svi to shvatili, posebno oni u Vašingtonu, svet bi bio mnogo bolji.

„Zašto bi Kajl nameštao roletne?“, pitao sam.

Debora je frknula. „Za boga milog, Dekstere, šta radiš ti ceo dan? Uragan nam se približava.“

Mogao sam da joj kažem da šta god da radim ceo dan, sigurno nemam vremena da sedim i gledam vremensku prognozu. Umesto toga, rekao sam: „Uragan, stvarno. Uzbudljivo. Kad se to dogodilo?“

„Pokušaj da stigneš do šest. Kajl će te čekati“, rekla je.

„U redu“, rekao sam, ali već je spustila slušalicu.

Pošto je moj razgovor sa Deborom uvek tekao lako, pretpostavljam da je njen telefonski poziv trebalo da prihvatim kao zvanično izvinjenje za nedavni besmisleni napad. Izgleda da je prihvatila postojanje Mračnog Putnika, posebno otkako je nestao, što je trebalo da me obraduje. Ali s obzirom na to kakav sam dan imao, bio je to još jedan ekser zakucan pod noktom jadnog Ugnjetenog Dekstera. Povrh svega, izgleda da je uragan iz čiste obesti odabrao baš ovaj trenutak za svoj besmisleni napad. Ima li kraja bolu i patnji koje ću morati da podnesem?

Pa, dobro, postojati znači valjati se u jadu. Krenuo sam prema vratima na sastanak sa Deborinim ljubavnikom.

Pre nego što sam upalio motor, pozvao sam Ritu, koja bi, prema mojim proračunima, trebalo da bude kod kuće.

„Dekstere“, odgovorila je bez daha, „ne mogu da se setim koliko boca flaširane vode imamo, a red ispred samoposluge otegao se do parkirališta.“

„Onda ćemo morati da pijemo pivo“, rekao sam.

„Mislim da konzervirane hrane imamo dovoljno, samo što goveđi gulaš stoji ovde već dve godine“, rekla je očigledno potpuno nesvesna da bi i neko drugi imao nešto da kaže. Pustio sam je da brblja nadajući se da će na kraju usporiti. „Pre dve nedelje sam proverila baterijske lampe“, nastavila je. „Sećaš se kad nije bilo struje četrdeset minuta? Ima baterija i u frižideru, na donjoj polici, pozadi. Kodi i Astor su sa mnom, danas nema nikakvih aktivnosti posle škole, ali neko im je rekao za uragan Endru i mislim da je Astor malo uplašena pa kad dođeš kući, mogao bi malo da popričaš sa njima? I objasni im da je to samo velika oluja i da će sve biti u redu i da će biti samo veoma bučno i vetrovito i da će samo nakratko nestati struje. Ali ako budeš prolazio pored radnje ispred koje nema gužve, stani i kupi flaširanu vodu, koliko god možeš. I malo leda, mislim da je priručni frižider i dalje na polici iznad mašine za veš, možemo da ga napunimo ledom i stavimo kvarljivu hranu unutra. O – a šta ćemo sa čamcem? Da li može da ostane tamo ili treba nešto da uradiš? Mislim da možemo da izbacimo stvari iz dvorišta pre nego što se smrkne. Sigurna sam da će sve biti u redu, a možda neće proći baš ovuda.“

„Dobro“, rekao sam, „doći ću malo kasnije s posla.“

„U redu. O – pogledaj, prodavnica *Vin-Diksi* i ne izgleda tako loše. Pokušaćemo da uđemo, ima i parking. Zdravo!“

Nikad ne bih pomislio da je moguće, ali Rita je naučila da živi, a da ne diše. Možda je morala da izroni svakog sata kao kit da uzme vazduh. Pošto sam prisustvovao njenom nadahnutom izvođenju, bio sam mnogo bolje pripremljen za nameštanje roletni sa jednorukim dečkom moje sestre. Upalio sam motor i ubacio se u saobraćaj.

Ako je saobraćajni špic potpuno razaranje, onda je saobraćajni špic uz nadolazeći uragan propast sveta – svi ćemo umreti, ali prvo ćemo poludeti. Ljudi su vozili kao da moraju da poubijaju sve koji im se nađu na putu do šperploče i baterija. Iako Deborina kuća u Koral gejblsu nije bila daleko, kad sam konačno stigao na prilaznu stazu, imao sam utisak da sam prošao apačko iskušenje muškosti.

Čim sam izašao iz automobila, ulazna vrata su se naglo otvorila i pojavio se Čatski. „Hej, ortak“, pozdravio sam ga. Radosno mi je mahnuo čeličnom kukom, koju je imao umesto leve ruke, i spustio se prilazom da me dočeka.

„Mnogo ti hvala što si došao da mi pomogneš. Nikako ne mogu da zavrnem leptiraste matice ovom prokletom kukom.“

„Sigurno ti je još teže da čačkaš nos“, rekao sam pomalo iznerviran njegovom radosnom patnjom.

Umesto da ovo shvati kao uvredu, nasmejao se. „Aha, a još mi je teže da obrišem dupe. Hajde. Sve stvari sam stavio pozadi.“

Pratio sam ga do zadnjeg dela kuće, gde se nalazilo Deborino malo zaraslo dvorište. Na moje veliko iznenađenje, više nije zaraslo. Drveće koje se nadvijalo bilo

je orezano, a korov koji je rastao između ploča nestao je. Video sam i tri uredno orezana ružina grma i leju nekog ukrasnog cveća i uredno ispoliran roštilj u jednom uglu.

Pogledao sam Čatskog ljubopitljivo.

„Da, znam“, rekao je. „Možda je pomalo pederski, je l' da?“ Slegnuo je ramenima. „Dosadilo mi je samo da sedim i da se oporavljam, a volim, malo više nego tvoja sestra, kad je sve uredno.“

„Izgleda veoma lepo“, rekao sam.

„Aha“, rekao je kao da sam ga zaista optužio da je peder. „Pa, hajde da završimo s ovim.“

Klimnuo je prema gomili rebrastog lima koja se oslanjala na zid kuće – Deborine roletne protiv uragana. Morganovi su druga generacija Floridana, a Hari nas je naučio da koristimo dobre roletne. Ako pokušate da uštedite novac na roletnama, potrošićete mnogo više na popravku kuće, ako ne izdrže.

Nedostaci visokokvalitetnih Deborinih roletni bili su težina i oštre ivice. Bile su nam potrebne debele rukavice – ili u Čatskijevom slučaju samo jedna. Nisam siguran da mu je stalo da uštedi na rukavicama. Činilo mi se da radi napornije nego što mora da bi mi stavio do znanja da nije invalid i da mu nije potrebna moja pomoć.

U svakom slučaju, trebalo nam je oko četrdeset minuta da uglavimo roletne i pričvrstimo ih. Čatski je još jednom proverio one na balkonskim vratima, koja su izlazila na dvorište i očigledno zadovoljan našim izuzetnim umetničkim poduhvatom, podigao je levu ruku da obriše

znoj sa čela, ali u poslednjem trenutku se zaustavio da ne bi kukom probušio lice. Nasmejao se pomalo gorko dok je buljio u kuku.

„Još se nisam navikao na ovo čudo“, rekao je i zavrteo glavom. „Noću se budim jer me svrbe zgla vci kojih nema.“

Nisam mogao da smislim bilo šta pametno ili društvenoprihvatljivo kao odgovor na njegovu opasku. Nikada nisam pročitao šta bi trebalo reći nekom ko govori o osećajima u odsečenoj ruci. Čatskiju je izgleda bilo neprijatno jer mi se suvo osmehnuo kao da mu nije bilo do vesele zabave.

„Hej“, počeo je, „izgleda da je u starom magarcu ostalo još malo snage za ritanje.“ Činilo mi se da nije odabrao baš najbolji izraz, pošto nije imao ni levo stopalo, pa ritanje nije dolazilo u obzir. Pomislio sam da bi bilo dobro da se složim s njim jer mi je bilo drago kad sam video da se izvlači iz malodušnosti.

„U to nema sumnje“, rekao sam. „Siguran sam da će ti biti dobro.“

„Ha, hvala ti“, rekao je vrlo neubedljivo. „U svakom slučaju, ne treba tebe da uveravam, već dvojicu kancelarijskih pacova iz Vašingtona. Ponudili su mi kancelarijski posao, ali...“ Slegnuo je ramenima.

„Ma, hajde“, rekao sam, „nije valjda da želiš da se vratiš tajnim terenskim zadacima?“

„U tome sam dobar“, odgovorio je. „Dugo sam bio najbolji.“

„Možda ti samo nedostaje nalet adrenalina“, rekao sam.

„Možda“, rekao je. „Hoćeš pivo?“

„Hvala, ne bih“, rekao sam. „Dobio sam naređenja odozgo da donesem flaširanu vodu i led pre nego što nestanu.“

„U redu“, rekao je. „Svi se plaše da bi mogli da piju *mohito* bez leda.“

„Da, jedna od velikih šteta od uragana“, rekao sam.

„Hvala ti što si mi pomogao“, rekao je.

—————

Ako je uopšte moguće, saobraćajna gužva bila je još gora kad sam se vraćao kući. Neki ljudi su žurno bežali sa dragocanim šper-pločama privezanim za krov automobila kao da su upravo opljačkali banku. Bili su besni jer su morali da čekaju u redu ceo sat pitajući se da li će se neko ubaciti u red ispred njih i da li će nešto ostati kad oni dođu na red.

Ostali su bili na putu da i sami stanu u isti red i mrzeli su svakog ko bi tamo stigao prvi i možda kupio poslednju bateriju na Floridi.

Sve u svemu, zanosna mešavina neprijateljstva, besa i ludila koja je trebalo neizmerno da me razveseli, ali svaka nada da ću se obradovati nestala je kad sam počeo da pevušim dobro poznatu melodiju. Nisam mogao da se setim gde sam je čuo, ali nisam mogao da prestanem da pevušim. Konačno, kad sam se setio gde sam je čuo, radost vesele večeri bila je uništena.

Melodija je bila iz mog sna.

Ista ona melodija koju sam čuo u glavi kad sam osetio vrelinu i miris paljevine. Bila je obična, jednolična i ne posebno pevljiva, ali pevao sam je u sebi dok sam se vozio autoputem Saut diksi, pevušio sam i osetio olakšanje zbog tonova koji su se stalno ponavljali – podsećala je na uspavanku koju mi je majka pevala.

Ali i dalje nisam znao šta znači.

Siguran sam da, šta god se dešavalo u mojoj podsvesti, bilo je podstaknuto nečim jednostavnim, logičnim i razumljivim. S druge strane, nisam mogao da se setim jednostavnog, logičnog i lako razumljivog razloga zbog koga sam čuo muziku i osećao vrelinu na licu dok sam spavao.

Mobilni telefon je počeo da zuji, a pošto su automobili ionako mileli, javio sam se.

„Dekstere“, rekla je Rita, ali jedva sam joj prepoznao glas. Zvučala je sićušno, izgubljeno i potpuno poraženo. „Kodi i Astor“, rekla je, „nestali su.“

Sve se odvijalo povoljno. Novi domaćini bili su sasvim voljni da sarađuju. Počeli su da se okupljaju i posle kratkog ubeđivanja, pristali su da se ponašaju kako im je ONO predložilo. Sazidali su velike kamene građevine u kojima je trebalo smestiti potomstvo ONOG, smislili su složene ceremonije sa muzikom koje bi ih dovele u stanje transa. Pošto su oduševljeno hrlili da pomognu,

neko vreme ih je bilo suviše i nije moglo sve da ih kontroliše. Ako bi po domaćine sve krenulo dobro, ubili bi nekoliko svojih iz čiste zahvalnosti. Ako bi sve krenulo po zlu, ubijali bi u nadi da će se stanje popraviti. ONO samo nije trebalo da se meša.

Pošto je imalo novu dokolicu, ONO je moglo da počne sa razmatranjem rezultata svog razmnožavanja. Prvi put, kad je nadimanje i prskanje počelo, ONO je posegnulo za novorođenčecom, umirivalo ga, oslobađalo ga straha i delilo svest. Novorođenče je odgovaralo zahvalnom pohlepom, brzo i radosno učilo sve što je ONO imalo da ga nauči i radosno se pridruživalo ostalima. Prvo ih je bilo četvoro, pa osmoro, pa šezdeset četvoro – i iznenada bilo ih je suviše mnogo. Pošto ih je bilo toliko, nisu mogli da zadovolje svoje potrebe. Čak su i novi domaćini počeli da se povlače pred brojem žrtava koje su im bile potrebne.

Ako ništa drugo, ONO je bilo praktično, odmah je shvatilo problem i rešilo ga – ubilo je skoro sve ostale koje je ONO izleglo. Nekoliko ih je pobjeglo u svet u potrazi za novim domaćinima. ONO je sačuvalo samo nekoliko uz sebe i sve je konačno bilo pod kontrolom.

Malo kasnije, oni koji su pobjegli počeli su da uzvraćaju udarac. Podigli su protivničke hramove i uspostavili rituale i poslali vojsku na ONO, a bilo ih je mnogo. Pobuna je bila ogromna i trajala je veoma dugo. Ali pošto je ONO bilo najstarije i najiskusnije, konačno je pokorilo sve ostale osim nekolicine koja se sakrila.

Ostali su se sakrili kod drugih domaćina i primirili se, a mnogi su i preživeli. Ipak, ONO je tokom hiljada godina naučilo da je najvažnije čekati. Imalo je sve vreme ovog sveta i moglo je da bude strpljivo, polako lovi i ubija one koji su pobjegli, a onda

*polako i pažljivo ponovo gradi ogromno i predivno poštovanje
ONOG.*

*ONO je održavalo poštovanje ONOG u životu, skriveno, ali
živo.*

I ONO je čekalo.

POGLAVLJE 37

Kao što mi je dobro poznato, svet nije baš lepo mesto. Brojne užasne stvari se mogu desiti, naročito deci: mogao bi da ih odvede potpuni neznanac, ili porodični prijatelj ili razvedeni otac; mogli bi da odlutaju i nestanu, upadnu u šaht ili se udave u komšijskom bazenu – a sa predstojećim uraganom mogućnosti su još brojnije. Spisak je ograničen samo dečjom maštom, a Kodi i Astor mašte imaju u izobilju.

Kad me je Rita pozvala i rekla mi da su nestali, nisam ni pomislio na šahtove, saobraćajne nesreće ili motociklističke bande. Znao sam šta se desilo Kodiju i Astor, bio sam hladno i nepokolebljivo siguran, neumoljivo ubeđeniji u to nego u bilo šta što mi je došapnuo Mračni Putnik. Nisam sumnjao u ono što sam odmah pomislio.

Za pola sekunde, koliko mi je trebalo da obradim podatke koje mi je Rita prenela, mozak su mi preplavile sličice: automobila koji me prate, noćnog posetioca koji lupa na vrata i prozore, strašnog tipa koji ostavlja vizit-kartu deci, i najubedljivija sličica profesora Kelera, koji daje uzavrelu izjavu: „Moloh voli ljudske žrtve. Posebno decu.“

Nisam znao zbog čega Moloh želi baš moju decu, ali nimalo nisam sumnjao da ih je on, ona ili ono ugrabio. Isto tako znao sam da to nije dobro za Kodija i Astor.

Brzo sam stigao kući krivudajući kroz saobraćajnu gužvu kao svaki rođeni Majamac i posle samo nekoliko minuta, izašao iz automobila. Rita me je čekala na početku prilazne staze. Izgledala je kao mali izgubljeni miš.

„Dekstere“, rekla je Rita izražavajući svu opustošenost koju je osećala. „Molim te, o bože, Dekstere, pronađi ih.“

„Zaključaj kuću“, rekao sam, „i pođi sa mnom.“

Pogledala me je kao da sam joj rekao da ostavi decu i pođe na kuglanje. „Odmah“, rekao sam, „znam gde su, ali treba nam pomoć.“

Rita se okrenula i potrčala u kuću, a ja sam izvadio mobilni telefon i otkucao broj.

„Da?“, oglasila se Debora.

„Treba mi tvoja pomoć“, rekao sam.

Posle kratke tišine, čuo se grubi odjek neveselog smeha. „Gospode bože“, rekla je, „približava nam se uragan, loši momci su u niskom startu i čekaju da nestane struje, a tebi treba moja pomoć.“

„Kodi i Astor su nestali“, rekao sam. „Moloh ih je oteo.“

„Dekstere“, rekla je.

„Treba što pre da ih pronađem i treba mi tvoja pomoć.“

„Dolazi ovamo“, rekla je.

Čim sam stavio mobilni telefon u džep, Rita se pojavila šljapkajući po baricama koje su se već pravile na stazi. „Zaključala sam“, rekla je. „Ali, Dekstere, šta ako se deca vrate, a mi nismo kod kuće?“

„Neće se vratiti“, odgovorio sam, „osim ako ih mi ne vratimo.“ Očigledno nije očekivala ovakav ohrabrujući

odgovor. Gurnula je pesnicu u usta i izgledala kao da daje sve od sebe kako bi suspregnula vrisak. „Ulazi u automobil, Rita“, rekao sam. Otvorio sam joj vrata. Pogledala me je preko polusvarenih zglavaka. „Hajde“, rekao sam i konačno je ušla. Seo sam za volan, startovao motor i izašao sa prilazne staze.

„Rekao si“, počela je da muca Rita. Bilo mi je lakše kad sam primetio da je izvadila pesnicu iz usta, „rekao si da znaš gde su.“

„Tako je“, rekao sam i ne pogledavši, skrenuo na autoput U.S. 1, na kome se saobraćaj razredio.

„Gde su?“, pitala je.

„Znam ko ih je oteo“, rekao sam. „Debora će nam pomoći da saznamo kuda su otišli.“

„O, bože, Dekstere“, rekla je Rita i počela tiho da plače. Čak i da nisam vozio, ne bih znao šta da joj kažem, pa sam se usredsredio na to da nas dovezem žive i zdrave do stanice.

Telefon je zazvonio u veoma udobnoj sobi. Nije se oglašavao kao moderni mobilni telefoni nedostojanstvenim cvrkutanjem ili salsom ili odlomkom iz Betovenove kompozicije. Preo je kao stari telefoni, onako kako telefoni i treba da zvone.

Ovaj staromodni zvuk sasvim se lepo uklapao sa izuzetno elegantnom sobom. U njoj je bio kožni trosed i

dve iste fotelje – sve je bilo taman toliko izlizano da odaje utisak omiljenog para cipela. Telefon je stajao na stočicu od mahagonija na drugom kraju sobe pored bara napravljenog od istog drveta.

Sve u svemu, soba je ostavljala ležeran i svezvremenski utisak veoma starog i bogatog kluba za gospodu, osim jednog detalja: na zidu između bara i troseda nalazila se ogromna drvena vitrina sa staklenim vratima – izgledala je kao mešavina vitrine za trofeje i polica za retke knjige. Umesto ravnih polica u vitrini je bilo stotinu obloženih pregrada. U više od polovine smestile su se keramičke glave bika.

Starac je ušao u sobu, nije žurio, ali nije imao ni usporene pokrete svojstvene staračkoj slabosti. U njegovom koraku bilo je samopouzdanja koje obično krase mnogo mlađe muškarce. Imao je sedu i gustu kosu i glatko lice kao da ga je polirao pustinjiski vetar. Prilazio je telefonu, čini se, sasvim siguran da, ko god da je zvao, neće prekinuti vezu dok se on ne javi i izgleda da je bio u pravu, pošto je telefon i dalje zvonio kad je podigao slušalicu.

„Da“, rekao je. I njegov glas je bio mnogo mlađi i snažniji nego što bi se očekivalo. Dok je slušao, podigao je nož na stolu pored telefona. Bio je napravljen od stare bronzine, a vrh drške bio je izrezbaren u obliku glave bika sa dva velika rubina u očnim šupljinama. Zlatna slova na oštrici neverovatno su podsećala na MLK. Kao i starac, i nož je bio mnogo stariji nego što je izgledao i mnogo jači. Dokono je prstom prevlačio preko oštrice – traka krvi pojavila se na palcu. Spustio je nož.

„Dobro“, rekao je, „dovedi ih ovamo.“ Još malo je slušao glas s druge strane žice i nesvesno lizao krv sa prsta. „Ne“, rekao je i prstom prešao preko donje usne. „Ostali se već okupljaju. Oluja neće omesti ni Moloha ni njegove ljude. Za tri hiljade godina videli smo i gore, a i dalje smo ovde.“

Saslušao je sagovornika pre nego što ga je prekinuo pomalo nestrpljivo. „Ne“, rekao je. „Nema odlaganja. Neka ih Posmatrač dovede kod mene. Vreme je.“

Starac je spustio slušalicu i zastao, podigao nož, a glatko staro lice poprimilo je novi izraz.

Izgledalo je kao da se osmehuje.

Udari kiše i vetra bili su žestoki, ali povremeni, a pošto se većina stanovnika Majamija već sklonila sa ulica i popunjavala formulare osiguranja za štetu koju su planirali da imaju, saobraćaj nije bio strašan. Iako nas je veoma snažan nalet vetra skoro oduvao sa autoputa, brzo smo stigli.

Debora nas je čekala na prijavnici. „Dođite u moju kancelariju“, rekla je, „i ispričajte mi sve što znate.“ Krenuli smo za njom do lifta i popeli se.

„Kancelarija“ je bila pomalo laskav naziv za prostor u kome je Debora radila – četvrtasti odeljak u prostoriji podeljenoj na mnogo takvih istih odeljaka. Unutra su bili

nagurani sto i stolica i još dve stolice na rasklapanje za posetioce. Seli smo. „U redu“, rekla je. „Šta se dogodilo?“

„Oni su... poslala sam ih u dvorište“, rekla je Rita. „Da pakupe igračke i sve svoje stvari. Zbog uragana.“

Debora je klimnula. „I onda?“, pitala je.

„Ušla sam da sredim namirnice koje sam kupila zbog uragana“, nastavila je, „i kad sam izašla, njih više nije bilo. Nisam – prošlo je samo nekoliko minuta, a oni...“ Rita je pokrila lice i tiho jecala.

„Da li si videla da im neko prilazi?“, pitala je Debora. „Da li je u blizini bilo nekih čudnih automobila? Bilo čega?“

Rita je odmahнула glavom. „Ne, nije, samo su nestali.“

Debora me je pogledala. „Do đavola, Dekstere“, rekla je. „I to je sve? To je cela priča? Kako znate da nisu otišli u komšiluk da igraju *nintendo*?“

„Ma, daj, Debora“, rekao sam. „Ako si suviše umorna, reci nam odmah ili prestani da kenjaš. Znaš isto tako kao i ja da...“

„Ništa ja ne znam, a ne znaš ni ti“, obrecnula se.

„Onda nisi pažljivo slušala“, rekao sam i shvatio da mi glas biva oštar koliko i njen, što me je prilično iznenadilo. Osećanja i ja? „Ona vizit-karta koju je ostavio Kodiju govori nam sve što treba da znamo.“

„Osim gde, zašto i ko“, zarežala je. „A ja i dalje čekam da čujem neki nagoveštaj o tome.“

Iako sam bio savršeno spreman da joj uzvratim režanjem, nisam imao šta da odrežim. Bila je u pravu. Kodijev i Astorin nestanak nije nam pružao podatke koji bi

nas odveli do našeg ubice osim što je trenutno ulog bio mnogo veći, a vreme nam je isticalo.

„Šta je sa Vilkinsom?“, pitao sam.

Odmahnula je rukom. „Prate ga“, odgovorila je.

„Kao i prošli put?“

„Molim vas“, prekinula nas je Rita – u glasu sam osetilo da je na ivici nervnog sloma, „o čemu to pričate? Zar ne postoji način – mislim bilo šta...“ Sve slabašniji glas pretvorio se u jecaj, a Debora je s nje skrenula pogled na mene. „Molim vas“, cvilela je Rita.

Njen sve jači glas odzvanjao je u meni i izgleda ispustio poslednji komad bola u moju opustošenu unutrašnju mučninu i pomešao se sa muzikom, koja je dopirala iz daljine.

Ustao sam.

Osetio sam da sam se malo zaneo i čuo da me Debora doziva, a onda sam čuo muziku, tihu, ali upornu, kao da je oduvek bila u meni i samo je čekala trenutak kad sam mogao neometano da je čujem i, kad sam svu svoju pažnju usmerio na dobovanje bubnjeva, dozivala me je, dozivala kao da sam znao da me sve vreme doziva, ali sad mnogo nametljivije i dizala se sve bliže konačnoj ekstazi i govorila mi da pođem, da je pratim, da idem tim putem, da idem prema muzici.

Sećam se da mi je zbog toga bilo drago, da je pravo vreme došlo i, iako sam čuo da mi Debora i Rita nešto govore, izgledalo je da, ma šta imale da kažu, nije toliko važno, posebno ne sad kad me je muzika dozivala i

konačno mi obećavala savršenu sreću. Samo sam im se osmehnuo i mislim da sam čak i rekao: „Izvinite“, i izašao iz prostorije ne mareći za njihova zbunjena lica. Izašao sam iz zgrade i otišao na drugi kraj parkinga, odakle je dolazila muzika.

Automobil me je čekao, što me je još više obradovalo. Požurio sam nošen predivnim taktovima muzike i kad sam stigao, zadnja vrata su se širom otvorila i posle toga se ne sećam više ničeg.

POGLAVLJE 38

Nikad nisam bio toliko srećan.

Sreća me je pogodila kao kometa dok je plamtela ogromna i nezgrapna preko mračnog neba i obrtala se prema meni nepojmljivom brzinom, kovitlala se da bi me proždrala i odnela me u beskrajn kosmos ushićenja i sveznajućeg jedinstva, ljubavi i razumevanja – blaženstvo bez kraja u meni, od mene i svuda oko mene, zauvek.

Kovitlala me je preko besputnog noćnog neba u toplom i zaslepljujućem ćebetu razdragane ljubavi i ljuljala me u kolevci neprestane radosti, radosti, radosti. Dok sam se obrtao sve više i brže još ispunjeniji svakom vrstom sreće, snažan zvuk lupnjave prošao je kroz mene. Otvorio sam oči u mračnom sobičku bez prozora, sa tvrdim betonskim zidovima i podom. Nisam imao pojma ni gde je sobičak ni kako sam dospao unutra. Samo je jedna mala sijalica visila iznad vrata, a ja sam ležao na podu pod slabašnom svetlosti koju je bacala.

Radost je nestala, sva, a umesto nje osetio sam da ma gde da sam bio, nikome nije padalo na pamet da obnovi ni moju radost ni slobodu. Iako nigde u sobi nije bilo glava bika, keramičkih ili nekih drugih, niti starih aramejskih časopisa poređanih po podu, sve sam odmah shvatio. Pratio sam muziku, osetio zanos i izgubio svesnu kontrolu,

što je značilo da me je sigurno uhvatio Moloh, bilo stvaran ili mitski.

Ipak, bilo bi bolje ne uzimati sve zdravo za gotovo. Možda sam mesečareći, ušao u neko skladište i trebalo je samo da pritisnem kvaku i izađem. Malo teže sam se pridigao – bio sam opijen i pomalo nesiguran i pretpostavio sam da, ma šta me dovelo ovamo, sigurno je u ceo postupak bila ubačena i droga. Stajao sam nekoliko trenutaka i usredsređen čekao da se cela prostorija malo smiri i posle nekoliko dubokih udisaja, uspeo sam. Koraknuo sam na stranu i dodirnuo zid – bio je napravljen od čvrstih betonskih blokova. Vrata su bila debela i sigurno zabravljena; nisu se čak ni zatresla kad sam ih udario ramenom. Jednom sam obišao sobicu – zaista nije bila veća od velikog ormara. U sredini je bio odvod za vodu, jedina oprema koju sam mogao da vidim. Nije bilo posebno ohrabrujuće pošto je značilo ili da odvod treba da koristim za lične potrebe ili da neću dugo ostati unutra pa mi toalet neće biti potreban. Ipak, nikako nisam mogao da poverujem da bi ubrzani izlazak bio povoljan za mene.

Ništa nisam mogao da preduzmem, bez obzira na to šta su nameravali da urade sa mnom. Pročitao sam knjige *Grof Monte Kristo* i *Zatvorenik Zende* i znao sam da kad bih se dočepao neke kašike ili šnale od kaiša, bilo bi mi lako da prokopam sebi put napolje za otprilike petnaest godina, ali oni su nepromišljeno propustili da mi daju kašiku, ko god da su bili, a očigledno su prisvojili moju šnalu od kaiša što mi je govorilo mnogo o njima. Bili su veoma oprezni, verovatno i iskusni, ali nedostajao im je osnovni osećaj za

pristojnost, pošto se nisu ni najmanje zabrinuli da bi pantalone mogle da mi spadnu bez kaiša. Međutim, ja i dalje nisam imao pojma ni ko bi oni mogli da budu ni šta bi hteli od mene.

Ništa nije bilo dobro.

Nije mi davalo ni naznaku šta bih mogao da preduzmem osim da sedim na hladnom betonu i čekam.

Tako sam i uradio.

Smatra se da je razmišljanje dobro za dušu. Tokom istorije, ljudi su pokušavali da pronađu mir i tišinu, vreme za sebe kako bi mogli neometano da razmišljaju, a ja sam sedeo ovde i sve to sam imao – mir i tišinu i niko me nije ometao, ali ipak nisam mogao da se opustim u mojoj udobnoj betonskoj sobi i pustim da me razmišljanje ponese i učini dobro mojoj duši.

Kao prvo, nisam bio siguran da uopšte imam dušu. Ako je imam, o čemu je razmišljala kad mi je dozvolila da toliko dugo radim užasne stvari? Da li je Mračni Putnik zauzeo mesto hipotetičke duše koju bi ljudska bića trebalo da imaju? A sad, pošto sam bio bez duše, da li će mi izrasti jedna prava i konačno od mene napraviti ljudsko biće?

Shvatio sam da, i pored svega, ipak razmišljam, ali moje razmišljanje nije uspelo da kod mene stvori pravi osećaj ispunjenosti. Mogao bih da razmišljam sve dok mi zubi ne poispadaju, ali to mi neće objasniti kuda je otišao moj Mračni Putnik – ili gde su Kodi i Astor, a neće me ni izvući iz ovog sobička.

Ponovo sam ustao i prošetao, sad sporije, i tražio bilo kakav propust u obezbeđenju. Video sam otvor za ventilaciju u ćošku – savršen put za beg, ali samo ako bih bio veličine tvora – i utičnicu pored vrata.

Zastao sam pored vrata i opipao ih. Bila su veoma teška i debela i srušila su mi i najmanju nadu da ih mogu slomiti, obiti bravu ili ih otvoriti na bilo koji način osim eksplozivom ili valjkom za puteve. Ponovo sam se osvrnuo, ali ni u jednom ćošku nisam našao ništa što mi je bilo potrebno.

U zamci sam. Zaključan, uhvaćen, zarobljen, uhapšen – čak ni sinonimi nisu mogli da me oraspolože. Prislonio sam lice na vrata. Kakvu korist imam od nadanja, zaista? Čemu sam mogao da se nadam? Da će me pustiti u svet u kome više nisam imao razlog za postojanje? Zar ne bi bilo bolje za sve da Pobeđeni Dekster jednostavno ode u zaborav?

Nešto sam čuo kroz debela vrata, neki piskavi glas bivao mi je sve bliži. Kad mi se dovoljno približio, prepoznao sam ga: muški glas se svađao sa drugim višim i upornim glasom, koji mi je bio veoma poznat.

Astorin glas.

„Gluposti!“, rekla je kad su bili pored mojih vrata, „ne moram da...“ I onda su otišli.

„Astor!“, viknuo sam što sam jače mogao, iako sam znao da me neće čuti. I samo da bih dokazao da je glupost sveprisutna i uporna, udario sam po vratima obema rukama i ponovo viknuo: „Astor!“

Odgovora nije bilo, osim što su me pomalo pekli dlanovi. Pošto nisam mogao da smislim šta bih još uradio, skliznuo sam na pod, naslonio se na vrata i čekao da umrem.

Ne znam koliko dugo sam sedeo naslonjen na vrata. Priznajem da nije baš junački skljojano sedeti pored vrata. Znam da je trebalo da skočim na noge, izvučem tajni prsten za dekodiranje i probijem sebi put kroz zid pomoću tajnih radioaktivnih moći, ali bio sam iscrpljen. Kao da mi je neko zabio i poslednji ekser pod nokte kad sam čuo Astorin prkosni glasić s druge strane vrata. Mračnog viteza nije bilo. Od mene nije ostalo ništa osim koverta, a i ona je počela da se odlepljuje.

I tako sam sedeo, skljojano i opušten pored vrata i ništa se nije dešavalo. Bio sam usred razmišljanja kako da se obesim o prekidač za svetlo na zidu, kad sam čuo komešanje s druge strane vrata. Neko ih je gurnuo.

Naravno, pošto sam se naslonio na vrata, nisu mogla da se otvore, ali zbolelo me je, i to zadnji deo mog ljudskog dostojanstva. Nisam se pomerio na vreme pa je neko ponovo gurnuo vrata i ponovo me je zbolelo. Nešto zaista predivno rascvetalo se iz bola, raspuklo se iz praznine kao prvi prolećni cvet.

Poludeo sam.

Nisam bio samo ljut, nije me samo razdražila nečija besmislena upotreba mog zadnjeg dela kao graničnika za vrata, zaista sam pobesneo, pomahnitao, razjario se zbog potpunog pomanjkanja bilo kakvog obzira prema meni, pretpostavke da sam samo beznačajna roba, stvar koju

treba zatvoriti i dozvoliti svakom kome se prohte, a ko ima ruke i kratak fitilj da me gura tamo-amo. Nije bilo važno što sam i sâm, pre samo nekoliko trenutaka, imao isto nisko mišljenje o sebi. To uopšte nije bilo važno – poludeo sam, u uobičajenom smislu te reči, bio sam polulud i ni o čemu drugom nisam razmišljao i gurnuo sam vrata što sam jače mogao.

Osetio sam neznatan otpor i reza se zatvorila. Ustao sam i počeo da razmišljam. *Ahal* – ali nisam znao šta to znači. Dok sam buljio u vrata, počela su ponovo da se otvaraju i još jednom sam se naslonio na njih i gurao ih da se zatvore. Bilo sam zadivljujuće ispunjen i sjajno sam se osećao. Kad je malo besa iscurelo iz mene, palo mi je na pamet da, ma koliko je guranje vrata opuštajuće, isto toliko je i besmisleno jer konačno, pre ili kasnije, moj otpor će biti okončan pošto nisam imao nikakav alat ili oružje i, ma ko bio s druge strane vrata, imao je teoretski neograničen izbor kažnjavanja.

Dok sam razmišljao o tome, vrata su se uz tresak napola otvorila, udarila me po nozi i stala. Bez razmišljanja uzvratilo sam udarac i nešto mi je palo na pamet. Bilo je, doduše, glupo, čist beg od stvarnosti u stilu Džejmsa Bonda, ali možda će uspeti, a ja nisam imao baš ništa da izgubim. Za mene je razmišljanje uletanje u divlju akciju. Zbog toga sam ramenom zalupio vrata, sklonio se u stranu i čekao.

Naravno, vrata su se odmah bučno otvorila. Pošto otpora s moje strane nije bilo, širom su se otvorila i udarila o zid, a muškarac u neprepoznatljivoj uniformi, pomalo se

teturajući, polako je ušao. Pokušao sam da ga zgrabim za ruku, ali uhvatio sam ga za rame. Ipak, i to je bilo dovoljno jer sam ga svom snagom okrenuo i glavom ga gurnuo na zid. Čuo sam blaženi tup udarac, kao da sam ispustio lubenicu sa kuhinjskog stola, a on se odbio o zid i nauznak pao na betonski pod.

I, gle, Dekster se ponovo pobedonosno rodio, ponosno je stajao nad telom svog neprijatelja koje se mlitavo opružilo na podu pod njegovim nogama, a otvorena vrata vodila su u slobodu, spasenje i posle toga, na laku večeru.

Brzo sam pretresao stražara, uzeo svežanj ključeva, veliki džepni nož i automatski pištolj, koji mu verovatno neće skoro biti potreban, pažljivo sam ušao u hodnik i zatvorio vrata za sobom. Negde tamo čekali su me Kodi i Astor – pronaći ću ih. Nisam znao šta ću posle toga da uradim, ali to nije ni bilo važno. Pronaći ću ih.

POGLAVLJE 39

Zgrada je bila velika skoro kao bilo koja kuća na Majami biču. Šunjabo sam se obazrivo dugačkim hodnikom, na čijem kraju su bila vrata vrlo slična onima sa kojima sam se igrao koride. Polako sam im prišao i prislonio uho na njih. Ništa nisam čuo, ali vrata su bila toliko debela da mi to ništa nije ni značilo.

Spustio sam ruku na kvaku i polako je pritisnuo. Nije bilo zaključano, pa sam polako otvorio vrata.

Pažljivo sam provirio iza njih i nisam video ništa što bi me uznemirilo, samo nekoliko komada nameštaja, izgleda od kože – to sam zapamtio da bih kasnije prijavio društvu za zaštitu životinja. Soba je bila veoma elegantna, a kad sam još više otvorio vrata, u suprotnom uglu video sam veoma lep bar od mahagonija.

Ipak, mnogo zanimljivija bila je vitrina za trofeje pored bara. Pružala sa duž zida skoro šest metara, a iza staklenih vrata video sam redove nečeg što je ličilo na keramičke glave bika. Svaka glava sijala je pod svetlošću malog reflektora. Nisam ih brojao, ali bilo ih je sigurno više od sto. I pre nego što sam uspeo da uđem u sobu, čuo sam glas, hladan i suv, ali ljudski.

„Trofeji.“ Skočio sam i uperio pištolj u pravcu glasa. „Memorijalni zid posvećen našem bogu. Svaka glava predstavlja dušu koju smo njemu poslali.“ Neki starac je

sedeo i gledao me, ali i sâm pogled na nega bio je skoro fizički udarac. „Napravimo po jednu za svaku žrtvu“, rekao je. „Uđi, Dekstere.“

Starac nije izgledao opasno. U stvari, bio je skoro nevidljiv dok je zavaljeno sedeo u velikoj kožnoj fotelji. Polako je ustao, starački, i okrenuo se prema meni. Lice mu je bilo hladno i glatko kao rečna stena.

„Čekali smo te“, rekao je iako, koliko sam ja mogao da vidim, nikog drugog nije bilo u sobi, osim nameštaja, „Uđi.“

Zaista ne znam da li je zbog nečeg što je rekao ili kako je to rekao – ili je u pitanju bilo nešto sasvim drugo, u svakom slučaju, iznenađa u sobi nije bilo dovoljno vazduha. Sva pomahnitalost koja me je obuzela dok sam bežao jednostavno je iscorela iz mene i skupljala mi se oko članaka, a ogromna zvečeca praznina probila se kroz mene kao da ničeg na svetu nema osim besmislenog bola, a on je njegov gospodar.

„Zadao si nam mnogo nevolja“, rekao je tiho.

„Uh, što mi je žao“, jedva sam izgovorio, iako je čak i meni zvučalo jadno, ali bar je nateralo starca da se malo uznemiri. Prišao mi je jedan korak i odjednom sam osetio da bi trebalo da se povučem. „Usput“, rekao sam nadajući se da ću uspeti da izgledam ravnodušno iako sam imao utisak da se topim, „ko ste to vi?“

Nakrivio je glavu. „Mislim da znaš“, odgovorio je. „Ipak, dugo si nas pratio.“ Napravio je još jedan korak prema meni, a kolena su počela da mi klecaju. „Da bi naš

razgovor bio prijatniji, reći ću ti“, nastavio je, „mi smo sledbenici Moloha, naslednici kralja Solomona. Tri hiljade godina održavali smo obožavanje Boga, branili smo njegovu tradiciju i njegovu moć.“

„Stalno govorite 'mi' „, rekao sam.

Klimnuo je, a njegov pokret me je zboleo. „Da, ima ih još ovde“, rekao je, „ali siguran sam da znaš da smo mi Moloh. On postoji u meni.“

„Dakle, vi ste ubili one devojke? I stalno ste me pratili?“, pitao sam i moram da priznam da sam bio iznenađen što sam pomislio da je ovaj starac sposoban za sve to.

Osmehnuo se, ali nije mi bilo bolje jer mu je osmeh bio potpuno bezličan. „Ne, nisam ja lično, već Posmatračići.“

„Dakle – mislite, on može da izađe iz vas?“

„Naravno“, odgovorio je. „Moloh može da se kreće od jednog do drugog po svojoj želji. On nije jedna osoba, niti je u jednoj osobi. On je Bog. Izlazi iz mene i ulazi u neke druge da bi obavio posebne zadatke. Da posmatra, na primer.“

„Pa, divno je kad imate hobi“, rekao sam. Pošto nisam bio siguran kuda nas ovaj razgovor vodi, niti da li je moj cenjeni život na ivici prekida, postavio sam prvo pitanje koje mi je palo na pamet: „Zbog čega ste onda ostavili leševe na Univerzitetu?“

„Da bismo pronašli tebe, naravno.“ Njegove reči ukopale su me u mestu.

„Privukao si nam pažnju, Dekstere“, nastavio je, „ali morali smo da se uverimo. Morali smo dobro da te osmotrimo da bismo videli da li ćeš prepoznati naš ritual i da li ćeš odgovoriti našem Posmatraču. I, naravno, morali smo da navedemo policiju da se usredsredi na Halperna“, rekao je.

Nisam znao odakle da počnem. „On nije jedan od vas?“, pitao sam.

„O, ne“, odgovorio je starac prijatno. „Čim ga puste iz pritvora, doći će ovamo, zajedno sa ostalima.“ Klimnuo je glavom prema vitrini sa trofejima ispunjenoj glavama bika.

„Dakle, on, u stvari, nije ubio devojke.“

„Ubio ih je“, odgovorio je, „dok ga je iznutra na to podsticalo jedno od Molohove dece.“ Nakrivio je glavu. „Siguran sam da ti, bolje od svih, možeš to da razumeš, zar ne?“

Naravno da mogu, ali nije mi odgovorio ni na jedno važno pitanje. „Možemo li, molim vas, da se vratimo na ono kad ste rekli da sam vam privukao pažnju?“, ljubazno sam ga pitao razmišljajući o trudu koji sam uložio da bih ostao neupadljiv.

Čovek me je pogledao kao da sam totalni glupak. „Ubio si Aleksandra Makolija“, rekao je.

Zupčanici su počeli da se pokreću u oslabljenoj mašini Deksterovog mozga. „Zander je bio jedan od vas?“

Odmahnuo je glavom. „Samo sitni pomagač. Snabdevao nas je materijalima za naše obrede.“

„Dovodio vam je pijanice, a vi ste ih ubijali“, rekao sam.

Slegnuo je ramenima. „Mi ne ubijamo, Dekstere, mi prinosimo žrtve. U svakom slučaju, kad si uhvatio Zandera, pratili smo te i otkrili šta si.“

„Šta sam?“, izlanuo sam se, ali pomalo i razveselilo jer stajao sam licem u lice sa nekim ko je mogao da odgovori na pitanje o kome sam razmišljao skoro celog srećnog koljačkog života. Usta su mi se osušila i dok sam čekao da mi odgovori, u meni se probudilo osećanje koje je mnogo ličilo na pravi sfrac.

Starac me je strogo pogledao. „Ti si greška“, odgovorio je, „i ne treba da postojiš.“

Priznajem da bih se i ja ponekad složio sa takvim mišljenjem, ali ne baš i sada. „Ne bih da budem nepristojan“, uzvratilo sam, „ali ja volim što postojim.“

„To više nije tvoj izbor“, rekao je. „Imaš nešto u sebi što za nas predstavlja pretnju. Planiramo da se toga otarasimo, kao i tebe.“

„Zapravo“, počeo sam uveren da govori o mom Mračnom Putniku, „ta stvar više nije kod mene.“

„Znam“, odgovorio je pomalo iznervirano, „ali prvenstveno je došlo kod tebe zbog velike i užasne patnje. On se prilagodio tebi, ali je i Molohovo kopile koje tebe prilagođava nama.“ Mahnuo je prstom prema meni. „Zbog toga si i mogao da čuješ muziku preko veze koju je uspostavio Posmatrač. Kad ti nanesimo dovoljno bola za kratko vreme, vratiće ti se kao što se leptir vraća svetlu.“

Zaista mi se nije svidelo kako to zvuči, a video sam i da mi naš razgovor izmiče kontroli, ali na vreme sam se setio

da ja, konačno, držim pištolj. Uperio sam ga u starca i drhteći se ispravio koliko sam mogao.

„Vrati mi moju decu“, rekao sam.

Nije izgledao posebno zabrinut zbog pištolja uperenog u stomak, a meni se činilo da mi samopouzdanje raste. Iako je na bedru imao veliki i odvratan nož, nije ni pokušao da ga uzme.

„Deca više nisu tvoja briga“, rekao je. „Sad pripadaju Molohu. Molohu se sviđa ukus dece.“

„Gde su?“, pitao sam.

Omalovažavajuće je odmahnuo rukom. „Ovde su, na Toro kiju, ali zakasnio si i ne možeš da prekineš ritual.“

Toro ki je bio privatni posed udaljen od kopna. Ipak, iako vam je obično drago kad saznate gde se nalazite, trenutno mi je nametalo brojna i teška pitanja – kao što su: gde su Kodi i Astor i kako da sprečim okončanje života kakav je meni poznat.

„Ako nemaš ništa protiv“, rekao sam i zamahnuo pištoljem da bi što pre shvatio, „mislim da ću ih pokupiti i odvesti kući.“

Nije se ni pomerio. Samo me je gledao, a u njegovim očima video sam ogromna crna krila koja izleću i uleću u sobu i pre nego što sam uspeo da pritisnem okidač, udahnem ili trepnem, bubnjevi su počeli da dobiju prateći ritam, koji mi je već bio urezan u pamćenje, trube su se oglasile u istom ritmu i uzdizale hor glasova pravo do sreće, a ja sam se ukopao u mestu.

Iako je moje čulo vida bilo sasvim normalno, a moja ostala čula nisu bila oštećena, nisam čuo ništa drugo osim onog što mi je muzika govorila, a govorila mi je da me istinska sreća čeka van ove sobe, govorila mi je da odem i da je sakupim, da ispunim svoje ruke i srce večnim blaženstvom, neprolaznom radošću, a ja sam video sebe kako se okrećem prema vratima i kako me noge nose ka srećnoj sudbini.

Kad sam prišao vratima, širom su se otvorila i ušao je profesor Vilkins. I on je nosio pištolj, ali nije me ni pogledao. Samo je klimnuo starcu i rekao: „Spremni smo.“ Jedva sam ga čuo kroz divlji nalet osećanja i sve jačeg zvuka i žudno sam se približavao vratima.

Negde duboko ispod svega ovog, čuo se drhtavi glasić pravog Dekstera, koji je vrišteći upozoravao da nije sve onako kako bi trebalo i zahtevao je da se vratim, ali pošto je glasić bio toliko slabašan, a muzika suviše glasna, snažnija od bilo čega drugog na ovom beskrajno predivnom svetu, nije bilo sumnje da ću uraditi ono što sam nameravao.

Prišao sam vratima u ritmu sveprisutne muzike, nejasno svestan da se starac kreće sa mnom, ali to me nije zanimalo, kao ni bilo šta drugo. I dalje sam držao pištolj – nisu se čak ni potrudili da mi ga oduzmu, a meni nije palo na pamet da ga upotrebim. Samo mi je bilo važno da pratim muziku.

Starac me je obišao i otvorio vrata, a vreli vetar me je zapahnuo. Izašao sam i pred sobom ugledao Boga lično, izvor muzike, izvor svega, ogromnu i predivnu fontanu zanosa sa rogovima bika. Nadvijala se nad svima, sa

ogromnom bronzanom glavom visokom sedam i po metara, sa snažnim rukama koje su se pružale prema meni i predivnim vrelinim plamenom u otvorenom stomaku. Srce je počelo ludo da tuče, prilazio sam joj, ali nisam video gomilu ljudi koji su stajali pored nje i posmatrali iako je u gomili bila i Astor. Razrogačila je oči kad me je videla, usne su joj se micale, ali nisam mogao da čujem šta priča.

A majušni Dekster duboko u meni vrištao je još jače, ali samo toliko jako da sam ga čuo, ali ne ni blizu toliko glasno da bih ga poslušao. I dalje sam prilazio Bogu, gledao odsjaj vatre unutra, gledao plamen u njegovom stomaku kako svetluca i poskakuje pod naletima vetra, koji je šibao oko nas. Kad sam mu prišao i stao tačno pored otvorene peći u njegovom stomaku, čekao sam. Nisam znao šta čekam, ali znao sam da dolazi i da će me odvesti u večno blaženstvo, i zbog toga sam čekao.

Video sam Starzaka, koji je držao Kodija za ruku, vukao ga da bi stao pored nas, a Astor je pokušavala da se oslobodi stražara, koji je stajao pored nje. Ipak, to nije ni bilo važno jer je Bog bio tu, spuštao je ruke, pružao ih da bi me zagrlio i privukao u svoj topli i divni stisak. Tresao sam se od sreće, nisam uopšte čuo Deksterov piskav i očajnički glas protivljenja, ništa nisam čuo osim Božjeg glasa, koji me je muzikom dozivao.

Vetar je podstakao život vatri, Astor se sudarila sa mnom, gurnula me prema jednoj strani statue i užasnoj vrelini, koja je dopirala iz Božjeg stomaka. Brzo sam se ispravio pomalo besan i ponovo gledao čudo Božjih ruku koje se spuštaju, a stražar je gurao Astor napred da bi i ona

osetila bronzani zagrljaj. Osetio sam da nešto gori i užareni bol na nogama – spustio sam glavu i video da mi gore nogavice pantalona.

Prožeo me je bol opekotina na nogama, stotine hiljada besnih neurona vrisnuli su, a paučina je odmah pala. Iznenada, muzika se pretvorila u običnu buku iz zvučnika, a Kodi i Astor su stajali pored mene i bili u jezivoj opasnosti. Napravila se pukotina u brani i Dekster je ponovo uplivaio kroz otvor. Okrenuo sam se stražaru i odgumuo ga od Astor. Pogledao me je potpuno iznenađeno, zaneo se, zgrabio me za ruku i dok je padao, povukao me sa sobom. Bar je pao daleko od Astor, a pad mu je izbio nož iz ruke. Nož je odskočio prema meni, podigao sam ga i udobno ga smestio u stražarev pleksus.

Pošto je bol u nogama bivao sve nepodnošljiviji, brzo sam odlučio da se usredsredim na gašenje pantalona koje su tinjale, okretao sam se i udarao po njima sve dok ih nisam ugasio. Dobro je, nisam više goreo, ali tih nekoliko sekundi iskoristili su Starzak i Vilkins da me napadnu. Zgrabio sam pištolj sa poda i skočio na noge da se suočim s njima.

Hari me je odavno naučio da pucam. Kao da sam čuo njegov glas dok sam zauzimaio stav, izdahnuo i smireno pritisnuo okidač. Ciljaj u sredinu i pucaj dva puta. Starzak je pao. Naciljaj Vilkinsa, ponovi. Tela su bila na zemlji, nastala je pometnja, ostali posmatrači su tražili zaklon, a ja sam stajao uz Boga potpuno sam, na mestu koje je iznenada postalo veoma tiho. Čuo se samo vetar. Okrenuo sam se da vidim zbog čega.

Starac je zgrabio Astor i držao ju je za vrat tako jako da mi se činilo da to nije moguće s obzirom na njegove godine. Gurnuo ju je bliže otvorenoj peći. „Baci pištolj“, rekao je, „ili će devojčica izgoreti.“

Nisam video ništa zbog čega bih posumnjao da će uraditi onako kako je i rekao, ali nisam video ni kako bih ga zaustavio. Sve živo se razbežalo osim nas.

„Ako bacim pištolj“, rekao sam, nadajući se da zvučim razumno, „kako mogu da budem siguran da je nećeš baciti u vatru?“

Iskezio mi se, što je i dalje izazivalo patnju. „Ja nisam ubica“, rekao je. „Ako se ne obavi kako valja, onda je samo ubistvo.“

„Nisam siguran da vidim razliku“, rekao sam.

„I ne možeš. Ti si samo izrod“, rekao je.

„Kako mogu da znam da nas nećeš ubiti?“, pitao sam.

„Ti si mi potreban da bih razgoreo vatru“, rekao je. „Baci pištolj i spasi devojčicu.“

„Nisi me baš ubedio“, rekao sam i pokušao da kupim vreme nadajući se da će mi ono doneti rešenje.

„Zašto bih“, rekao je. „Nisam u bezizlaznom položaju – ima još ljudi na ovom ostrvu i ubrzo će se vratiti. Ne možeš sve da ih ubiješ, a i Bog je još ovde, ali pošto, izgleda, moram da te ubeđujem, šta misliš kako bi bilo da isečem devojčicu nekoliko puta – možda će te mlaz njene krvi ubediti?“ Posegao je za nožem na bedru, ali nije ga našao. Namrštio se. „Moj nož“, rekao je, a izraz zbunjenosti pretvorio se u izraz ogromnog zaprepašćenja. Blenuo je u

mene ne progovorivši ni reč, usta su mu bila širom otvorena kao da se spremao da zapeva ariju.

Onda se spustio na kolena, namrštio se i pao nauznak. Tek tad sam video da mu nož viri iz leđa – i da se Kodi, koji je stajao iza njega, osmehuje dok gleda kako starac pada i potom podiže pogled ka meni.

„Rekao sam ti da sam spreman“, kazao je.

POGLAVLJE 40

U poslednjem trenutku uragan je skrenuo na sever i nije nam naudio. Doneo nam je samo obilnu kišu i malo vetra. Najgora oluja otišla je na sever daleko od Toro kija, a Kodi, Astor i ja proveli smo ostatak noći zaključani u elegantnoj sobi sa trosedom naslonjenim na jedna vrata i glomaznom foteljom naslonjenom na druga. Pozvao sam Deboru telefonom koji sam pronašao u sobi, iza bara napravio mali krevet od jastuka i razmišljao o tome da će mahagoni obezbediti dodatnu odbranu, ako bude potrebno.

Nije bilo. Celu noć sam sedeo, držao pozajmljeni pištolj, gledao vrata i osmatrao decu kako spavaju. Pošto nas niko nije uznemiravao, što nije bilo dovoljno da održi mozak odraslog čoveka živim, počeo sam da razmišljam.

Razmišljao sam o tome šta bih rekao Kodiju kad se probudi. Kad je zabo nož u starca, sve se promenilo. Bez obzira na to šta je mislio o svom postupku, ipak nije bio spreman da se sâm otisne samo zbog toga što je ubio čoveka. Štaviše, njegov položaj postao je još ozbiljniji. Put će mu biti dug i težak, a ja nisam znao da li sam dovoljno snažan da ga na tom putu zadržim. Ja nisam Hari, niti ikad mogu da budem kao Hari. Harijev rad je pokretala ljubav, a ja sam imao sasvim drugačiji operativni sistem.

Samo koji? Šta je Dekster bez Mraka?

Kako uopšte mogu da se nadam da ću živeti, a da ne spominjem da treba i decu da naučim da žive, kad u sebi imam zjapeći sivi vakuum? Starac je rekao da će se Putnik vratiti ako osetim dovoljno snažan bol. Da li treba fizički da se samokažnjavam da bih ga dozvao da se vrati? Kako da ga vratim? Stajao sam u plamtećim pantalonama i gledao kako su Astor skoro ubacili u vatru, ali ni to nije bilo dovoljno da vrati Putnika.

I dalje nisam imao rešenje kad je Debora došla sa specijalcima i Čatskim. Nikog nisu našli na ostrvu, niti bilo kakav trag koji bi im pokazao kuda su svi otišli. Obeležili su i upakovali tela starca, Vilkinsa i Starzaka, svi smo ušli u veliki helikopter Obalske straže i vratili se na kopno. Kodi i Astor su naravno bili uzbuđeni, iako su se majstorski pretvarali da nisu oduševljeni. Posle svih zagrljaja i poljubaca kojima ih je obasula Rita i sveopšteg oduševljenja među ostalima zbog dobro obavljenog posla, život se nastavio.

Samo to – život se nastavio. Ništa novo nije se dogodilo, ništa se u meni nije rešilo, niti su se pokazale neke nove smernice. Vratio sam se napadno običnom i jednoličnom postojanju, koje me je uspešnije drobilo od bilo kakvog fizičkog bola. Možda je starac bio u pravu – možda sam ja zaista izrod, ali nisam više ni to bio.

Osetio sam da sam potpuno izduvan. Ne samo prazan, već nekako *gotov*. Kao da su svi poslovi na ovom svetu zbog kojih sam došao već obavljani, a moja prazna ljuštura ostaje da živi od uspomena.

I dalje sam žudeo za odgovorom u vezi sa ličnim odsustvom koje me je mučilo, ali nisam ga dobio, a verovatno ga nikad neću ni dobiti. Pošto sam potpuno otupeo, nikad neću moći da osetim dovoljno snažan bol da bih vratio Mračnog Putnika. Svi smo bezbedni jer su loši momci ili mrtvi ili u bekstvu, ali to se nije odnosilo na mene. Ako ovo zvuči sebično, mogu samo da kažem da se nikad nisam pretvarao da nisam egocentričan – osim ako me neko nije posmatrao. Sad sam, naravno, morao da naučim kako da zaista živim tu ulogu i ta pomisao me je ispunila neodređenim i zamornim prezirom, koga nisam mogao da se otresem.

Isto tako sam se osećao i sledećih nekoliko dana i konačno kad se takvo raspoloženje povuklo, počeo sam da ga prihvatam kao novu utvrđenu sudbinu. Ugnjeteni Dekster. Naučiću da idem povijen, da se oblačim u sivo, a sva deca će zbijati šale na račun moje tuge i sumornosti. I konačno, kad dođem u neke poodmakle i patetične godine, jednostavno ću pasti neprimećen i pustiću vetar da razveje moju prašinu po ulicama.

Život se nastavio. Dani su se stapali u nedelje. Vins Masuka se ludački zauzeo da obavi mnogo toga, da pronade novog i mnogo povoljnijeg dobavljača hrane, odveo me na probu za smoking i konačno kad je došao dan

venčanja, na vreme me je odveo u korovom obraslu crkvu u Kokonat grouvu.

Stajao sam pred oltarom, slušao muziku sa orgulja i čekao, kao nikad otupelo strpljiv, Ritu da došeta duž prolaza i postane večno vezana za mene. Prizor bi i meni bio privlačan, samo da sam mogao to da uvidim. Crkva je bila puna lepo obučениh ljudi – nisam znao da Rita ima toliko prijatelja! Možda bih sad i ja mogao nekoliko da ih prikupim, da budu uz mene u mom novom sivom i besmislenom životu. Oltar je bio pokriven cvećem, a Vins je stajao pored mene, nervozno se znojio i povremeno brisao dlanove o nogavice.

Kad se muzika jače prolomila sa orgulja, svi su u crkvi ustali, okrenuli se i videli da dolaze: Astor na čelu u predivnoj beloj haljini i sa krupnim dugačkim loknama i ogromnom korpom cveća u rukama; Za njom je išao Kodi u malom fraku, sa zalizanom kosom i malim plišanim jastukom sa prstenjem.

Poslednja je išla Rita. Kad sam video nju i decu, izgleda da sam video celu jednoličnu patnju svog novog života kako paradira ka meni, život koji se sastoji od roditeljskih sastanaka i bicikala, hipoteka, sastanaka kućnog saveta i mladih izviđača i izviđačica, fudbala, novih cipela i zubnih proteza. Celokupno beživotno, bezbojno i polovno postojanje, a patnja koju sam osetio bila je zaslepljujuće bolna i skoro da nisam mogao da je podnesem. Obrušila se na mene da bi me stavila na odabrane muke, gore od svega što sam ikada doživeo, bol je bio toliko potmuo da sam morao da zažmurim...

I osetio sam čudno komešanje iznutra, kao nalet ispunjenja, osećanje da je sve onako kako bi trebalo da bude, sad i zauvek, svet bez kraja: i ono što se ovde spojilo ne sme se nikad rastaviti.

I zadivljen ovim osećajem čestitosti, otvorio sam oči i okrenuo se da pogledam Kodija i Astor koji su se peli stepenicama da bi stali pored mene. Astor je izgledala neizmerno srećna – nikad je takvu nisam video – a ja sam bio ispunjen osećajem olakšanja i čestitosti. Kodi je dostojanstveno hodao obazrivim sitnim koracima i bio je veoma zvaničan i tih. Video sam da mu se usne pomeraju i šalju mi neku tajnu poruku. Pogledao sam ga upitno. Usne su mu se ponovo pomerile, a ja sam se samo malo sagnuo da bih ga čuo.

„Tvoja senka“, rekao je, „vratila se.“

Polako sam se ispravio i nakratko zatvorio oči, ali dovoljno dugo da čujem prigušeno kikotanje dobrodošlog povratnika.

Putnik se vratio.

Otvorio sam oči, ponovo sam bio u svetu kakav je i trebalo da bude. Nije bilo važno što sam okružen cvećem i svetlošću i muzikom i srećom, niti što se Rita pela stepenicama u nameri da se zauvek prikači za mene. Svet je ponovo bio ceo, baš kakav je i trebalo da bude. Mesto gde je mesec pevao slavopojke, a tama pod njim mrmljala u savršenom skladu, koji je prekidala samo druga usklađena melodija oštrog čelika i veselja u lovu.

Nema više sivila. Život se vratio na mesto koje je pripadalo blistavim oštricama i mračnim senkama, na mesto gde se Dekster krio iza dnevnog svetla da bi mogao da uskoči u noć i bude ono što i treba da bude: Dekster Osvetnik, Mračni vozač onoga koji je ponovo u njemu.

Osetio sam da mi se osmeh razvukao preko lica kad se Rita popela i stala pored mene, osmeh koji me je pratio i tokom lepih reči i držanja za ruku, jer ponovo, zauvek i uvek, mogu da ponovim. Da i hoću, zaista hoću.

Uskoro.

EPILOG

Visoko iznad besciljne gradske jurnjave ONO je posmatralo i čekalo. Kao i obično, bilo je šta da se vidi i ONO nije žurilo. Često je to radilo i ponovo će uraditi još mnogo puta, beskonačno i zauvek. ONO je tome i služilo. Imalo je mnogo različitih izbora i nije bilo razloga da se bilo šta preduzme, već da se razmotre svi dok se ne dođe do pravog, a onda će ONO početi iz početka, prikupiće vernike, pružiće im veselo čudo i još jednom će osetiti njihovo čuđenje i radost i sve veću opravdanost njihovog bola.

Sve će se ponoviti, samo treba čekati da dođe pravo vreme.

A ONO je imalo sve vreme ovog sveta.